

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

TĚLA A KRVE PÁNĚ – 7. ČERVNA 2026

Jeruzaléme, slavuj Hospodina.

„PAMATUJ NA CELOU CESTU, PO NÍŽ TĚ VEDL HOSPODIN, TVŮJ BŮH. ... ČLOVĚK NEŽIJE POUZE CHLEBEM, ALE VŠÍM, CO VYCHÁZÍ Z HOSPODINOVÝCH ÚST.“ „KDO JÍ TENTO CHLĚB, BUDE ŽÍT NAVĚKY.“

První svaté přijímání v Pustiměři o slavnosti Corpus Domini: nahoře L.P. 2016, dole L.P. 2011.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 14. ČERVNA 2026

Budu velebit tvé jméno navěky, můj Bože, Králi.

NAHOŘE: ARCHA SV. ANTONÍNA PADUÁNSKÉHO. DOLE: VOTIVNÍ SVÍCE U ARCHY SV. ANTONÍNA, papežská bazilika sv. Antonína v Padově, *Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 10. července 2019.

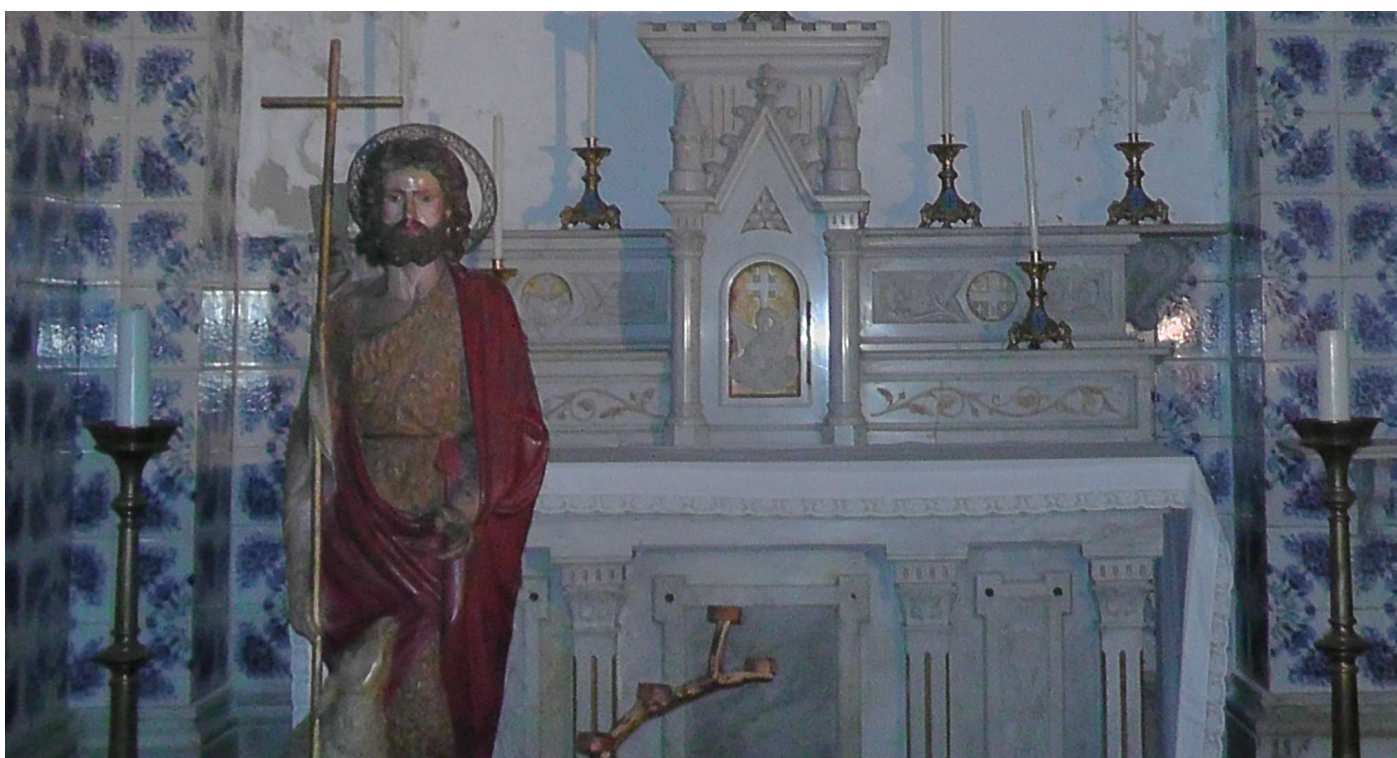
ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 21. ČERVNA 2026

Semeno padlo na dobrou půdu a přineslo užitek.

"HIC PRECURSOR DOMINI NATUS EST" (*Tady se narodil Předchůdce Páně*), oltář v Ain Karim, v místě narození sv. Jana Křtitele, *Peregrinatio Ad Fontes Salutis*, 3. března 2013, Ain Karim, Izrael.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

SV. CYRIL A METODĚJ – 5. ČERVENCE 2026

Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.

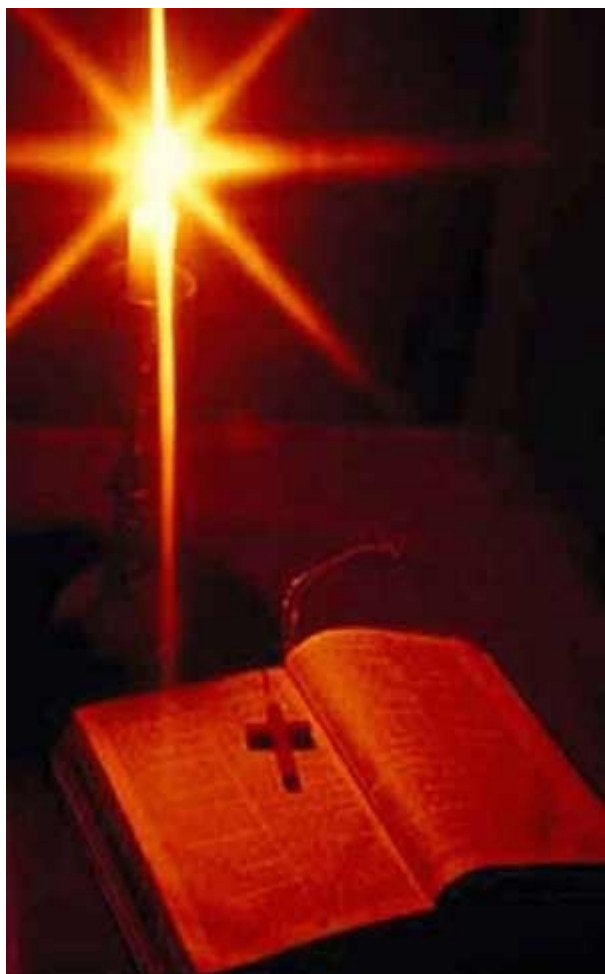
VOTIVNÍ SVÍCE U HROBU SV. CYRILA, APOŠTOLA SLOVANŮ, PATRONA EVROPY.

krypta baziliky sv. Klimenta v Římě, *Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, 9. července 2019.

DOLE: EUCHARISTIE S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., V BAZILICE SV. KLIMENTA V ŘÍMĚ, *Peregrinatio ad Limina Apostolorum*, 11. června 2007.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI TĚLA A KRVE PÁNĚ

1. ČTENÍ – EX 8,2-3.14B-L6A

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: "Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne. Pokořil tě, dal ti pocítit hlad a nasýtil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst. Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustině bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrďší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali."

ŽALM 147,12-13.14-15.19-20

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina, chval svého Boha, Sióně, že zpevnil závory tvých bran, požehnal tvým synům v tobě. Zjednal tvému území pokoj a sytí tě jadrnou pšenicí. Sesílá svůj rozkaz na zemi, rychle běží jeho slovo. Oznamil

své slovo Jakobovi, své zákony a přikázání Izraeli. Tak nejednal se žádným národem: nesdělil jim svá přikázání.

2. ČTENÍ – 1KOR 10,16-17

Čtení z prvního listu svatého Pavla Korint'ánům.

Bratři! Kalich požehnání, který žehnáme - není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme - není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast v tom jednom chlebě.

EVANGELIUM – JAN 6,51-58

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům:

"Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa." Židé se mezi sebou přeli a říkali: "Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?" Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky."

Jeruzaléme, oslavuj Hospodina.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, svátost Těla a Krve Páně je vrcholem a zdrojem veškerého života Církve. Modleme se, aby z tohoto tajemství lásky pramenil dar jednoty a pokoje. **L: KÝRIE, ...**

● Prosme za Svatého otce Lva čtrnáctého, aby jako 'svědek naděje' ukazoval cestu tvé pravdy uprostřed pohnutých dějin současného světa.

● Prosme Pána, ať uvede na cestu pravdy všechny, kdo šíří lži, ať zastaví ruskou válku proti Ukrajině, a posilní v naději ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.

● Prosme za kněze, služebníky oltáře, aby se stále více stávali podobnými tajemství, které slaví k slávě Boží a k spáse lidí.

● Modleme se, aby lidé, kteří prožívají konflikt ve svém svědomí, dostali sílu pro správné rozhodnutí.

● Prosme za děti, které poprvé přistupují k eucharistickému stolu, aby přinášely do rodin i do společenství Církve svých farností tvou radost.

● Prosme za všechny, kdo se u tohoto eucharistického stolu živí Tělem a Krví tvého Syna, ať už nežijí sami sobě, ale stávají se svědky živého Boha, který v nich bydlí.

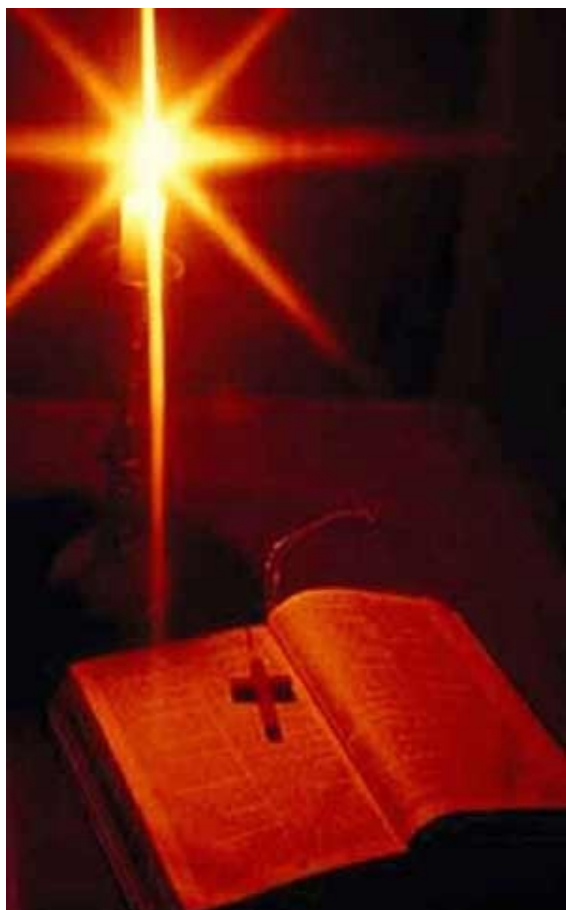
● Modleme se, aby byl sport nástrojem míru, setkání a dialogu mezi kulturami a národy, a podporoval hodnoty jako respekt, solidaritu a osobní rozvoj.

● Prosme za věrné zemřelé, kteří se na pozemské pouti sytili Chlebem života věčného, ať mají účast na stole tvé hostiny v království Boha Otce.

K: Otče, tys všechno obnovil v Kristu. Dej, ať v nás, kteří se sytíme jeho Tělem a Krví, působí tvůj Duch. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – EX 19,2-6A

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal s hory a pravil mu: "Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egyptanům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě. Nuže, budete-li mě skutečně poslouchat a mou smlouvu zachovávat, budete mým vlastnictvím mezi všemi národy, neboť mně patří celá země. Budete mi královstvím kněží a svatým lidem."

ŽALM 100, 2.3.5

Služte Hospodinu s radostí, vstupte před něho s jásetem! Uznejte, že Hospodin je Bůh: on nás učinil, a my mu náležíme, jsme jeho lid a stádce jeho pastvy. Neboť Hospodin je dobrý, jeho milosrdenství je věčné, po všechna pokolení trvá jeho věrnost.

2. ČTENÍ – ŘÍM 5,6-11

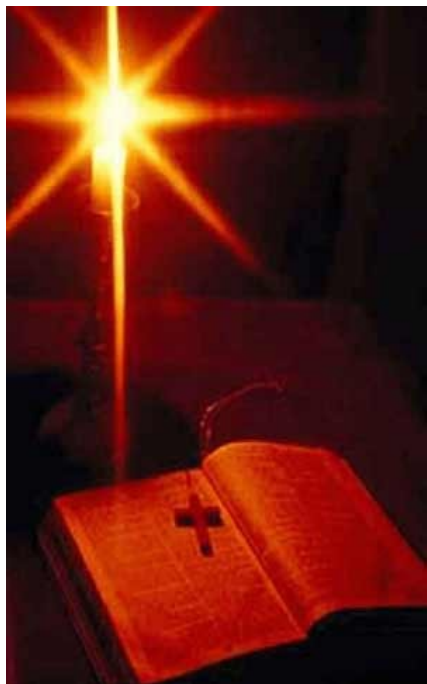
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od (Božího) hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepráteleni, tím spíše - po usmíření - budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

EVANGELIUM – MT 9,36-10,8

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: "Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou zeň!" (Potom) si zavolal dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, (syn) Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, (syn) Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: "Mezi pohany nechodte a do žádného samarského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očist'ujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte."

LITURGICKÉ TEXTY 12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – JER 20,10-13

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm! Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

ŽALM 69,8-10.14+17.33-35

Pro tebe, Bože, jsem snášel potupu, pohana pokryla mou tvář. Svým bratrům stal jsem se cizincem, synům své matky neznámým. Neboť mě stravuje horlivost pro tvůj dům, padají na mě urážky těch, kdo tě urážejí. Já se však, Hospodine, obracím modlitbou k tobě v čas milosti, Bože! Vyslyš mě ve své veliké lásce, věrně mi pomoz! Vyslyš mě, Hospodine, tvá láska je dobrotivá, obrať se ke mně se svým nesmírným slitováním. Uvědomte si to, ubožáci, a radujte se; pookřejte v srdci vy, kdo hledáte Boha! Neboť Hospodin slyší chudáky, nepohrdá svými vězni. Nechť ho chválí nebe a země, moře a vše, co se v nich hýbe.

2. ČTENÍ – ŘÍM 5,12-15

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

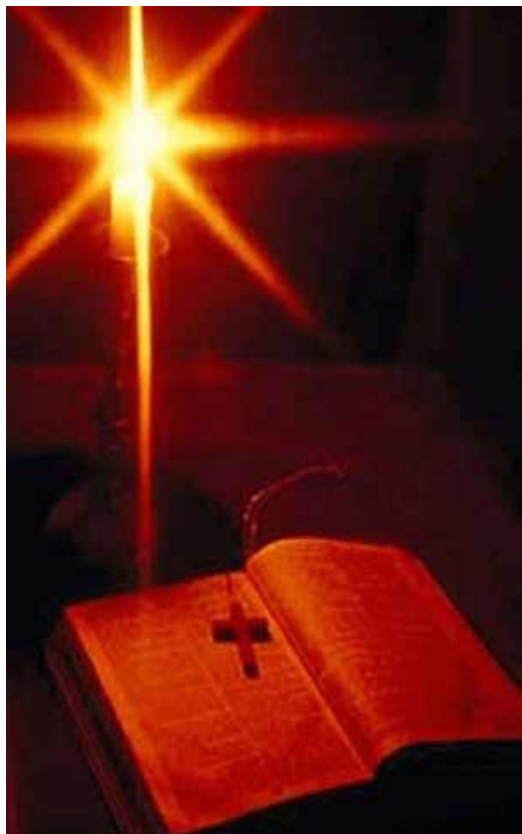
Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista.

EVANGELIUM – MT 10,26-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

LITURGICKÉ TEXTY 13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – 2 KRÁL 4,8-11.14-16A

Čtení z druhé knihy Královské.

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Když tam zase (jednou Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníku) Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

ŽALM 89,2-3.16-17.18-19

Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech, po všechna pokolení hlásat svými ústy tvou věrnost. Řekl jsi totiž: „Navěky je založena milost.“ Na nebi jsi upevnil svou věrnost. Šťastný je lid, který dovede oslavovat, chodí, Hospodine, v záři tvé tváře. Ve tvém jménu jásají ustavičně a honosí se tvou spravedlností. Neboť ty jsi leskem jejich moci a tvou přízní roste naše síla. Vždyť náš vladař náleží Hospodinu, náš král Svatému Izraele.

2. ČTENÍ – ŘÍM 6,3-4.8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

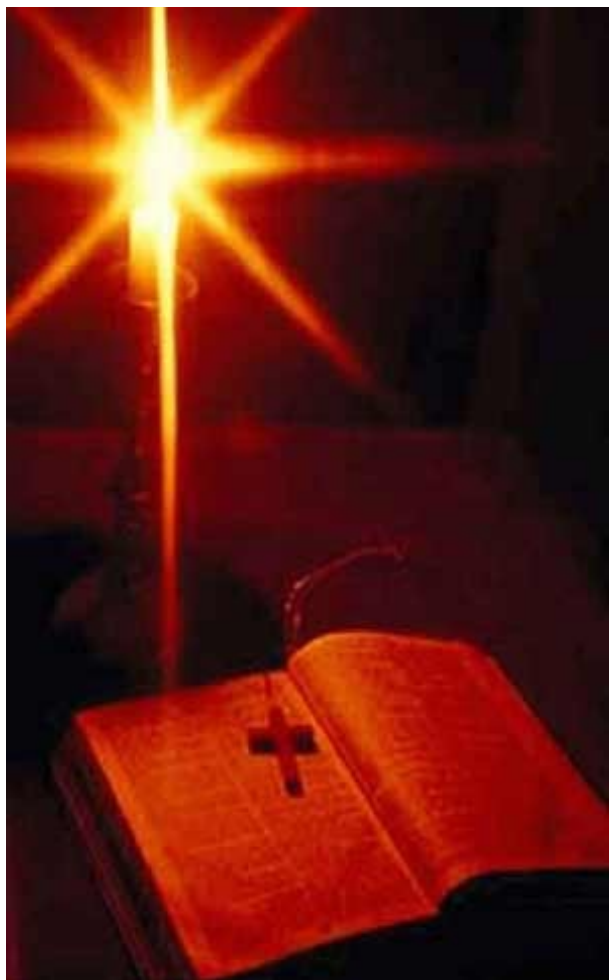
Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za žijící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

EVANGELIUM – MT 10,37-42

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho. Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu.“

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI SV. CYRILA A METODĚJE

1. ČTENÍ – IZ 61,1-3A

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Siónu (obveselit), dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásotu místo malomyslnosti.

ŽALM 117

Chvalte Hospodina, všichni lidé, oslavujte ho, všechny národy. Neboť mocně vládne nad námi jeho milosrdenství a Hospodinova věrnost trvá navěky.

2. ČTENÍ – 2KOR 4,1-2.5-7

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných úskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. (Ale hlásáme) pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale (kážeme, že) Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvětlil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

EVANGELIUM – LK 10,1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijдете do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'

LITURGICKÉ TEXTY 15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – Iz 55,10-11

Čtení z knihy proroka Izaijáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdařuje semenem rozsévače a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

ŽALM 65

V milosti jsi navštívil zem a napojils ji, – velmi jsi ji obohatil. – Boží strouhou se hrne voda, – lidem nachystals obilí. Takto jsi zemi připravil: – zavlažils její brázdy, – rozmělnils její hroudy, – zkyprils ji dešti, – požehnals tomu, co vyrašilo. Rok jsi korunoval svou dobrotou, – kudy jsi prošel, prýští hojnost. – Pastviny na stepi mokvají vláhou, – pahorky se ovíjejí radostí. Nivy se odívají stády, – údolí se přikrývají obilím: – ozývají se jásotem a zpěvem.

2. ČTENÍ – Řím 8,18-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM – Mt 13,1-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozsévač vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prsti; hned sice vzklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši, slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno – a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, a slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: ‘Budete stále poslouchat, a neporozumíte, budete se ustavičně dívat, a nic neuvídíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší, srdcem nechápou a neobráti se, a já je neuzdravím.’ Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozsévači. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek; a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

LITURGICKÉ TEXTY 16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – MDR 12,13.16-19

Čtení knihy Moudrosti.

Kromě tebe není boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě. Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žes pánem, činí tě shovívaným ke každému. Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají. Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vší šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce. Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

ŽALM 86

Tys, Pane, dobrý a shovívaný, – nejvyšší milosrdný ke všem, kdo volají k tobě. – Vyslyš, Hospodine, mou modlitbu, – všimni si hlasu mé snažné prosby. Všechny národy, které jsi učinil, přijdou, – budou se ti klanět, Pane, – a velebit tvé jméno. – Protože tys veliký a činíš divy, – ty jediný jsi Bůh. Ty však jsi, Pane, Bůh milosrdný a milostivý, – váhavý k hněvu, svrchovaně laskavý a věrný. – Obrat' se ke mně a smiluj se nade mnou.

2. ČTENÍ – ŘÍM 8,26-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

EVANGELIUM – MT 13,24-43

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství: "Nebeské království je podobné člověku, který nasej na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházel mezi pšenici plevel a odešel. Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: 'Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?' On jim odpověděl: 'To udělal nepřítel.' A služebníci mu řekli: 'Máme jít a plevel sesbírat?' On však řekl: 'Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní – a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromážděte do mé stodoly.'" Předložil jim další podobenství: "Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všecka semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích." Pověděl jim jiné podobenství: "Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měric mouky, až se všechno prokvasilo." To všechno mluvil Ježíš zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: "Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa." Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: "Vylož nám to podobenství o pleveli na poli." Odpověděl: "Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé. Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce. Kdo má uši, slyš!"

*„Slyšte Slovo, vyšlé od Boha, Slovo, jež krmí lidské duše,
Slovo, jež sílí srdce i rozum, Slovo, jež vede k poznání Boha“
(Proglas, č. 24–27)*

LITURGICKÉ MEZIDOBÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J., *čestným občanem Pustiměře*

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 8. ČERVNA 2026

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: "Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali prorocy, kteří byli před vámi." (Mt 5,1-12)

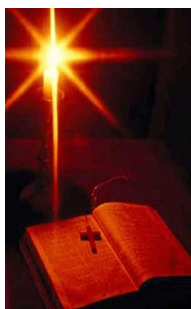

Konstituční proslov Božího království. Blahoslavenstvím uvádí sv. Matouš kazatelskou činnost Mesiášovu. I kniha Žalmů začíná stejným příslibem: „Blahoslavený člověk, který se bojí Pána...“ (Zl 1,1). Bázeň Boží je totiž podle Písma začátek moudrosti (Př 1,7). Moudrost pak je umění žít. Proto se Izraelitům slibuje úspěch. Bůh je blaženost a věčné štěstí. Slibuje je těm, kdo zachovávají jeho zákony a budou vzývat jeho jméno. Starý zákon neskrblí přísliby. Ke všem Božím přikázáním se hodí závěr, který recitujeme u čtvrtého v Desateru: „Abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi...“ Platilo-li to ve všech dobách, mělo se to zvláštním způsobem vyplnit v době mesiášské, při příchodu Vykupitele. Ale přesto všechno už Starý zákon oznamuje jakousi rezervu. Protože Židé, jako celek národa, smlouvu s Bohem opětovně nedodržovali, Bůh ohlašuje u pozdních proroků své stanovisko. Pošle svého Vykupitele, který přinese spásu, ale ne všem, ne těm zbohatlým, kteří ho opustili, ale těm zapomenutým, chudým, opuštěnému zbytku Izraele. Ježíš jim tedy ohlašuje splnění tohoto posledního příslibu: „Vy chudí, jste blahoslavení, k vám teď přichází Boží království.“

Zvrat hodnot - metanoia. Současně s ohlášením Božího království vybízí všechny jak Jan Křtitel, tak Kristus k tomu, aby se obrátili: „Čiňte pokání!“ (Mt 3,2). Řecké slovo

metanoia má trochu jiný zvuk než české pokání. Slovo „obrácení“ spíš odpovídá termínu hebrejskému: vrátit se na cestě, změnit směr. Řecké metanoia znamená toto obrácení v myšlenkách: začít myslet jinak, opačně než předtím. Tak se také jeví osmero blahoslavenství. Považujeme za šťastné, kdo získali jmění, kdo žijí v klidu, kdo jsou tak spokojeni, že se smějí atd. V horské řeči je tomu všemu naopak. Blahoslaví se ti, kdo všechno pozbyli, kdo jsou chudí, které nespravedlivě pronásledují, kteří pláčou. Často se to pokoušejí vysvětlit přirozenou moudrostí. Tolstoj např. psal poučné povídky o tom, jak jsou chudí lidé daleko šťastnější než ustaraní boháči. Nedá se snadno říci, nakolik jsou tato kázání přesvědčivá. Smysl evangelního poselství je hlubší. Království Boží je především vnitřní, a proto žádá změnu, opravdovou revoluci v myšlení, v cenění věcí, ve vidění světa jinak než brýlemi hříchu.

Blaženost Boží. Myšlení, má-li být souvislé, vychází z jistých základních principů. Má-li být naše hodnocení světa v souladu s Božím královstvím, musíme ovšem vyjít z Boha. Jeho říše je svět štěstí a blaženství, kde není nedostatek, ani pláč, ani strach z nepřátel. Kristovým vtělením však Bůh vstupuje do světa plného bídy, smutku a pronásledování. Ztrácí tím Bůh svou blaženost? Ve své lidské přirozenosti trpí všechnu bídu světa. Ale je nerozlučně spojen v jedné osobě se svým božstvím. Tedy i při té bídě, při všem pronásledování zůstává věčně blaženým Bohem a svou blaženost nese všude tam, kde není, ale kde po ní lační a touží. Je to velké tajemství, ale dosvědčují je všichni světci, že nebyli nikdy tak šťastni jako v těch okamžicích, kdy podle úsudku světa všechno ztratili. Napsal to např. jeden kněz, který se vrátil z dlouhého a těžkého vězení pro víru: „Bylo to zlé, ale přece jenom to byla krásná léta. Nevím, jak to vysvětlit!“ Jde tu o blahoslavenství, které se nevysvětluje, ale které zakusí ti, kdo přijmou poselství evangelia.

ÚTERÝ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 9. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Vy jste sůl země. Jestliže však sůl ztratí chuť, čím bude osolena? K ničemu se už nehodí, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. Vy jste světlo světa. Nemůže se skrýt město položené na hoře. A když se svítilna rozsvítí, nestaví se pod nádobu, ale na podstavec, takže svítí všem v domě. Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích." (Matouš 5,13-16)

Světlo. Světlo se v jazycích národů přirozeně spojuje s dobrem, krásou a životem. Tma znamená nevědomost, hřích, neštěstí a smrt. Stvoření světa začíná Božím rozkazem: „Budiž světlo!“ (Gn 1,3). V jednom starém patristickém spisku, zachovaném jako dílo učedníka Kristova Barsabáše, autor dává židovskému rabínovi tuto otázku: Jak to, že Bůh stvořil světlo hned na počátku, zatímco zdroje světla, tj. slunce, měsíc, hvězdy až později? Když ten nezná odpověď, dostane se mu poučení: Pravé světlo světa je Kristus, prvorozený ze všeho stvoření (Kol 1,15), slunce, měsíc a hvězdy jsou jen odlesk jeho slávy a obraz jeho činnosti, proto se při druhém a posledním příchodu Kristově zase znovu zatmí, nebude jich už potřeba. Protože

světlo znamená také poznání a křesťané dostávají osvícení Duchem svatým, řečtí Otcové vysvětlovali Žalm 36,10: „V tvé záři vidíme světlo“ – ve světle Ducha svatého poznáváme pravé světlo, osvěcující tento svět, tj. Krista, Pravdu a Život. „Kdo zná Krista, zná všechno,“ píše Tomáš Kempenský, autor knížky *Následování Krista*.

Světlo světa. V Novém zákoně se tedy jeví Kristus jako světlo, osvěcující celý svět. Tmy povstávají proti němu, ale přinese světlo i do říše temnot, do údolí stínů a smrti. Je to světlo, které se prozatím skrývá, probleskuje jenom částečně. Ale na hoře Tábor viděli apoštolové Ježíše ve světle, tj. vítězství života, svět proniknutý světlem Božím. Nakonec dostali i oni poselství, aby nesli toto světlo do světa, pohrouženého ve tmy. Církev pak osvěcuje svět svými svátostmi, svým učením, příkladem věřících. Když po Seslání Ducha svatého začali apoštolové v Jeruzalémě kázat, bylo hlavním tématem jejich řečí svědectví, že Kristus vstal z mrtvých. Mohli ovšem slyšet dotaz: Jestliže opravdu vstal z hrobu, kde je nyní? Kde ho můžeme vidět?“ Odpověď nám písemně zanechal sv. Pavel: Kristus žije v nás! „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20). Sama existence křesťanů po dva tisíce let osvěcuje dějiny lidstva, ukazuje, jak všechno ostatní pominulo, jenom pravda Páně vítězí.

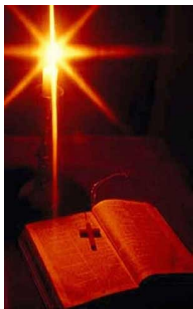
Sůl země. Sůl sice všichni používáme, ale nevážíme si jí dostatečně, jak to ukazuje známá pohádka Sůl nad zlato. V době, kdy nebyly ledničky, a zásobování bylo zdlouhavé, byla sůl jediným konzervačním prostředkem pokrmů. Lidská společnost tvoří hodnoty. Ale dovede je uchovat? To je funkce Kristových učedníků, jeho mystického těla, církve. Dítě, zrozené tělesně, se přináší ke křtu, aby se jeho život uchoval a stal věčným. Ostatní svátosti slouží k tomu, aby se uchoval duchovní život v neporušenosti, čistotě a síle mládí. Typickou vlastností liturgie je tzv. anamnéze, připomínka minulého, tj. života a smrti Kristovy. Touto svátostnou vzpomínkou se stává minulé přítomnou skutečností. Při mši to platí především o kříži a zmrtvýchvstání Ježíšově. Ale do toho tajemství je zahrnut i náš život, naše skutky a touha po dobrém. I ony se uchovají svatou „solí“ církve.

Nepostradatelnost soli známe dobře z pohádky sůl nad zlato. Její konzervační a ochucující účinky jsou nám známé. Sebelepší pokrm by byl jalovým, kdyby nebyl řádně osolen. I my, křesťané, máme být takovou solí pro naše okolí. Máme zkvalitňovat prostředí, kde se právě nacházíme - rodinu, pracoviště, školu; nehledět jen na svůj prospěch, ale i těm ostatním něco dát. To bylo životním krédem i sv. Antonína Paduánského - misionáře, věhlasného kazatele, jak se vypráví v jedné legendě. Přesto, že byl skvělým kazatelem, říkával, že "řeč je živá, mluví-li skutky". A tak jistě i on sám to dosvědčil ve svém krátkém životě (žil pouhých 36 let), stal se jedním z nejuctívanějších světců v Itálii a byl také v nejkratší době v dějinách církve svatořečen - pouhých jedenáct měsíců po své smrti byl postaven na oltář. Jeho úcta je velká i u nás. Lidé se modlí u jeho sochy, vzývají ho jako pomocníka v jakékoliv nouzi, je patronem žen, dětí, manželů i zamilovaných.

STŘEDA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 10. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všechno nestane. Kdyby tedy někdo zrušil jedno z těchto přikázání - a třebaš i to nejmenší - a tak učil lidi, bude v nebeském království nejmenší. Kdo se však bude jimi řídit a jim učit, bude v nebeském království veliký." (Matouš 5,17-19)

Nepřišel jsem zákon zrušit. Křesťané v prvních dobách si spontánně kladli otázku: Platí pro nás ještě Starý zákon? Je užitečné jej číst ve shromáždění? Proti heretikům, kteří jej považovali za dílo Boha tvrdého, odlišného od Boha lásky, zjevujícího se v Novém zákoně, církve se starozákonních textů zastala a přijala je za své. Platí pro nás jako výmluvný obraz toho, co se stalo v příchodu Krista a po něm. V Adamovi jsme se všichni narodili k životu na zemi. Vyšli jsme z prázdnoty, z ničeho. V Kristu všichni vycházíme z prázdnoty hříchu k věčnému životu. Abrahám byl otcem vyvoleného národa, Izraele. Kristus je hlavou nového Božího lidu, církve. Abrahám obětuje svého syna, Bůh Otec vydal jednorozeného Syna za spásu světa. Mojžíš vyvedl lid z Egypta do zaslíbené země. Kristus nás vede z údolí stínů a smrti do věčných příbytků. David založil království Izraele, Kristus ohlašuje příchod království Božího atd. Není to pouhá hra představ, ale skutečnost Boží pedagogie, která začíná tělesným, které vede k hodnotám duchovním a všelidským. Takový je smysl každého uměleckého díla a v tom duchu se musíme naučit číst i Bibli, zrozenou z inspirace Ducha.

"Pedagog ke Kristu" (srov. Gal 3,24). Schematicky se shrnuje obsah Staré smlouvy do dvou slov: Zákon a Proroci. Všechny události židovské historie mají prorocký charakter, ukazují na význam příští, očekávaný, novozákonní. Jiný byl postoj křesťanů, pokud jde o předpisy Mojžíšova zákona. Už ve Skutcích apoštolů čteme prohlášení sv. Petra, že tyto normy už křesťany nezavazují. Sloužily jako příprava na příchod Kristův. Zajímavá však byla debata, která přišla o něco později. Křesťané už nebyli jen obrácení Židé, ale jejich převážná část pocházela z prostředí pohanského. Ty pak Bůh nepřipravoval, aby došli ke Kristu? Alexandrijský inteligent Klement, autor mnoha spisů, zaujal pozici ve prospěch pohanů. Vyšel z řecké kultury a věděl, že i tam bylo mnoho krásného a pravdivého. Prohlásil tedy, že Platón byl pro Řeky tím, čím byl Mojžíš pro Židy, vychovatelem ke Kristu. Dnes jeho myšlenku rádi přebíráme v duchu misijním a ekumenickém. Snažíme se ocenit všechno dobré, kdekoliv se najde, protože všechno vede v ruku Boží prozřetelnosti ke Kristu.

Obraz křesťanského vývoje. To, co se děje ve vývoji světa, má ohlas i ve vývoji každého jednotlivce. I ten prochází různými stadii. Každý z nás začíná Starým zákonem a poněkud přechází v Nový. Kirkegaard rozlišil v náboženském vývoji člověka tři fáze: periodu estetickou, mravní a náboženskou v pravém slova smyslu. Na počátku nás do kostela přitahuje jakýsi „estetický“ cit. Vidíme tam něco jiného, odlišného od denního života, a to nás přitahuje. Časem však zjistíme, že zpěvy, čtení, liturgický život nejsou to

hlavní, že je potřeba změnit sebe, zachovávat Boží přikázání, stát se mravně bezúhonným. Ale ani toto stadium nemůže být poslední, abychom nepadli do farizeismu. Ve třetím stadiu hledá člověk důvěrný styk s Bohem, modlitbu. To se pak, jak věří křesťané, uskuteční jenom skrze Krista a v Kristu. Tím předcházející stadia došla svého cíle, nezrušila se, ale „naplnila“, a člověk došel „do plnosti míry Kristovy“ (Ef 4,13).

Už první křesťané hledali odpovědi na otázky, do jaké míry platí mojžíšský zákon vyjádřený Desaterem po příchodu Krista na tuto zemi. Pán Ježíš v té věci dává jasné stanovisko - Desatero platí, ale je třeba je plnit ne otrocky, ale s láskou, dobrovolně. Ježíš tedy nehlásal svobodu od přikázání, volnost od povinností, ale věrnost i v těch nejmenších přikázáních. Všechna přikázání jsou nakonec vyjádřením lásky k Bohu, k bližnímu i k sobě samaému. Bez lásky se ovšem stávají literou, bezduchou, otrockou morálkou. Ježíš zdůrazňuje, že jen láska dává všem přikázáním smysl, stává se oním "jhem", břemenem, ale lehkým a sladkým. Stejně jako se o lásce nedá mluvit bez oběti, tak ani život podle Desatera nemůže být bez náročnosti. A víme, že tomu, kdo opravdu miluje, není nic těžkého. Láska je totiž smyslem a cílem celého Desatera - to je novum, které přinesl Kristus, - nebo ještě lépe vyjádřeno, - je to hledisko, které bylo přehlíženo.

ČTVRTEK 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 11. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nebude-li vaše spravedlnost mnohem dokonalejší než spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do nebeského království nevejdete. Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nezabiješ.' Kdo by zabil propadne soudu. Ale já vám říkám: Každý, kdo se na svého bratra hněvá, propadne soudu; kdo svého bratra tupí, propadne veleradě; a kdo ho zatracuje, propadne pekelnému ohni. Přinášíš-li tedy svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar. Dohodni se rychle se svým protivníkem, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj protivník neodevzdal soudci a soudce služebníkov, a byl bys uvržen do žaláře. Amen, pravím ti: Nevyjdeš odtamtud, dokud nezaplatíš do posledního halíře.“ (Matouš 5,20-26)

Kdo se hněvá na bratra. Písmo Starého zákona mluví často o tom, že se Bůh rozhněval na lid a že ho ve svém hněvu trestal (srv. Ex 32,10). U prvních Otců církve se o tom diskutovalo. Lactantius napsal zvláštní spisek *O Božím hněvu*. Dokazuje tam, že jsou to výrazy obrazné: lidé zhřešili, zavinili si tresty, proto říkají: „Bůh se hněvá.“ Bůh se ovšem hněvat nemůže. Hněv je vášeň. Ty pak nepatří do života Božího. O hněvu psali stoikové a považovali už samu vášeň za hřích. Člověk, který se rozčilil, snadno někoho zabije; zvíře nebo člověka, to už je náhodné podle toho, kdo se namanul. Křesťanská morálka ovšem rozlišuje líp. Vzplanutí hněvu se snadno přihodí cholerickým i sangvinickým povahám.

Máme ovšem povinnost se ovládat a odpor k bližnímu přemoci. Kdo tuto povinnost zanedbává, dříve nebo později bližnímu uškodí. Ale i kdyby nedošlo k vnějšímu skutku, už to, že mu přejeme zlo, vyjadřuje přání, aby nebyl, je to tedy v základě postoj vražedný. Nejlépe se hněv přemáhá modlitbou, v dobrou pro toho, ke komu cítíme odpor.

Kdo řekne bratru "Blázne". Těžko je překládat staré výrazy do moderních jazyků, protože neznáme už jejich citové odstíny. Kromě toho význam slov se mění podle souvislosti, tónu zvuku. Vždyť může znít pochvalně i výrok: Jsi ty blázen! Z druhé strany se bližního těžce dotknou i slova neutrální, jsou-li tak vypočítaná, aby ranila. Morálka mluví o „urážce“. Slova jsou vzácný dar Boží. Jsou jakoby mostem od duše k duši, nástrojem sblížení, porozumění, lásky. Hrubě jich zneužívá ten, kdo slovy druhého raní, zarmoutí, rozhněvá. Děje-li se to úmyslně, je to zloba. Ale často lidé chybují v řeči nedostatkem pozornosti, taktu. Slovo takt je latinského původu, znamená dotýkat se. Ošetřovatelé nemocných se musí učit, jak se nemocného dotýkat, jak ho přenést. Ve společnosti se mají všichni učit, jak se dotýkat bližního slovy, aby to nebolelo a aby se neotvíraly rány.

Jdi se napřed smířit s bratrem a pak přines oběť Bohu. Oběti se v dějinách náboženství chápaly jako skutek k usmíření bohů. Vidíme to i na mnoha příkladech Starého zákona. Nový zákon tu myšlenku prohlubuje. Opravdové usmíření je skutkem lásky. Lásky k Bohu pak je pro křesťany neoddělitelná od lásky k bližnímu. Nemůžeme tedy usmířit Boha, nesmíříme-li se s bratrem. Křesťanská oběť je na prvním místě eucharistie. Přijímat tělo Kristovo musíme s čistým úmyslem. Eucharistie je svátost jednoty církve. Ten, kdo se nechce smířit s bližním, nechce vlastně dosáhnout toho cíle, ke kterému byla svátost ustanovena, maří tedy její účinky, a je-li plný zloby na druhého, přijímá svatokrádežně. Liturgická výzva před přijímáním je tedy vážné napomenutí: „Pozdravme se navzájem pozdravením pokoje.“

PÁTEK 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 12. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci. Svádí-li tě tvé pravé oko, vyloupni ho a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo bylo uvrženo do pekla. A svádí-li tě tvoje pravá ruka, usekni ji a odhod' od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby jeden z tvých údů přišel nazmar, než aby celé tvoje tělo přišlo do pekla. Také bylo řečeno: 'Kdo by se rozváděl se svou ženou, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám říkám: Každý, kdo se rozvede se svou ženou - mimo případ smilstva - uvádí ji do cizoložství, a kdo se ožení s rozvedenou, dopouští se cizoložství." (Matouš 5,27-32)

Kdo pohlédne na ženu. Očima se dostáváme do styku se světem, který nás obklopuje. To, co nám nepadne do oka, často pro nás vůbec neexistuje. Zase však naopak to, co jsme uviděli, nás pobouří, vyvede nás z klidu. Buď nás to přitahuje, nebo to budí odpor.

Starověcí stoikové z toho vyvodili psychologické důsledky v duchu materialismu. Na počátku je smyslový vjem: vidění, slyšení, dotyk. Ten se přenesse dovnitř a objeví se obraz ve fantazii, ve vnitřní obrazotvornosti. Tam probudí touhu zmocnit se toho, co máme v duchu před očima. Přivolíme a dojde k činu. Jde-li o něco zlého, hřešíme. I stoikové uváděli příklad s pohledem na ženu. Chceš-li se vyhnout tomu, abys se ženou zhřešil, raději se na ni nedívej! Pouhý pohled uvede do pohybu psychologický mechanismus, který už nezastavíš. Vysvětlovali takto křesťané text evangelia? Někdy, když mluvili o síle

pokoušení. Ale i tehdy jsou si vědomi, že není vnitřní proces mechanický, nezadržitelný. Máme svobodu jej vždy zastavit. Nehřeší tedy muž už v tom okamžiku, kdy na ženu pohleděl, ale až tehdy, kdy na ni pohlédne s úmyslem, aby hřešil.

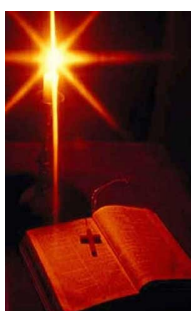
Pohoršuje-li tě oko. Nikomu nepřijde na mysl, že by měl brát tyto texty doslova. Komu vypíchnou oko, toho oslepí. Býval to barbarský trest válečným zajatcům, které odsoudili k točení kamenných mlýnů. Neviděli, tedy se nevzpouzeli. Ale člověk našťastí má oční víčka a může v jistých okamžicích nevidět dobrovolně. Zrak je důležitý, abychom se orientovali na cestě. Stačí jej při jízdě autem upoutat na něco jiného a ta malá roztržitost nás může stát život. I duchovní život je cesta, někdy velmi intenzivní, vyžaduje napětí. Jen v této souvislosti chápeme jistou přísnost v životě světců. O sv. Aloisi se čte, že se nechtěl dívat ani na matku. Sv. Tomáš Akvinský se nikdy nedíval přímo na ženy, ačkoliv měl od Boha dar dokonalé čistoty. Odůvodňoval to tím, že Bůh dává své dary těm, kdo se snaží, aby jich dosáhli. Tyto příklady se uvádějí v souvislosti se sexuální čistotou. Ale princip je všeobecný. Oči a vůbec smyslů je radno užívat všude tam, kde slouží duševnímu a duchovnímu pokroku. Když však rozptylují a zneklidňují, jsou jako nevhodní návštěvníci při práci. Je lépe se jich zbavit.

Pohoršuje-li tě pravá ruka. Pravá ruka může sloužit za symbol práce. Kdo si ji poraní, je invalidou. Je proto velký Boží dar mít zdravé ruce a pracovat. Někteří lidé pracují rádi, s nadšením, ani se nezastaví. Vydělají peníze, postaví dům, dosáhnou blahobytu. Ale je to všechno? V jednom švédském časopise uveřejnili zajímavý článek „Rozhovor otce se synem“. Otec je spořádaný, zámožný, vážený člověk. Syn nosí džíny, nečeše se, potlouká se po ulici. Otec je rozumný a ví, že to chlapec dělá vlivem okolí, spolučlánků. Pokouší se tedy s ním zavést rozumnou řeč a vysvětlit mu, jak je to pěkné spořádaně pracovat. A jakou slyší odpověď? „Tvá řeč, otče, mně připadá, jako kdybys mi při jízdě autem stále vysvětloval, jak dobře auto jede, jak silný je motor, jak fungují světla atd., ale doposud jsi mi ani slovem nenaznačil, kam vlastně jedeme.“ I práce musí mít cíl. Lidi, kteří jsou beznadějně pohlceni v činnosti, jen aby zbohatli, „pohoršuje pravá ruka“. Ti právě potřebují, aby si ji načas „uťali“ a zamysleli se nad životem, např. v duchovních cvičeních a modlitbě všeobecně.

Ve Starém zákoně bylo možné vydat ženě rozlukový list a rozejít se s ní, pokud byl podstatný důvod. Praxe byla různá, jak píše rabínská tradice. Jedna škola považovala za jediný důvod k rozluce nevěru, tedy cizoložství, zatímco jiná se spokojila třeba jen s tím, že žena připálila oběd. V knize Sirachovcově se třeba dočteme, že muž může propustit ženu, když neposlouchá na slovo. Obecně řečeno žena byla pod vládou mužovou, ale nebyla otrokyní. Mezi členy rodiny měla po muži první místo, děti ji musely ctít a

poslouchat stejně jako otce. Měla práva lidské osobnosti zaručená Desaterem. Nad majetkem, který přinesla do manželství měla vlastní pravomoc. Pán Ježíš však obnovil rovnoprávnost se vším všude, jak tomu bylo při stvoření. A nejenom to. Po svých učednících chce, aby jejich láska byla pravdivá, nepředstíraná. To ovšem vyžaduje velké úsilí, aby člověk čelil různým druhům pokušení. Nejde jistě jen o otázku lidské sexuality, ale třeba i o pokušení někoho třeba pomluvit, nějak se zviditelnit, někoho ponížit, apod. Mají-li se z nás skutečně stát dobří lidé, pak je nutné vyhlásit válku - boj proti pokušení. Jak píše jeden starý mnich: jestliže není strom zmítán větry, nezpevňují se jeho kořeny. Stejně tak, jestliže někdo nebojuje s pokušením, nestane se z něho opravdový muž. Neklusejme na mysli, když jsme pokoušeni, ale bojujeme, předložme svou záležitost Bohu a s ním spolupracujeme.

SOBOTA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 13. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu své přísahy.' Ale já vám říkám: Vůbec nepřísahajte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahaj, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.

(Matouš 5,33-37)

Křivá přísaha. Dva prvky vedly lidi k tomu, aby zavedli přísahu. Jeden je negativní, druhý pozitivní. Negativní je smutná zkušenost, že se lidem nedá věřit, když vypovídají sami. Proto se u soudu žádají svědci. Podle židovského práva se museli najít alespoň dva. Soudy, které žádají výpověď s přísahou, jsou v jistém smyslu institucionalizovaná nedůvěra k lidem. Ale je tu pozitivní stránka. Věří se člověku, když volá Boha za svědka. Vyznáváme tím Boží vševidoucnost. Ale ještě víc: věříme, že se Bůh nedá beztretně urážet. Při křivé přísaze se dovoláváme jeho svědectví pro svou lež. Lidé se proto právem bojí křivé přísahy, mají strach z trestů a pohrom, které by je za to stihly. Přísaha sama tedy není zlo. Praktikovali ji Židé ve Starém zákoně (srv. Gn 50,5), sám Ježíš přísahal (Mt 26,63), v jistých případech ji vyžaduje i dnes církevní právo. Ale musí být výrazem toho prvku, který je pozitivní: víry v Boha všude přítomného a činného.

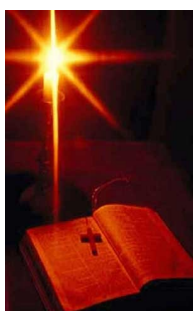
Vaše řeč buď "Ano, ano - ne, ne." V našem styku se má projevit důvěra v člověka. To ovšem předpokládá, že jeho slovům věříme, že nám stačí. Není to naivita? Vždyť by nás ošidili na každém kroku! Jak bychom se mylili, kdybychom považovali za pravdivé to, co se tiskne! To od nás evangelium jistě nežadá. Nestojí tam, že máme věřit každému tvrzení, ale že my sami máme dávat příklad upřímnosti v řeči. Upřímnost se přirovnává k průhlednosti. Nemá co skrývat. Sklo je však průhledné, jenom když je čisté. Také čistý

člověk nemá co skrývat. Nemá postranní úmysly. Ale vyžaduje se také statečnost. Psychologická pozorování potvrzují, že většina dětských lží pochází ze strachu. Často dítě zamlčuje své skutky proto, že na ně velcí křičí. Návyk pak roste s věkem, zvláště když se někdo vícekrát trpce zklamal. Nakonec dokáže být opravdu upřímným jenom ten, kdo věří, že mu bez Boží vůle ani vlas z hlav nepadne (Lk 21,18) a že se tedy má bát jenom Boha, aby nemusel mít strach z lidí.

Předstírání a zastírání. Máme říci nemocnému, že má rakovinu, když i lékaři to před ním tají? Máme vyzradit tajemství, které nám přítel svěřil, když se nás jiní na záležitost přímo ptají? Slova jsou k tomu, aby se posílila důvěra v lidském styku. Ale táž důvěra také žádá, aby se uchovalo tajemství, které není určené pro kohokoliv. Upřímnost a mlčenlivost tedy nejsou proti sobě. Morálka mluví především o povinnostech zachovat tajemství úřední a svěřené. Ale ten, kdo je taktní, se brzy naučí, že nemá vyzrazovat to, co by druhého mrzelo. Falešný druh upřímnosti je mluvit bez potřeby o cizích chybách, dávat netrpělivě najevo, kdykoliv se nám něco nelíbí, okamžitě vyjádřit o věcech a lidech mínění, i když nejsme dostatečně informováni. Také není proti upřímnosti zastírat bolest, usmívat se, abychom nekazili druhým náladu, nedat najevo, že se nás něco dotklo. Tím vším se důvěrný styk s lidmi neruší, ale naopak utvrzuje. Tento mravní cíl pak určí způsob a míru v řeči.

Být upřímný, pravdomluvný, má být charakteristickou známkou Kristových učedníků. Příklad, neboli dovolávání se Boha za svědka o pravdivosti nějakého tvrzení se nám jeví jako zapovězená. Nelze ovšem z jednoho úryvku dělat závěr. Je třeba brát Písmo svaté v širším kontextu. Víme, že i Pán Ježíš vypovídal pod přísahou, když před veleradou tvrdil, že je Boží Syn. Rovněž i svatý Pavel se dovolává často Boha za svědka, že mluví pravdu. I dnes, když manželé uzavírají manželskou smlouvu, požaduje po nich Církev přísahu, kterou mají zřetelně dát najevo, že splňují všechny požadavky pro uzavření manželství. Nemluvě už třeba o soudu. Jisté se nemá přísahat v banálních záležitostech. Jedná se spíše o výjimečné případy, kdy je nutné pravdivost jasně vyjádřit. Jinak je třeba říkat ano-ano, ne-ne. Nám se však obvykle stává, že říkáme Bohu 'ano' a zlému 'ne', i když ... Chceme proto dnes prosit, abychom se zbavili kompromisů, ale dokázali co nejčastěji odpovídat 'ano' Bohu k jeho požadavkům, a 'ne' ke všemu, co nás vede mimo správnou cestu.

PONDĚLÍ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 15. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Oko za oko a zub za zub.' Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, (tomu) nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej." (Matouš 5,33-37)

Oko za oko, zub za zub. Známe fyzikální zákon odporu. Je tak tvrdý, jak tvrdý byl náraz. V psychické sféře se projevuje podrážděností a reakcí. proto není radno dráždit nebezpečná zvířata. Analogicky převzala lidská společnost tento princip sebeobranu. Začala popravovat vrahy, konfiskovat jmění těm, kdo k němu přišli nepoctivostí, pobíjet vojáky, kteří vpadli do země. jsou to první projevy lidské spravedlnosti a řádu. Kristus výslovně dodává, že tak bylo řečeno "starým". Vždyť i Židé se ve Starém zákoně začali organizovat a měli se řídit jistými zákony. Nebylo by snadné přimět dnešní společnost, aby od tohoto principu upustila. Hledíme jej ovšem zmírnit, tresty umenšovat, ale od základního postoje spravedlnosti nemíníme ustoupit. Přejít ke spravedlnosti vyšší,

kteřou učí Kristus, mohou dobrovolně ti, kteří lépe pochopili evangelium a mají víc milosti. Ale i těm, kdo stojí ještě pevně na "starém" zákoně, musíme připomenout důležitou okolnost. Platí-li 'oko za oko' ve zlém, musí platit i v dobrém. Jsme tedy bližním povinni odplatit ve stejné míře i všechno dobré, které jsme dostali. To pak není malý úkol.

Udeří-li tě někdo na tvář, nastav mu i druhou. Znamená to, že se nemá odporovat zlému? Spíše tu jde o způsob, jak zlo paralyzovat, zneškodnit. Narazí-li příval vody na hráz, snadno ji provalí a smete to, co na ní stálo. Vylije-li se naopak na plošinu písku, propadne se do země. Zlo je vždycky násilné a násilím se jenom rozmnoží. Tichostí a pokorou se překonává. O této pokoře se vypravuje v knize Otců podobenství. Cedry řekly šípkovým růžím: „Jste malé a slabé, a přesto se v bouřích nezlámete, zatímco my jsme velcí, a přece se polámeme a někdy i vyvrátíme.“ Růžové keře jim odpověděly: „Když přijde bouře a vanou vichry, stlačí nás na tu nebo onu stranu, ale právě proto se nezlomíme. Vy však vzdorujete větru, jste proto v nebezpečí.“ A stařec k tomu přidal poučení: „Je třeba uhnout při urážce, nechat zlobivého, ať se zlobí, neodporovat mu. Jen tak nám neuklouznou špatná slova a nedáme se vyprovokovat ke zlým skutkům.“

Tomu, kdo tě prosí, dej, kdo žádá o půjčku, půjč mu! Nemáme-li odporovat násilí, jak bychom mohli odepřít někomu, kdo pěkně prosí? A přece i žadonění je jistý druh násilí. Když mu podlehnou matky, rozmazlí dítě. Máme dát každému žebráku, i když víme, že podvádí, jenom proto, že prosí o almužnu ve jménu Božím? Křesťanská tradice stanovila všeobecné pravidlo pro rozdělování almužny. Ze svého majetku a ze svých příjmů si má každý nechat pro sebe, kolik potřebuje ke svému životu. To, co přebývá, má dát potřebným. Těžko je ovšem stanovit v konkrétním životě, co člověk skutečně potřebuje. Závisí to na jeho zdraví, postavení v rodině, ve společnosti, ale i na jeho osobní dokonalosti, na jeho ideálu následovat Krista. Nemůže se tedy konkrétně předepsat nikomu, kolik má druhému dát nebo půjčit. Každý sám ať vidí své možnosti. Ale ať si je vědom, že tím neztrácí. Jsou to naopak peníze půjčené či uložené na věčnost. Tam totiž uslyší Kristův hlas: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).

ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 16. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: 'Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu své přísahy.' Ale já vám říkám: Vůbec

nepřísahajte: ani při nebi, protože je to Boží trůn, ani při zemi, protože je to podnož jeho nohou, ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože ani jediný vlas nemůžeš udělat světlým nebo tmavým. Ale vaše řeč ať je: ano, ano - ne, ne. Co je nad to, je ze Zlého.

(Matouš 5,33-37)

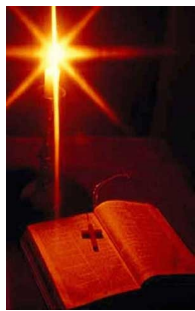

Nepřítel ve Starém a Novém zákoně. Nepřítel je výraz, bez kterého se nemohou psát dějiny národů. Hrdinové národů jsou ti, kteří přemohli nepřátele, pobili je a zahnali za hranice země. Týž motiv je ovšem i v dějinách biblických. Ale je tam i něco zvláštního. Nepřátelé se objeví tehdy, když se stal Izrael nevěrný Pánu. Když se k Bohu navrátí, Bůh vzbudí osvoboditele, kteří zvítězí nad nepřáteli mocí Boží. Kromě toho se nepřátelé neodvážejí napadení, když vidí Hospodinovu moc. Ale je tu ještě jiný motiv. Teritoriem nepřátel je země pohanů. V izraelském lidu by nepřátelé neměli existovat. Všichni jsou bratři, mají společného otce Abraháma. Nový zákon je pokračováním a zdokonalením toho, co bylo u Židů. Křesťan si má tedy na prvním místě být vědom, že žádný nepřítel mu nemůže uškodit, že požívá zvláštní Boží ochrany. Koho se nemusíme bát, toho obyčejně ani nemůžeme nenávidět. Ale do šířky a univerzality dorostl druhý motiv. Nepřátelé nemají být uvnitř Božího lidu. Nový Boží lid pak je církev, která je univerzální, určená k tomu, aby zahrnula všechno lidstvo. Není tedy pro nepřátele místo v Božím království.

Láska, která dává. Zmizení všech nepřátel ze zemského povrchu je ideál, který se plně uskuteční až v době poslední. Zatím však na světě nepřátelé jsou. Žalmista si pesimisticky povzdychne, že je jich víc než vlasů na hlavě. Jak je možné je milovat? V této souvislosti si musíme uvědomit, že slovo láska je dvojznačné. Jedna je toužící, druhá je dávající. Máme rádi to, co sice nemáme, ale přáli bychom si to mít, protože to potřebujeme, nebo proto, že nám to působí radost, že je to příjemné. V tomto smyslu nebudeme milovat nepřátele. Budeme před nimi přinejmenším utíkat. Druhá láska je však typicky křesťanská, je to obraz nebeského Otce, který dává ze svého bohatství všem, ať jsou mu za to vděční či nikoliv. O této druhé lásce praví Kristus, že je to známka, podle které se poznají jeho učedníci. Mají milost a štěstí v Bohu, proto rádi dávají těm, co nemají, ať už jsou to přátelé nebo nepřátelé. Jsou si vědomi, že sami dostávají od Boha tolik, že jim přebývá.

Nepřítel v mnišské literatuře. Dějiny Starého zákona, podobně jako dějiny jiných národů, jsou plny bojů, v nichž se vítězí, ale kde jsou i porážky. I v Novém zákoně se duchovní život představuje jako boj; zvláště ve staré mnišské literatuře je tento motiv podrobně zpracován. S kým však máme bojovat? Ne s lidmi, ale se zlými duchy. Ti pak vstupují do našeho vědomí ve formě zlých myšlenek, pokušení, nápadů. Je jich mnoho, ale dají se rozřadit do skupin. Evagrius spočítal nepřátelské národy, se kterými se musel Izrael potýkat. Bylo jich sedm. Ale na počátku bylo třeba utéci z Egypta, celkem jich tedy bylo osm. V tomto duchu sestavil osm hlavních pokušení, která nás napadají a proti kterým je třeba celý život bojovat: požívačnost, smyslnost, lakomství, hněv, smutek, lenost, ctižádost a pýcha. Kdo se naučil tyto nepřátele ubíjet, jakmile se objeví, ten dále vede biblickou „svatou válku“ ve formě křesťanské.

STŘEDA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 17. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi, jinak nemáte odplatu u svého Otce v nebesích. Když tedy dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci v synagogách a na ulicích, aby je lidé velebili. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci. Ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí. A když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci. Ti totiž dělají svůj obličej nevzhledným, aby lidem ukazovali, že se postí. Amen, pravím vám: Ti už svou odplatu dostali. Když se však postíš ty, pomaz si hlavu a umyj si tvář, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který je ve skrytosti; a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí." (Matouš 6,1-6.16-18)

Skutky před lidmi. Objevujeme jistý protiklad v textech evangelia. Křesťané mají být světlo světa (Mt 5,14), jsou jak město na hoře, které se nemůže skrýt (Mt 5,15), mají vydat svědectví. Měli by tedy zásadně konat skutky před lidmi, protože ty jsou nejlepším kázáním. Ale v tomto naučení zřejmě Kristus nemyslí jen na vnější stránku skutků, ale spíše na úmysl, který ke konání vede, tj. lidská pochvala a obdiv. V mravním slovníku říkáme tomuto motivu ješitnost, ctižádostivost. Duchovní autoři ji nazývají zlodějkou. Ta si sedne k cestujícím a ujišťuje je, že má s nimi stejnou cestu, ale nakonec je okrade. Ješitný i ctnostný dělají dobré skutky. Rozdíl je v tom, pro koho je dělají a od koho tedy očekávají odměnu. Protože je touha po cti tak úzce spojena se vším, co děláme, je třeba častěji vzbudit dobrý úmysl. Jako příklad je uváděn svatý Bernard, kterého napadlo, když nadšeně kázal, že to nedělá pro Boha, ale pro svou slávu. Měl tedy přestat? Odpověděl tomuto nápadu pro svou vlastní jistotu: "Pro tebe jsem nezačal, pro tebe ani neskončím".

Když se postíte, nemějte smutný výraz. Nedisíme se, že se někdo chlubí svou dobročinností. Ale je vlastně směšné stavět na odív své umrtvování, zapírání, svůj půst. Popírá se tím ctnost sama. Jasný a zářící obličej mívá ten, kdo prožívá něco, co mu dělá dobře. Pozorujeme to při jídle, ve sportu, ve společenském styku. Ukazuje-li smutný obličej ten, kdo se postí, dává najevo, že nevěří v prospěšnost a účinnost křesťanského zapírání. Půst totiž znamená v širším slova smyslu všechny příležitosti, při kterých se musíme zapřít. Dostaneme například návštěvu v nevhodnou dobu. Je chvályhodné, že se rozhodneme návštěvníka přijmout. Ale děláme-li to s nevrlostí, znehodnotili jsme dobrý skutek. Bůh miluje radostného dárce (2 Kor 9,7). U toho, kdo je dokonalý, je ta radost spontánní. Začátečník se ovšem musí přinutit. Ale ani to přinucení není smutné. Učit se hrát na housle je dosti namáhavé, ale na dobrém hudebníku je vidět, že i pracná cvičení dělá rád. Ví dobře, že jsou dočasná a že brzy bude hrát s nadšením.

Bůh, který vidí v skrytu, odměňuje v skrytu. Modlitba je rozhovor duše s Bohem. Čím důvěrnější je styk s druhým, tím víc se uchylujeme do ústraní. I Ježíš se chodil modlit na

hory. Modlil se ovšem i v chrámu. Proto dodnes hájí církve obojí druh modlitby: veřejnou i soukromou. Ale i při veřejné modlitbě je její opravdová hodnota vnitřní, skrytá. Navenek pronášíme všichni stejná slova, ale jejich upřímnost se liší od osoby k osobě. A proto také Bůh „odměňuje v skrytu“. Zjevuje, že modlitbu vyslyšel. Ten, kdo ho prosil, to ví, ostatním to těžko může dokázat. Řekli by mu, že se to stalo náhodou. Ale on si je jist, že to byl Bůh, který ho vyslyšel. Přijít do kostela k bohoslužbám stojí někdy námahu. Lidé vidí, že je člověk unaven. Ale Bůh mu přitom vskrytu dal radost, kterou by nezaměnil za nic jiného. Náboženský život, osobní svatost a dokonalost se tedy dají těžko měřit vnějším pozorováním. Jsou to skryté hodnoty, perly, které se zalesknou až v záři vycházejícího slunce, tj. Krista, který přijde ve slávě a zjeví také slávu těch, kdo jsou s ním úzce spojeni.

Díváme se rádi na fotografie, kde dobře vypadáme, rádi omlouváme své chyby, děláme si o sobě iluze, mnoho věcí si nepřipouštíme, někdy si ani moc nerozumíme. Jinak nás vidí lidé kolem. Vidí nás s odstupem. Někteří nás podceňují, kritizují, závidí nám, nebo zase nás přeceňují; většině lidí jsme lhostejní. Ani lidé kolem nás nemohou do nikoho vidět. Jediný, kdo vidí až do nejskrytějších zákoutí našeho srdce je Bůh. Bůh vidí i to, co je skryté. Proto si máme každý den při zpytování svědomí při večerní modlitbě vzít zrcadlo Desatera a tam poznáme, jakými opravdu jsme a jakými bychom chtěli být. A když se pravdivě poznáme, tak určitě budeme mít touhu být lepšími a Ježíš nám k tomu pomůže. "Verba movent exempla trahunt". Naším nejlepším kázáním je život, příklad života, konání dobra. Pán Ježíš však vyzdvihuje u všech vnějších činů především úmysl se kterým všechno konáme. Kéž bychom všechno co konáme, dělali ne ke své vlastní oslavě, ale ke cti a slávě Boží.

ČTVRTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 18. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov. Nebuďte tedy jako oni. Vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se tedy modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od Zlého. Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky." (Matouš 6,7-15)

Otče. Na otázku, proč je Otče náš nejdůležitější křesťanskou modlitbou, odpovídá sv. Cyprián: "Kterou modlitbu by mohl slyšet Otec víc než tu, která je z úst samého Syna, který je pravda!" Když mi pak opakujeme jeho slova, Otec v nich pozná hlas svého Syna. Od nejstarších dob je v křesťanské literatuře mnoho komentářů, výkladů jednotlivých prosb, obsažených v Otčenáši, který nazývá Tertulián "breviářem evangelia". Jde tu

především o zjevení, že je Bůh náš otec v pravém slova smyslu, že není jen první příčina nebo zákon světa, ale že je osobou, se kterou vstupujeme v důvěrný rozhovor. I v některých jiných náboženstvích nazvali Boha otcem. Vyjadřuje to i latinský název Jupiter. Ale tomuto otcovství se rozumí jenom v přeneseném, oslabeném smyslu, asi tak, jako když někoho nazveme "otcem vlasti", "otcem lidu", apod. Křesťanská víra je hlubší. Proto neváhají autoři tvrdit, že "otec" v pravém slova smyslu je jen Bůh. Naši lidské otcové jsou jen matným odleskem dobroty a lásky Boží k nám.

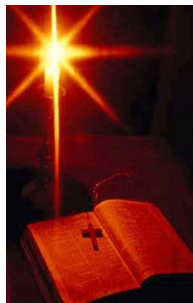
Posvěť se jméno tvé. Sv. Augustin a jiní vykladači rozdělují prosby obsažené v Otčenáši do dvou skupin: tři mají vztah k Boží chvále, čtyři pak jsou v náš prospěch. Tři prosby, které se týkají Boha, jsou vlastně jenom jedno velké přání. Modlíme se za to, aby Boží skutečnost sestoupila stále intenzivněji v náš svět. Jméno Páně se má posvětit, tj. aby jeho slávu, jeho důležitost uznaly všechny národy světa. Tak to vykládá sv. Augustin i sv. Jan Zlatoústý. Tím se přiblíží Boží království. Přejeme si, píše sv. Ambrož, aby nevládl hřích, ďábel, vina, ale aby vládla ve světě ctnost a zbožnost. Tím sestoupí nebe na zemi, protože všechno se bude dít podle Boží vůle. Svatý Ambrož ví, že byla země stvořena jako ráj, tj. společné bydliště Boha a lidí, nebe nebylo od země odděleno. První tři prosby Otčenáše se modlí za to, aby se tento stav vrátil, aby člověk zase zasedl k duchovnímu stolu se svým Stvořitelem a se všemi svatými.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám. Poslední čtyři prosby Otčenáše se týkají člověka, který po hříchu tělesně trpí a pod vlivem zlého ducha brání sestupu Boha do světa. Svou bídu cítíme především hmotně. Proto se modlíme za každodenní chléb. Svět byl stvořen, aby nás živil. Otcové církve jej přirovnávají k prostřenému stolu, připravenému k hostině. Náš lidský praotec, jak to vysvětlil sv. Cyril při své výpravě k Chazarům, se dopustil viny a byl proto vyhnán tam, kde trpí bídu. Ale není to jen vina prvního člověka, která nás odcizila Bohu. Jsou to především naše viny osobní. Uznání vlastních hříchů je proto začátek moudrosti a prosba za jejich odpuštění je výraz naděje, že se spása vrátí a že budeme zbaveni zlého. Bůh nám to usnadnil tím, že i my sami si můžeme navzájem hříchy odpouštět a projevit se tak jako synové nebeského Otce, v němž má počátek všechno dobré na nebi i na zemi.

Modlitba Páně je dokonalým vzorem každé modlitby. Je velmi krátká, stručná, výstižná. Stačí nám pouhých 15 slov, abychom se ji pomodlili. Proč myslíte, že je ta modlitba tak krátká? Protože jsme roztržití, myslíme záhy na něco jiného. František Saleský, biskup pře 400 lety, jel jednou na koni do jakési vesnice. Potkal tam sedláka, a ten mu řekl: „Pozdrav pánbůh, pane biskupe. Musím vám něco říct. Víte, že se umím modlit, aniž bych myslel na něco jiného?“ „To je znamenité,“ odpověděl František. „Ještě nikdy jsem se nesetkal s někým, kdo by to dokázal. Proto bych tě rád odměnil. Poslyš! Jestli se pomodlíš celý Otčenáš, aniž bys myslel na cokoli jiného, dám ti svého krásného koně.“ Sedlák se zaradoval a hned se začal modlit: „Otče náš, jenž jsi na nebesích. Posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá... a dostanu i sedlo nebo jen koně?“ zeptal se najednou mezitím. Tu se svatý František musel zasmát: „Bohužel,

bohužel, ani koně, ani sedlo.“ A sedlák pochopil, že všechno prohrál – nebyl schopen odříkat ani tak krátkou modlitbu. A v kostele? Jeden mačká ruku, druhý se směje, někdo se vůbec nemodlí ...

PÁTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 19. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazi mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Oko je pro tělo jako svítilna. Je-li tedy tvé oko zdravé, celé tvé tělo bude jasné. Je-li však tvé oko nemocné, celé tvé tělo bude temné. Jestliže tedy tvé vnitřní světlo je tmou, jak hluboká bude sama temnota!" (Matouš 6,19-23)

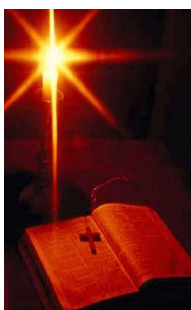
Neshromažďujte poklady na zemi. Poklad není totéž co majetek. Majetek potřebujeme k životu, k práci. Poklad se naopak schová, uloží. Člověk má radost z toho, že jej má, ale ve skutečnosti ho neužívá. Těší ho jenom pocit, že je bohatý. Křesťanská morálka rozlišuje od nejstarších dob jmění potřebné a jmění přebytečné. To druhé, jak píše sv. Basil, není naše. Patří chudým. Udává příklad člověka, který by v divadle zabral dvě místa, zatímco tu je mnoho jiných, kteří stojí. Udává se ovšem důvod, který shromažďování pokladů ospravedlňuje. Schované peníze se sice neužívají, ale dávají pocit jistoty, bezpečnosti pro dobu bídy. I to je do jisté míry oprávněné. Ale ten pocit bezpečnosti se může stát záludným. Snadno uvěříme, že nás peníze uchrání víc, než je to v jejich povaze. Takové shromažďování pokladů nazývali duchovní autoři modloslužbou. Modloslužebník věří, že socha vyrobená lidskýma rukama má božskou moc. Tak také boháč v evangeliu předpokládal, že mu hojnost úrody zaručí šťastný život na zemi, a zapomněl, že je život i smrt v rukou Božích (srv. Lk 12,16-20).

Shromažďujte poklady v nebi. Výraz je ovšem obrazný. Ale jeho smysl je celkem jednoduchý. Svátý Jan Zlatoústý jej vysvětluje, když mluví o almužně. Peníze, které dáme chudému, se jakoby přenášejí z banky tohoto světa na věčnost. Tam totiž najdeme to, co jsme z lásky darovali. A proto autor končí výraznou větou: „Člověk opravdu má jenom to, co dal druhému.“ K pokladu, uloženému v nebi, se přirovnávají všechny dobré skutky. Teologové mluví o „zásluhách“, které sklídíme na věčnosti. Z tohoto „pokladu zásluh“ mohou čerpat i jiní. Tak se odůvodňují odpustky, tj. umenšení trestů za hříchy „pro zásluhy svatých“. Je dost těch, kterým se tyto výrazy nelíbí. Zdají se jim příliš hmotné, milost Boží se podobá penězům uloženým v bance. Je jisté, že tak hmotně si poklad v nebi představovat nemáme. Zásluha je neoddělitelná od osoby. Je proto snazší, když si představíme poklad v nebi jako dokonalost člověka, ozdobu, se kterou se na věčnosti objeví, jako růst v kráse Božího obrazu v člověku, kráse, která je na zemi neviditelná, ale zaskví se ve věčném životě.

Svící tvého těla je oko. Člověk slepý nevidí, je ve světě ztracen. Barvoslepý vidí, ale uniká mu krása barev. Při nervových poruchách se stává, že nemocný vidí věci ve špatných proporcích a rozměrech. Krátkozrací vidí dobře jenom to, co je blízko. Dalekozrací jsou na tom opačně. Některé z těchto poruch se dají napravit brýlemi. Daleko více nemocí se však vyskytuje v oku vnitřním, v mysli, která vnímá a posuzuje skutečnost. I tu jsou lidé krátkozrací, kteří mají zájem jenom o to, co je jejich bezprostředním zájmem. Mnoho je těch, kteří mají poruchy ve vidění proporcí. Považují věci bezcenné za důležité a velké zájmy Boží a lidské vidí jako nepatrné. Teofan Zadvornik píše, že i ďábel nám dává někdy podivuhodnou jasnozřivost například pro chyby druhých, abychom zapomněli na své vlastní. Dají se tyto nemoci vnitřního oka vyléčit? Svátý Tomáš Akvinský konstatuje, že každý vidí tak, jaký sám je. Čistý vidí všechno čistě, zlý všechno překroutí. Vnitřní zrak se tedy léčí změnou sebe samého, pokáním. Pomáhají však i jisté „brýle“, tj. číst často evangelium a vidět svět podle zásad, které tam nacházíme, protože tak ho budeme vidět na věčnosti.

Ježíšovo slovo promlouvá naprosto jasně. Pochopí ho jak inteligent, tak člověk nevzdělaný a dokonce i dítě. Výrazy, které Ježíš používá nezastaraly ani v moderní době - slovo 'rez' je blízké majitelům automobilů, plechových střech a jiných věcí z kovu či plechu. Dále slova 'krást', 'zloděj' jsou v naší společnosti každodenně vzpomínanými výrazy. I slovům 'poklad' či 'srdce' jistě všichni rozumíme. Ježíš nás učí, že jediný pravý poklad, který se neztratí, nikdo nám ho nevezme, je to, co máme u Boha, co jemu věnujeme, s láskou obětujeme, co dáváme bližním na úkor svého já. Vidíme, jak je o v rozporu s měřítkem dnešní tržní ekonomiky, která hlásá: jsi bohatý podle toho, kolik máš v peněžence či na účtu. Nepodlehne této lži. Buďme bohatí dobrými skutky pro své bližní a řiďme se i slovy zesnulého arcibiskupa Stojana, který říkával: „Mám jen to, co jsem dal.“

SOBOTA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 20. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: "Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou - a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho

spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení." (Matouš 6,24-34)

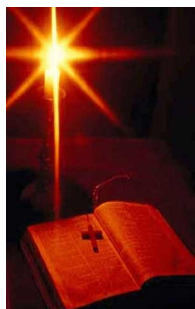

Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Děti mají rády pohádky. Říká se, že je to proto, že ještě neznají svět. Ve skutečnosti děti velmi ostře pozorují, co se kolem nich děje. Začínají také vnímat, že je ve světě dobro a zlo. Instinktivně cítí, že se obojí nemísí, že dobré a zlé bytosti spolu bojují, a proto se musí postavit na stranu dobrých. Kdo si je vědom, že si nesmí pomístit svůj život tak, aby si stále protiřečil, zachová si mládí a životní svěžest. Bohužel se mnoho lidí podobá nemocným, kteří si podle sv. Jana Klimaka střídavě kapají do nemocných očí korylium, uklidňující lék, a hned nato zase pálicí kyselinu. Evangelium však zdůrazňuje ještě jednu okolnost. Nemluví jenom o užívání dvou protichůdných léků, ale o službě dvěma pánům. Kristus se totiž setkává ve světě nejenom s „názory“ odlišnými od křesťanství, ale s tvrdošijným odporem nepřítelů, ducha světa a zloby. Proto se představuje duchovní život jako stálý boj. Je potřeba znát nepřátelské pozice a metody, abychom z neznalosti nepřešli z jedné strany na druhou. Tzv. rozlišování duchů je umění správně rozeznávat a správně volit to, co životu věčnému prospívá.

Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Prastaré cizí slovo mamon přešlo i do našeho slovníku. Znamená peníze, majetek, ale v hanlivém slova smyslu. V čem je vlastně ta negativní stránka peněz, které musí konec konců nějakým způsobem všichni vydělávat? Moralisté tu aplikují všeobecnou zásadu, která doporučuje způsob užívání všech věcí na světě: máme jich upotřebit s mírou, ne víc a ne méně, než potřebujeme. Zásada je bezpochyby správná. Ale je neosobní, všeobecná. V evangeliu se proto dává víc důraz na osobní postoj. Mamon jsou peníze, kterým sloužíme my, místo aby byly ony ke službě nám. Je to tedy modloslužba a ta je v přímém rozporu se službou jedinému Bohu. Po stránce psychologické tu jde o jistou záhadu. I lidé vzdorovití, nepoddajní, kteří odmítají poslouchat kohokoli, se snadno dávají do služby mamonu a jeho zájmu podřídí celý svůj život. Pracují do noci, aby rozmnožili peníze, kterých nikdy neužijí a které považují za nedotknutelné. Jak tvrdě musí otročit ten, kdo odepře sloužit Bohu!

Pohled'te na nebeské ptactvo. V češtině máme dva výrazy, které jsou podobné, ale mají různý odstín: péče a starost. O to, co nás těší, co je, jak se říká, náš „koníček“, pečujeme i s velkou radostí. Starost je naopak péče, ale s obavami, s napětím. Škodí zdraví, oslabuje nervy, činí práci smutnou záležitostí. Bůh ovšem chce, abychom o sebe a o všechno důležité pečovali, ale ne „úzkostlivě“, tak, aby z toho byla starost. V divadelních komediích se rádi smějeme kouskům bezstarostných kumpánů, kterým všechno vyjde. Je to ovšem jen na divadle, je to komedie. S důvěrou v Boží prozřetelnost se však bezstarostnost stává skutečností a je spojena s péčí o to, co nás těší. Blahoslavený Mikuláš Stensen, dánský konvertita a biskup (+ 1686), si složil pro sebe tuto modlitbu: „Bez tvé vůle nesejde z hlavy vlas, nepadne list ze stromu ani ptáček z nebe, nepřijde myšlenka na mysl, ani hlas na jazyk, ani se nepohne ruka. Ty jsi mne doposud vodil po neznámých cestách, ved' mě nadále po stezce tvé milosti, ať to vidím nebo nevidím.“

PONDĚLÍ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 22. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Neboť podle toho, jak soudíte, budete sami souzeni, a jakou mírou měříte, takovou se naměří vám. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve svém oku nepozoruješ? Nebo jak chceš říkat svému bratrovi: 'Dovol, ať ti vyndám z oka třísku', a sám máš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra.“ (Mt 7,1-5)

Nesud'te! Snadné je říci "Nesud'te!" Ale ve skutečnosti je každá lidská myšlenka soud. Zjišťujeme, že něco existuje, a hned k tomu zaujímáme postoj, soudíme, má-li to být nebo nebýt, má-li to být tak nebo jinak. Ty soudy ovšem mohou být spravedlivé nebo nespravedlivé, vážné nebo povrchní. Morálka považuje za hřích veškeré posuzování bližního, které nehledá dobro jeho a společnosti, zvláště když se ten úsudek vysloví nahlas. Je tu tedy jistý protiklad. Logika požaduje, abychom uvažovali důsledně, nestranně. Evangelium nás nabádá, abychom se úsudku zdržovali. Tomuto rozporu se vyhneme, když rozlišíme věci a osoby. Věci podrobíme analýze, zkoumáme je co nejpodrobněji. Osoby také pozorujeme, ale přitom si musíme být stále vědomi, že jde o tajemství, které je neproniknutelné. Jenom Bůh zná srdce člověka (srv. Žl 7,10). Proto poslední úsudek o lidech ponecháváme Bohu.

Abyste nebyli souzeni. Je to vlastně parafráze prosby Otčenáše: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům!“ Zní to paradoxně, ale opravdové posouzení bližního znamená odpustit mu. V Bibli se mluví často o soudu Božím. Zajímavé však je, že se ho Židé nebáli, naopak ho svolávali, aby přišel co nejrychleji: „Sud' mě, Bože!“ (Žl 7,9), „Povstaň, Pane, abys soudil...!“ Věděli totiž, že Bůh soudí tak, že osvobozuje od všech, kteří jeho lid pronásledují (Žl 9,5). V Novém zákoně čteme, že Bůh svěřil všecek soud Kristu (Jan 5,22), ten pak dal moc svazovat a rozvazovat apoštolům (Mt 18,18). Ti pak to dělají v duchu soudu Božího. Jeho obraz je ve zpovědi. Církev tu zasedá k soudu nad hříchem s úmyslem osvobodit člověka, který zhřešil. Ale svátostná zpověď je symbolem postoje, jaký máme mít všichni vůči bližnímu. Jeden druhému odpouštíte a navzájem se osvobozujeme ode jha hříchu, abychom byli osvobozeni v den velkého soudu Božího.

Tříska v oku bližního. V Apoftegmatech, výpovědích Otců egyptské pouště, vystupuje opat Prior, který nosil na zádech velký pytel a před očima měl uvázaný malý pytlíček. Když se ho ptali, co to má znamenat, podal vysvětlení: V tom velkém pytli je mnoho mých hříchů. Dal jsem si jej na záda, abych na ně neviděl. V tom malém pytlíčku jsou chyby druhých. Uvázal jsem si jej pod oči, abych nad těmi hříchy cizích stále plakal. Z hlediska psychologického není divné, že pozorujeme lépe hříchy cizí než své vlastní. Bližního máme totiž před očima. Sebe můžeme vidět jenom v zrcadle. Není tedy špatná rada pozorovat bližního, jako by to bylo zrcadlo nás samých. Když vidíme jeho chyby, máme se zamyslet, kdy se my sami něčeho podobného dopouštíme. Na něm vidíme, jak jsou antipatické. Pospíšíme si tedy, abychom se jich vyvarovali, dřív než se opovážíme vytýkat je druhým.

Slovo "kritika" je dnes velmi často používaným termínem. kritizují se mnohé věci, za kterými stojí lidé anebo jsou to sami lidé. Můžeme se proto ptát: je to správné? Odpověď nám dává Kristus Pán, který sám výslovně žádá bratrské napomenutí, pokud vidíme, že ten náš bližní nejedná správně. Někdy to může být i projev naší lásky k bližnímu. Je třeba však vybrat vhodnou dobu pro takové napomenutí a rovněž volit vhodný způsob. Zároveň nám nemá chybět trpělivost s bližním, který nás přesto neposlechne. Mezi svatými najdeme rovněž hodně reformátorů, jako byli např. sv. Dominik, sv. František, sv. Terezie z Avily, sv. Ignác z Loyoly. Oni však začali s reformou nejdřív u sebe - byli k sobě přísní a k druhým shovívaví, a tak dosáhli obnovy světa. Uskutečnili tak přísloví, že je působivější zapálit jedinou svíčku, než dlouho nadávat na tmou.

ÚTERÝ 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 23. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nedávejte svaté věci psům a neházejte svoje perly před vepře, nebo je nohama pošlapou, obrátí se proti vám a roztrhají vás. Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim, neboť v tom je celý Zákon i Proroci. Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!“ (Mt 7,6.12-14)

Vcházejte úzkou branou! Pythagorovi žáci znázorňovali lidský život písmenem ypsilon - Y. Těm, kdo začínají na úzké straně, se časem cesta rozšíří. Zúží se naopak těm, kdo začnou ze široka. Evangelium tedy potvrzuje to, co je všeobecná lidská zkušenost. Voda, říkají, když se jí zúží břehy, stoupá do výše. Tak je tomu i s lidským duchem. Ale nauka Kristova dává lidské moudrosti hlubší, nadpřirozený smysl. Brána k Otci je Ježíš (Jan 10,7). Jeho život pak byl "úzký" v plném slova smyslu, protože byl celý ve znamení kříže. Knížka *Následování Krista* mívala ve starších vydáních obrázek stromku, který se ohýbá na všechny strany. Přichází k němu Kristus jako zahradník a přivazuje jej k opěrnému kůlu kříže, aby se vyrovnal. ten obrázek byl umístěn na konci první knížky, která končí známou větou: "V dobrém natolik pokročíš, nakolik se přinutíš".

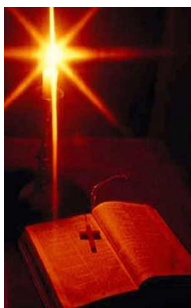
Málo je těch, kteří ji najdou. Vždyť tak jednájí všichni! Kolik věcí se dá tímto zvoláním ospravedlnit! Děti se tak obyčejně hájí před rodiči. Matky pak mívaly odpověď: „Kdyby všichni skákali do vody a topili se, skočíš také?“ Ale teoreticky není problém tak jednoduchý. Demokracie se buduje na předpokladu, že je velká většina lidí rozumných a že máme proto dát na všeobecné mínění. Podle Kanta je morální, mravné jenom to, co může platit jako norma pro všechny. Nepopíráme, že tento postoj má výhody, když jde o veřejné zákonodárství, o vnější předpisy. Ale zkusme tu zásadu aplikovat v umění! Krásný

obraz by měl být jenom takový, který dovedou namalovat všichni? Nebo který dovedou všichni pochválit? Ve skutečnosti je velikost Michelangelova právě v tom, že je nenapodobitelný, že dokázal to, co nikdo jiný nedovedl. Křesťanský duchovní život je umělecké dílo. Vytváří Boží obraz v duši. Proto je každý světec svým způsobem jedinečný. Každý si byl vědom, že musí jít ne tudy, kudy jdou všichni, ale svou vlastní úzkou cestou, kde najde jenom málo společníků. Ale půjde po ní spolu s Kristem.

Neházejte svaté věci psům. Výraz je drastický. Takové se obyčejně nahrazují slovem vzatým z cizího jazyka. V tomto případě mluvíme o profanaci. Je to doslova vyhození věci, která byla uvnitř chrámu považována za posvátnou. Takových profanací se dopouštějí ti, kteří pustoší nebo vykrádají kostely. Ale v duchovním smyslu je tento pojem daleko širší: Vždyť chrámem je každý křesťan a Duch svatý bydlí v srdci (srv. Gal 4,6). I lidské tělo je proto posvátné. Pohlavní čistotu sv. Pavel hájí důvodem, že nemůže znesvětit údy, které patří Kristu (srv. 1 Kor 6,15). V dnešním světě se mluví o tzv. Sekularizaci. Zvyky i slova ztrácejí svou souvislost s náboženstvím a stávají se, jak říkáme, docela světskými. V takové sekularizované společnosti se jakýkoli rozhovor o náboženství, modlitba nebo i pouhé pokřižování zdá něčím cizím, nepatřičným. A mluví-li se tu o církvi, je to jen z hlediska světského, politického, společenského. Náboženské úkony se vysvětlují psychologicky. Sváté věci jsou tedy v pravém slova smyslu zprofanované, vytržené ze souvislosti chrámu a modlitby. Jenom víra je zase může vrátit na jejich přirozené místo.

Pýcha předchází pád. Pravdivost tohoto přísloví dosvědčuje i událost z dějin Božího lidu. Asyrský král Senacherib se pyšnil svým vojskem, zatímco, zatímco judský král Ezechiáš se v úzkosti modlí k Hospodinu a jeho modlitba došla vyslyšení. Bůh zasáhl, karta se obrátila a Asyřané bitvu prohráli. Kolik to ale již bylo modliteb, které nebyly vyslyšeny podle přání křesťanů. nejednalo se třeba ani o nějaké méně potřebné věci, ale přesto nedošlo k jejich naplnění. Jak potom správně rozumět výroku "Proste a bude vám dáno"? Bůh je nekonečně dobrotivý a proto vyslyší každou prosbu svých dětí. Výsledek však může být docela jiný, než jsme si představovali. Bůh nám totiž dá vždy to nejlepší a my nemůžeme vědět, zda-li to, oč prosíme, je to nejlepší. Vždyť ani rodiče nedají dítěti všechno, zač je prosí. Bůh to však ví. On je dobrý Otec, který nedá svým dětem úplně všechno oč ho žádají, protože ví, že by jim to mohlo uškodit, ale jen to, co jim prospívá.

STŘEDA 24. ČERVNA 2026 - NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho

jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všech jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským (národem). (Lukáš 1,57-66.80)

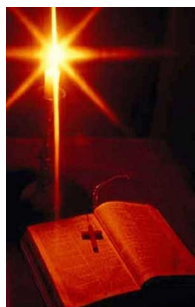

Obřízka. Je to zvláštní zvyk, který se dodnes vyskytuje u mnoha národů. Obyčejně se to považuje za znak dospělosti, schopnosti vstoupit v manželství. Znamená to tedy, že obřezaný je uznán za člena kmene. Židé to převzali jako starý zvyk. Být neobřezaným se považovalo za hanbu (srv. Joz 5,9). Ale příslušnost ke kmeni měla u Židů náboženský ráz. Izraelský národ si byl totiž vědom, že uzavřel s Bohem zvláštní smlouvu. Obřezaný Žid má tedy zvláštní povinnosti a privilegia, ze kterých jsou vyloučeni neobřezaní pohané. Proto se ten obřad konal ne až při přechodu k dospělosti, ale už osmého dne po narození. Krev, která tu při operaci vyteče, se u pozdějších Židů začala jmenovat „krev smlouvy“. Křesťané od tohoto obřadu upustili. Ale i oni zdůrazňují při křtu, že musí přináležet k Božímu lidu a že uzavírají s Bohem životní smlouvu.

Bude se jmenovat Jan. Jméno se dítěti dávalo při obřízce jako u nás při křtu, obyčejně po dědovi. Zachariáš už byl starý, a proto chtěli příbuzní nazvat jeho syna po něm. A přece dostal jméno, které nikdo v příbuzenstvu neměl. Jistě i to je z Boží strany výraz nějakého zjevení, znamená to něco, nad čím se mají všichni zamyslet. Židé se tomu opravdu divili, ale bylo jim snazší pochopit zvláštnost této okolnosti. V tradičním prostředí dával jméno otec. Vyjadřoval tím, že syn pochází z něho a že má nad ním rodová práva. Když dal jméno stejné, jako měl on sám nebo jaké bylo v rodině zvykem, naznačoval tím naději, že bude syn věrný příbuzenstvu, že bude pokračovat v práci, kterou dělala rodina. Mít jméno neznámé naznačovalo, že se od ostatních odloučí. Tak tomu bylo často u proroků. Bůh sám jim změnil jména. Od té doby šli za úkolem, který jim svěřil on. I dnes se stále opakuje podobný Boží zásah. Kněží, řeholníci, laici, kteří mají zvláštní poslání v církvi, vyšli z křesťanských rodin. Ale pak se věnují práci, kterou jim svěřil Bůh, a nesmějí se dát svázat požadavky blízkých příbuzných a známých.

Obřízka duchovní. Obřízka je vnější obřad, který neodpovídá našemu dnešnímu vkusu. Ale to je podřadné. I Židy napomínali často proroci, že mají být věrni tomu, co obřad znamená. Jeremiáš se k této myšlence častěji vrací. Obřízka těla znamená málo, zůstane-li „neobřezané srdce“ (Jer 9,24n). Jen tak můžeme být v upřímném vztahu s lidmi i s Bohem. Ezechiel pak předpovídá, že tuto duchovní obřízku provede sám Bůh, až navštíví znovu a definitivně svůj lid. Nedivíme se tedy, že užívá tohoto obrazu rád i sv. Pavel a upozorňuje výslovně, že se v tomto případě předpovědi proroků už splnily, a to způsobem výjimečným: křtem jsme přiřazeni k samému Kristu. Musíme si být tedy vědomi smlouvy, kterou jsme s ním uzavřeli a zříkat se denně „skutků těla“ (Kol 2,11n) tak, abychom s ním žili na věky.

ČTVRTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 25. ČERVNA 2026

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: 'Pane, Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?' Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti! Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se poštilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítíl se a jeho pád byl veliký.“ Když Ježíš skončil tyto řeči, žasly zástupy nad jeho učením. Učil je totiž jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich učitelé Zákona. (Mt 7,21-29)

Ne, kdo mi říká "Pane, Pane", ale ti, kdo činí vůli mého Otce, vejdou do Božího království. Vědy se zabývají tzv. abstraktním poznáním. Do češtiny byl tento výraz přeložen jako „poznání odtažitě“, tj. to, které se odtáhlo od životní souvislosti a zůstalo jen všeobecnou formulí. Opak je poznání konkrétní, a to počestili jako „srostité“, tedy to, co s životem srostlo, neoddělilo se od něho. Je jasné, že náboženství nemůže zůstat v abstraktní sféře, ale že musí pronikat do života. Ale pokušení k náboženskému idealismu je velké. Řeší se tu vysoké a zajímavé problémy. Když se k nim postavíme nezávazně, stávají se předmětem brilantních debat. Kostely a bohoslužba jsou po staletí výrazem umění. Lidé s estetickým vkusem se tu rádi zapojí. Není jim to těžké, když se od nich nežadá změna života. Tak snadno zpívají na kůru „Pane, Pane“, ale v životě se řídí jinými principy. Protože tato pokušení odvléci náboženství od života jsou častá, duchovní obnovy, exercicie mají jako hlavní cíl spojit náboženské vyznání s denní praxí.

Dům na písku. Písek je obraz pohyblivosti, skála pevnosti. Při stavbě budov se s tím počítá, když se začnou klást základy. I život stojí na jistých základních rozhodnutích, která dávají směr další činnosti. Scholastická filosofie tvrdí, že je na počátku našeho mravního života jisté počáteční rozhodnutí pro dobro (*optio fundamentalis*). Sartre myslil, že je to dokonce jakási konkrétní představa z mládí, která nás vede po celý život, obdiv pro vojenskou kariéru, zážitek z koncertu atd. Známe skutečně lidi, kteří mnoho čtou, o všem diskutují, ale nakonec se všechno převede na to, kolik se z čeho vyzíská peněz. Jiní jsou v čele mnoha dobrých podniků, ale vycítí se brzo, že to dělají proto, aby je obdivovali. Staví dům svého života, ale na písku. I peníze a obdiv lidí jsou hodnoty pohyblivé. Kolikrát jsme viděli, jak se takové domy sesunuly. Ale pohyblivé je na světě všecko. Starořecký filosof Herakleitos učil pověstnou větu: „Všecko se hýbe.“ Byl prý velmi smutný a umřel v melancholii. I malé zkušenosti denního života nám potvrdí, jak jsme se zklamali v tom, s čím jsme tolik počítali.

Dům na skále. Častým motivem v dramatech H. Ibsena je člověk, který vybudoval svůj život na iluzích. Ti, kteří mu je chtějí vyvrátit, jej zabijí, protože mu vzali poslední jistotu.

Totéž téma převzal Viktor Dyk ve Zmoudření Dona Quijota. Podívat se tváří v tvář skutečnosti znamená ztratit ideály. Nač tedy dál žít? Nepochybujeme, že tito autoři vyslovili velkou tragiku lidských životů. Stojí na iluzích, tedy na pochybných základech. Psychologové se často ptají, nakolik je rozumné lidem jejich iluze ponechávat, abychom jim nebořili dům jejich života, aby neztratili chuť pokračovat. Nakonec se však i oni shodli v tom, že jedinou pravou útěchou je smířit se s pravdou. Tu nikdo nevyvrátí. Není tedy potřeba „zmoudřet“. Jsou ovšem různé stupně v poznání pravdy. Pravda částečná povzbudí jenom na čas a v malém horizontě. Úplná pravda je jenom v Kristu. Kdo buduje v něm, tj. na jeho učení a na spojení s ním, ten buduje na skále a může se s přesvědčením modlit: „V tebe, Pane, jsem doufal, na věky se neoklamu“ (srv. Žl 31,15).

PÁTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 26. ČERVNA 2026

Když Ježíš sestoupil s hory, šly za ním velké zástupy. Tu přišel jeden malomocný, klekl před ním a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čistý.“ A hned byl od svého malomocenství očištěn. Ježíš mu pak řekl: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ (Mt 8,1-4)

Symbol malomocenství. I dnes se vyskytují malomocní, ale už nemáme z té nemoci takový panický strach jako ve starověku. Tenkrát ji považovali za naprosto nevléčitelnou a z její nakažlivosti měli větší strach, než pro jaký byl důvod. Malomocný se tedy vylučoval ze styku s ostatními lidmi. není divu, že bohatí lidé, postižení touto nemocí, platili felčarům velké peníze za bizarní léky, jako 'zmijí víno', tekuté zlato, rtuť, aj. Proč se vyskytuje v evangeliu řada malomocných? Touto nemocí jsou postiženy krajiny horké a vlhké, nejvíce to byla tedy egyptská Alexandrie, se kterou bylo Judsko ve styku. Ale hlavní důvod, proč Ježíš tolik malomocných očistil, je ten, že malomocenství je názorným příkladem hříchu. Rozkládá organismus duševně, vylučuje člověka ze styku s Bohem a tedy i s lidmi. Jako malomocenství, tak i hřích člověk zpočátku tají, ale sám se zhrozí jeho následků. Malomocní v evangeliu přicházejí k Ježíšovi a ten je očistí jedním slovem. I to je příklad, jak se od hříchů očišťujeme ve svátosti pokání.

Očištění. I prorok Eliáš uzdravil malomocného Námána ze Sýrie (2 Král 5,1n). Nařídil mu, aby se myl v Jordánu. Je to symbol křtu. Ve staré církvi křtili dospělí. Proto se křtu věnovala taková příprava a byl spojen s pokáním. Pokládalo se za samozřejmé, že po křtu by se člověk už neměl dopouštět hříchu. Když se začaly křtít děti, stal se aktuálním „druhý křest“, „křest slz“, svátost pokání. Byli sice někteří, co pochybovali o tom, může-li církev odpustit skutečně všechny hříchy. Jak je možné, že ten, kdo při křtu slíbil nový život, upadne znovu do velmi těžkých provinění? Hlavně se báli tří: cizoložství, odpadu od víry, vraždy. Ale víme, že r. 220 papež Kalist rozhřešil jednoho cizoložníka, r. 255 byli znovu

přijati do společenství církve někteří odpadlíci z doby Deciova pronásledování. Později dostali rozhřešení i někteří vrahové. Pokání se sice ukládala tuhá, ale přesvědčení bylo plné optimistu: všechny hříchy se mohou odpustit. Setrvá v hříchu jenom ten, kdo se nechce s Bohem a církví smířit. Splnila se modlitba Davidova: „Pokrop mě yzopem, a budu čistý, umyj mě, a budu bělejší než sníh!“ (Žl 51,9).

Ukaž se knězi a obětuj! Očištění člověka má ráz, kterému říkáme eklesiální, církevní, společenský. Otec dal moc soudit lidi Synu (Jan 5,22) a Syn dal moc apoštolům svazovat a rozsvazovat na nebi i na zemi (Mt 18,18). Matoušovo evangelium, ve které se otázka církve zvláště živě staví do popředí, má malou charakteristickou poznámku při uzdravení ochrnutého. Je nejenom uzdraven z nemoci, ale slyší také, že se mu odpouštějí hříchy. Lidé se tedy diví, „že dal Bůh takovou moc lidem“ (Mt 9,8). Vždyť hříchy může odpouštět jenom Bůh! A přece církev po staletí koná tuto službu na místě Božím. Zpovědnice působí na někoho dojmem smutku. Ve skutečnosti jsou výrazem Božího milosrdenství. Jako my milujeme Boha v bližním, tak i Bůh miluje nás skrze bližního, prokazuje nám milosrdenství skrze rozhřešení kněze, kterému jsme ukázali své rány duše, aby byly uzdraveny. Ve Starém zákoně se za uzdravení z nemoci předpisoval dar Bohu. Pokání, uložené ve zpovědi, je podobným darem vděčnosti za uzdravení duchovní.

SOBOTA 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 27. ČERVNA 2026

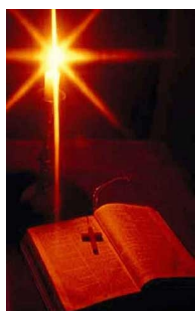
Když Ježíš sestoupil s hory, šly za ním velké zástupy. Tu přišel jeden malomocný, klekl před ním a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čistý.“ A hned byl od svého malomocenství očištěn. Ježíš mu pak řekl: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj dar, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ (Mt 8,1-4)

Pane, nejsem hoden. Setník věděl, že se Židé vstupem do pohanského domu cítí poskvrnění. Respektuje tu víru, a dokonce uznává svou nehodnost. Liturgie jeho slova opakuje před přijetím eucharistie. Mystikové tento postoj ospravedlňují. Dosvědčují, že každé přijetí velké milosti předchází zážitek, že je mezi námi a Bohem veliká propast. Dřív, než se Syn Boží narodil v Betlémě jako malé dítě, mluvil Jahve k Židům ze Sinaje za hromu a blesku (Ex 20,18). Dřív, než ho lidé uviděli v podobě Syna člověka, museli se bát, že zemřou, když uvidí Boha (srv. Světci, kteří se nemohli vynadivit, kolik milostí jim Bůh každý den dává, se přitom považovali za největší hříšníky světa). Jedna mystička viděla ve svém zjevení Krista jako most mezi nebem a zemí. Velikost mostu se pak měří podle šířky a hloubky, kterou překlenuje. Ve světě pocit slabosti a nehodnosti budí pocit méněcennosti, podlamuje sílu a odvahu. V životě duchovním je tomu naopak. Když pozorujeme, kolik už milost doplnila naše nedostatky, posiluje to naši naději, že nás neopustí ani v budoucnu a že se na Boha můžeme vždy spolehnout.

Nenašel jsem takovou víru v Izraeli. Píše sv. Jan Zlatoústý: „Uvěřil Ondřej, ale bylo to teprve tehdy, když Jan řekl: „Ejhle, Beránek Boží!“ Uvěřil Petr, ale musel mu to ohlásit Ondřej. Uvěřil Filip, když četl Písma. I Nathanael nejdříve dostal Boží znamení, a pak teprve vyznal víru.“ Zdá se mu tedy, že je kafarnaumský setník předčí, protože věřil v moc Kristovu okamžitě. Lepší je výklad Origenův. Ten srovnává Jaira se setníkem. Jairus praví: „Přijď rychle!“ Setník říká: „Řekni jen slovo!“ I Marie, sestra Lazarova, vyznává: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel“ (Jan 11,32). Židovští prosebníci tedy předpokládají, že Ježíš má moc, jenom když je osobně přítomen. Setník je tedy předčí. Tato okolnost zavdala příležitost k mystickému výkladu obraznému. Lidé věří v Ježíšovu moc, když cítí, že jim je blízko, tj. v útěše. Silná víra se však lépe projeví v neútěše, když máme dojem, že je Bůh daleko, že nás opustil. V této situaci se opíráme jenom o jeho slova, o přísliby, že nás neopustí.

Přijdou ze Západu a z Východu. Dlouho to trvá, než si člověk vybuduje své pevné místo v práci, ve společnosti, ve vědě. Když se mu to podaří, získá tím i osobní vědomí, ví, čím je, a cítí se pro druhé potřebným. Proto se těžko smíruje se skutečností, že by měl své místo přenechat mladším, i když jsou to jeho děti. Tím těžší je pro něho, když se dočká dne, kdy ho nahradí lidé neznámí, z kruhů, které podceňoval. Když Ježíš naznačil Židům, že přijdou na jejich místo vyvolených ti, kteří byli považováni za nečisté, znělo to v uších posluchačů jako rouhání. Ale brzo se to vyplnilo. „Boží milostí jsem to, co jsem“, píše sv. Pavel (1 Kor 15,10). Jenom toto vědomí dává člověku možnost, aby správně ocenil své místo v nesmírných lánech kosmu a svůj čas v dlouhých věcech historie. Z lidského hlediska jsme jenom stéblo trávy na zelených vrších. Jedna tráva přerůstá druhou, která uschne. Důležitost a věčnost nenajdeme v přirozeném vývoji vesmíru, ale jenom v poslání Božím, když splníme úkol, ke kterému jsme byli na určitém místě a v určitém čase vyvoleni.

PONDĚLÍ - 29. ČERVNA 2026 – SV. PETR A PAVEL

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království; co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“ (Matouš 16,13-19)

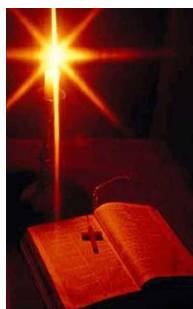
Ty jsi Kristus, Syn živého Boha. Všichni, kdo hledají Boha, hledají ideál. Čím je ten ideál vyšší, tím je Bůh vzdálenější, nelidštější. Proto jej Platón umístil v nadzemské říši věčných idejí. Bůh Bible je ještě vznešenější, nepřístupnější. Přesahuje všechny lidské pojmy, ideje, žádný obraz jej nevyjádří, nemá jméno. Ale má přesto jednu zvláštnost. Sestupuje on sám k lidem, aby se jim zjevil: na hoře Sinaj, v arše úmluvy, v

jeruzalémském chrámě, v moci proroků a Božích mužů. Sv. Petr, který vyzná, že Ježíš z Nazareta je Syn živého Boha a Mesiáš, Kristus, recituje první články křesťanského Kréda: víru v Boha Otce a jeho jednorozeného Syna, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe a stal se člověkem. Je to radostné zjištění, že je překlenuta propast mezi nebem a zemí, mezi skutečným lidským životem a ideálem. Don Quijote hledá ideály a žije v bláhových iluzích. Sancho Panza vidí skutečný svět, ale nezná ideály. Jejich autor Cervantes je poslal pospolu putovat, ale nesmířil je. Lidsky to není možné. Křesťanství však je radostná zvěst, že Bůh a člověk se stali jedno.

Tobě dám klíče nebeského království. Tento nápis je v řečtině pod kopulí svatopetrského chrámu v Římě. Je tam právem, protože jej vztahujeme na moc církve, především papeže a biskupů. Protože věříme, není pro nás nesnadné to přijmout. Ale dovedeme si přesto představit, jak musí být toto dogma obtížné pro nevěřící. Dát klíče je obrazný výraz, ale obsahuje mnoho. Je to předání odpovědnosti. Klíče od domu nesvěříme komukoliv, a to tam máme věci, které pomínou a dají se nahradit. Království nebeské znamená uskutečnění všech ideálů, spásu všech lidí, dokončení díla stvoření. To všechno svěřil Bůh lidem? Jeden francouzský myslitel vyjádřil nad tím údiv aforismem: „Je pro nás těžké věřit naprosto Bohu. Ale jak musí být nekonečně těžší pro Boha, když uvěřil nám lidem!“ Je to ovšem jenom brilantní poznámka. Ale můžeme se tu zamyslet nad obrovským a nepochopitelným tajemstvím osobního vztahu, který se vírou navazuje mezi námi a Bohem. I nejužší svazek mezi lidmi, jakým je manželství, je podle Písma jenom obraz duchovního spojení duše s Bohem.

Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. Kulturní společnost posuzuje lidi podle jejich poznání, znalostí. Vědomosti určují stav člověka ve společnosti. Znalost hudby jej dělá hudebníkem, dovedností v medicíně se stává lékařem. Petru se dostala znalost Božích tajemství, je tedy mužem Božím. Jeho vědění přesahuje lidské možnosti. Zdá se nám to neuvěřitelné, nedovedeme to vysvětlit, a přece by nám to nemělo být tak docela cizí. Vždyť všichni umělci dosvědčují něco podobného, když mluví o své činnosti. Říkají, že jim přišla inspirace, že jim Múza vnukla myšlenku. Považují pak tuto inspiraci za něco tak božského, že se jí dají do služby, že jí obětují svůj talent. Ale každý člověk je v jádře umělec, hlavně ve smyslu mravním. Vytváří v duši Boží obraz a Bůh sám mu ve svědomí mluví, vnuká mu, co je dobré a co je zlé, co obraz v duši zdokonaluje a co by jej naopak zošklivilo. I my tedy v širším slova smyslu, si otvíráme nebo zavíráme nebeské království. Dostali jsme klíče. Je to hlas Boží ve svědomí, kterému chceme naslouchat a plnit to, k čemu vybízí.

ÚTERÝ 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 30. ČERVNA 2026

Když Ježíš vstoupil na loď, jeho učedníci ho následovali. Na moři se najednou strhla velká bouře, takže se vlny převalovaly přes loď. On však spal. Přišli tedy k němu, budili ho a volali: „Pane, zachraň nás! Hyneme!“ On jim odpověděl: „Proč se bojíte, malověrní?“ A vstal, pohrozil vichřici i moři, a nastalo úplné ticho. Lidé žasli a říkali: „Kdo to jenom je, že ho poslouchá i vichřice a moře?“ (Matouš 8,23-27)

Velká bouře se zvedla náhle. Na Genezaretském jezeře se zdvihne vichr prudce. Ale nebývá to úplně bez předvídání. Zkušení místní lidé rozpoznají příznaky blížící se bouře a nevydávají se na jezero. Proč poslal Ježíš učedníky v této situaci na vodu? Órigenés odpovídá: „Aby dokázal, že je Pán moře a ne na moři závislý.“ „Aby naučil učedníky snášet pronásledování,“ píše sv. Jan Zlatoústý. „Protože je loďka obrazem církve,“ míní Chrysologus. Kdosi se ptal zvědavě: „Byly bouře v ráji?“ Otcové církve totiž učí, že všechny přírodní katastrofy jsou následkem hříchu. Daleko horší jsou bouře ve smyslu obrazném. V církvi se střídají periody klidného vývoje a pronásledování. Ve společnosti států jsou doby míru a válek. V životě jednotlivce dobu shody a porozumění často znenadání vystřídají rozpory a protivenství. Někdy se dají předvídat, jindy ne, ale je rozumné s nimi vždycky počítat a neukolébat se marnou iluzí klidu. „Neslibuj si, co ti neslibuje Kristus!“ píše se v knize Následování Krista.

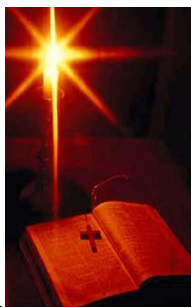
Proč se bojíte, malověrní? Říká se, že primitivní národy proto tolik obdivují nebojácné hrdiny, protože přírodní člověk je velmi ustrašený. Stále mu něco hrozí, proto se rád schová do skrýše. O strachu z mravního hlediska pojednávali stoupcí filosofové. Považovali ho za zhoubný, protože člověk bázlivý nedokončí svá díla a ze strachu dokonce zapomene na všechny zásady, podle kterých má jednat. Jsou ovšem někteří lidé bázliví od přirozenosti. Ty však utěšuje sv. Jan Klimak: „Není tak zlé, když se strachem třesou nohy, hlavní je, aby se netřásla duše!“ Předpokládá, že se dá přirozená bázlivost přemoci. Bojí se např. někdo osamělých míst? Klimak mu doporučuje, aby tam šel sám v noci a ozbrojil se jménem Kristovým. Bázlivost totiž ubývá a mizí vědomím, že nejsme sami, že je někdo s námi. Závěrem těchto úvah je pak příslovečná věta: „Boj se Boha a nemusíš se bát ničeho jiného na světě!“

Nastalo velké utišení. Tento verš cituje např. církevní historik Eusebius, když mluví o smrti Áriově. Tak obvykle končí všechna velká pronásledování církve. Ale často zažijeme něco podobného i ve vlastním životě. Nastanou rozpory v manželském soužití. Zdá se, že už to naprosto nepůjde dál. Je-li však trpělivost dvoustranná, zažijí vzápětí krásný okamžik, kdy se rozpory urovnají a znovu zasvitne pohoda. Tak tomu bývá i při velkých pokušeních osobních. Zdá se, že jim podlehne, že už nedokážeme vzdorovat. A za nějaký čas to všechno zůstane jenom vzpomínka na přestálé boje. „Jak se máme zachovat v neútěše?“, ptá se sv. Ignác v exerciciích. Odpovídá: „Kdo je v neútěše, ať uvažuje, jak ho Pán ponechal na zkoušku s jeho přirozenými schopnostmi za tím účelem, aby odporoval různým znepokojováním a útokům nepřítelů... Ať se snaží vytrvat v trpělivosti, která je lékem proti trápením, která na něho doléhají. Ať uváží, že se mu brzy dostane opět útěchy.“

STŘEDA 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 1. ČERVENCE 2026

Když se Ježíš dostal na protější břeh do gadarského kraje, vyšli proti němu dva posedlí, kteří vystoupili z hrobních slují. Byli velmi nebezpeční, takže

nikdo nemohl projít tou cestou. Začali křičet: „Co je ti po nás, Boží synu? Přišel jsi nás trápit, dříve než nastal čas?“ Opodál se páslo velké stádo vepřů. Zlí duchové ho tedy prosili: „Vyháníš-li nás, pošli nás do toho stáda vepřů.“ Řekl jim: „Jděte!“ Vyšli tedy a vstoupili do vepřů – a vtom se celé stádo hnalo po příkrém srázu do moře a zahynulo ve vodách. Pasáci utekli, přišli do města a tam všechno oznámili, i o těch posedlých. Tu vyšlo celé město Ježíšovi naproti, a když ho uviděli, prosili ho, aby z jejich kraje odešel. (Mt 8,28-34)

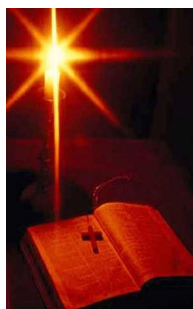

Dva posedlí. Těžko si dovedou lidé představit posedlost zlým duchem. Mnoho je těch, kdo v ni nevěří a vysvětlují všechny případy, které by připadaly v úvahu, nemocí. A přece její počáteční stupně poznáváme v denní skutečnosti. Lidská důstojnost vyžaduje svobodu. A přece kolik lidí je zotročováno druhými. Podléhají cizím rozkazům, vůli jiného, kterého v duchu nenávidí. Jsou dodnes miliony vyhnaných, uvězněných, porobených. Protože to je zvenčí, říkáme tomu násilí. Ale člověk bývá zotročován i zevnitř. Často říkáme, že někoho „posedla“ vášeň, pošetilá idea. Někdy to dojde do takového stupně, že se nekontroluje a dopouští se neodpovědných činů. Rádi bychom mu pomohli, litujeme ho, protože je chudák, ale cítíme se bezmocní, dokud má, jak říkáme, tyto fixní ideje, např.: že ho někdo pronásleduje, nebo - že je mu manželka nevěrná apod. Jak takové stavy vznikají? Ponecháváme vysvětlení psychologům a lékařům, nakolik na to věda stačí. Ale víme také dobře, že se nám cizí nesourodé ideje rodí někdy v hlavě sugescí jiných lidí, jsme jejich vlivem v jakési začáteční hypnóze a cítíme se svobodni, až jsme od nich daleko. Ale jsou to skutečně jen lidé, kteří na nás působí? Bible věří ve vliv zlého ducha a i světcí s ním měli mnoho zkušeností právě proto, že se z jeho vlivu chtěli vymanit.

Co je ti do nás, Synu Boží? Je známo, že tzv. hypnotizéři nesnášejí, aby při jejich kouscích byl přítomen někdo, kdo by jejich vliv rušil. Ale ani v normálním životě nemá rád přítomnost jiných ten, kdo chce druhého ovlivnit tak, aby mu ve všem ustupoval. V krajních případech, kdy se zdá, že je vliv zlého ducha tak velký, že jde o skutečnou posedlost, tito lidé výbušně reagují na pouhou přítomnost posvěcené medaile nebo vody. Ale tu jde zase o jevy mimořádné. V denním životě něco podobného pozorujeme v malé míře. Ten, koho např. „posedla“ sexuální vášeň, nevstoupí snadno do kostela. Kdo je rozlíčený proti druhému, nebude číst a rozjímat evangelium. Jde tu o dva vlivy, které by se vylučovaly navzájem. Ale právě proto se může člověk, který je ještě schopen svobodného rozhodnutí, dát dobrovolně do vlivu druhého, aby vyloučil první. Svätý Augustin udělal velkou zkušenost, že ho z „posedlosti“ sexuální vášně vyléčila četba Písma svatého. Jsou v něm slova Kristova, která zlý duch nesnáší.

Prosili ho, aby nevstupoval do jejich území. Víme, že zvířata mají svůj rezervovaný okruh, do kterého nepouštějí vetřelce. Nejlépe to ovšem vidíme u psů. Ale svoje kruhy bydliště a zájmů mají i lidé. Proto stavějí ploty a ohrady, proto mají státy hranice a celní kontroly. Kdo pronikne do cizího území násilím, je okupant. Proč jsou všechny tyto ochrany? Lidé si vytvoří svůj obraz života, svou identitu. Cokoli by tam proniklo jiného, působí rušivě. Bohužel mohou mít falešný úsudek o tom, co mají nebo nemají považovat za cizí prvek. Nejsmutnější omyl pak je ten, že lidé někdy považují Krista, jeho nauku,

jeho požadavky za něco, co by jejich vlastní život rozrušilo, co neodpovídá jejich osobnímu vývoji. Prosí tedy Krista, aby do jejich území nevstupoval. Podle slov sv. Jana milují víc temnotu než světlo (Jan 3,19), protože ve světle by se změnila tvářnost mnoha předmětů, které se ve tmě vydávaly za krásné. Tma je také přirozeným prostředím pro spánek. Kdo se probudí a dává do práce, rozžihá světlo. Ti, kdo mají chuť a sílu pokračovat na cestě k dobru, milují Krista, který je světlo osvěcující každého člověka přicházejícího na tento svět.

ČTVRTEK 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 2. ČERVENCE 2026

Ježíš vstoupil na loď, přeplavil se na druhou stranu a přišel do svého města. A hle – přinášeli mu ochrnulého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnulému: „Bud’ dobré myslí, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Někteří z učitelů Zákona si však pomyslili: „Ten člověk se rouhá!“ Protože Ježíš poznal jejich myšlenky, řekl: „Proč smýšlíte špatně ve svém srdci? Vždyť co je snadnější – říci: ‘Odpouštějí se ti hříchy’, nebo říci: ‘Vstaň a chod’? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnulému: „Vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů!“ A on vstal a odešel domů. Když to zástupy viděly, zmocnila se jich bázeň a velebily Boha, že dal takovou moc lidem. (Matouš 9,1-8)

Přinesli ochrnulého. Ochrnutý je zbaven možnosti pohybu, který nutně patří k životu. Je odsouzen k nehybnosti, zatímco by chtěl chodit, pracovat, měnit místo. Tou nemožností pohybu ochrnutí trpí víc než skutečnými bolestmi. V přeneseném slova smyslu existují i různé typy ochrnutosti duševní a duchovní. Jeden z nich je mistrovsky vylíčen v

Gončarovově románu Oblomov. Od té doby se říká „oblomovština“ duševní neschopnosti, která se projevuje spoustou plánů a úmyslů v hlavě, ty však nikdy nedojdou ke skutkům. Oblomovovo myšlení může vypadat geniálně, ale zůstává jalovým. Na podobnou nectnost v duchovním životě myslí sv. Terezie Veliká, když říká, že je cesta do pekla vydlážděna dobrými předsevzetími, tj. úmysly, které nikdy neuskutečníme. Jsme však toho schopni? Jen s milostí Boží, protože hříchem jsme všichni ochrnuli k dobru. Ale prosbou o milost můžeme vstát, chodit a uskutečňovat dobro.

Doufej synu, odpouštějí se ti hříchy. Lidé si přáli uzdravení tělesné, Ježíš slibuje uzdravení duchovní, odpuštění hříchů. Zdá se proto okolostojícím, že tu jde o nedorozumění. Totéž nedorozumění však převládá v obecném mínění dodnes. Dobře děláme, když rozlišujeme dvojí zlo. Jednomu říkáme fyzické. Jde o nemoci, bolesti, katastrofy i samu smrt. Druhé zlo je morální, tj. hřích. Mezi obojím však je souvislost. Bible učí jasně, že je hřích příčina všeho zla, tedy i fyzického. Jsme vděční lékařům, kteří bojují proti nemocem a bolestem. Jsou dobrodinci lidstva. Ale jejich práci podporují tajemným nadpřirozeným způsobem všichni ti, kteří očišťují sebe a svět od hříchů. A právě oni dostali příslib, že se jim to jednou podaří úplně, že bude nakonec přemožena všecka lidská bolest i sama smrt.

Vstaň a chod'. Očití svědkové popsali podobný zázrak. Stal se v Lurdech. Nemocného, který se při eucharistickém požehnání náhle postavil na nohy, přinutili, aby si znovu lehl. Pořadatelé se báli, aby nevznikl zmatek, protože se okolostojících zmocnilo velké nadšení. I dnes se tedy dějí zázraky podobné těm, které dělal Ježíš. Jaký mají smysl? Nemůže to být senzace. Nestačí ani opravdový údiv nad Boží mocí. Je-li nemoc následek hříchu, zázračné uzdravení tělesné je symbol uzdravení duchovního, které je tak časté a tak na dosah ruky, že je ani za zázrak nepovažujeme. Ježíšova slova „Vstaň a chod'!“ se slyší v každé zpovědi, která hojí všechny druhy duchovní ochrnutosti. Máme se tedy i my podívat, podobně jako Židé, že „dal Bůh takovou moc lidem“ (Mt 9,8).

PÁTEK - 3. ČERVENCE 2026 - SVÁTEK - SV. TOMÁŠ, APOŠTOL

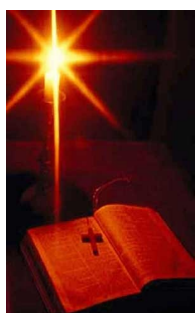
Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho ruce jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj.“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ (Jan 20,24-29)

V češtině užíváme jen jednoho výrazu: víra. Proto myslíme, že tu jde o jednoduchý pojem. Hebrejšтина tu má slovník daleko bohatší. Ta mnohost tedy naznačuje, že tu jde o skutečnost složitější, než se napohled zdá. Sv. Tomáš uvěřil ve vzkříšení Kristovo, protože uviděl. My v to jen věříme. Ale co s těmi, kdo chtějí vidět? Mluvilo se o způsobu, jak dnešním lidem kázat v kostele. Jedno mínění více méně znělo takto. Dnes se nemluví dlouho. Kdo by dnes šel na hodinové postní kázání? Máme jenom pár minut po evangeliu. Nechme tedy vši rétoriky, vši apologetiky, nic zbytečně nedokazujme. Vysvětleme jenom krátce to, co věří církev. Víc od nás lidé nechtějí. Opačné mínění pak se dá shrnout těmito slovy. I když je to kázání krátké, i když jde o jeden článek víry, musí tu být nějaký rozumný výklad. Lidé totiž mají plnou hlavu předsudků. Kromě toho jsou dnes všichni skeptičtí. Slepě dnes nikdo nevěří. Musí vidět, že to, co se mu k víře předkládá, je rozumné. Nevím, jaké kázání si přejí dnešní lidé. Pravděpodobně jsou ta přání značně rozličná a je tedy těžko všem vyhovět. Ale ta dvojí pozice, kterou jsme naznačili, se nevztahuje jenom na vkus dnešních lidí. Odráží se v ní dvojí stránka křesťanské víry. Z jedné strany je v ní jakási slepá důvěra, z druhé strany víra otvírá oči, dává vidět, je to lepší vhléd do skutečnosti. Už ze středověku jsou známé dva aforismy: Credo quia absurdum, věřím, protože je to nesmyslné. Credo, ut intelligam, věřím, abych lépe chápal. V dějinách církve je mnoho tzv. konvertitů, lidí, kteří dříve nevěřili a pak se stali křesťany. Je i mnoho těch, kteří své obrácení popsali v knihách. A i tu jsou jakoby dva různé zážitky. Pro jedny bylo

poslední rozhodnutí jakoby odvážný skok do tmy, druzí zase naopak líčí, jak dlouho tápali ve tmě, až jim najednou vzešlo velké světlo. Jak spojit tyto dva protikladné prvky? Jsou časté i v Písmu. My užíváme jen jednoho výrazu: víra. Proto myslíme, že tu jde o jednoduchý pojem. Hebrejšťina tu má slovník daleko bohatší. Ta mnohost tedy naznačuje, že tu jde o skutečnost složitější, než se napohled zdá. Jisté je, že je víra pro Bibli střed a pramen náboženského života. Abrahám je podle sv. Pavla „otec všech věřících“ (Řím 4,11). V jeho stopách jeho potomci podle svědectví Listu k Židům (hl. 11) žili a umírali ve víře a důvod toho velkého co udělali, je jenom ten, že věřili. Učedníci Ježíšovi se jmenují „ti, kdo uvěřili“ (Sk 2,44), nebo prostě „věřící“ (1Tes 1,7). Co pro ně přijetí víry znamenalo? V hebrejšťině jsou nejčastější dva slovní kořeny: *aman* a *batah*. *Aman* souvisí s výrazem, který dobře známe: amen, tak jest. Vyjadřuje se tu přesvědčení, že je něco jisté, solidní, že tu jde o něco o čem se můžeme opřít, o čem nemusíme pochybovat. Je to ovšem jistota ne nějaké matematické rovnice nebo logické úvahy, ale jistota životní. Ti, kdo uvěřili, vystupují v Písmu jako lidé, kteří přestali tápat. I druhé hebrejské slovo *batah* vyjadřuje jistotu, ale trochu jinak. Je to jistota osobní důvěry k někomu, kdo nezklame. Už tento slovní rozbor nám ukazuje, že je potřeba problém víry postavit na jiné základy, než jak se obvykle klade. Klement Alexandrijský, jeden z prvních křesťanských filosofů, dokazoval svým myslícím kolegům, že víra není nic nerozumného. Dodává, že je víra nutná i ve vědě. I tam musíme jisté první principy prostě přijmout. Kdybychom je nevzali, nemohli bychom ani myslet. Tím spíš musíme přijmout bez zkoumání jisté principy morální, mýnil v nové době Kant. Začneme-li pochybovat o zásadě „Dělej dobře a vyhýbej se zlému“, nenajdeme rozumný postoj ke skutečnosti, tím méně k životu. Jakási slepá víra je tedy začátek všeho poznání. Tento důvod jsme slyšeli a slyšíme často. Je dobře míněn na obhajobu křesťanství. Ale při vši úctě k velkým myslitelům, kteří tento důvod rozvádějí, přece jenom o něm pochybujeme, vyjadřuje-li dobře to, čemu se říká víra v Písmu. Jak to vyjádřit? Řekl bych, že jsou dvě víry: ve věci a v osoby. Jaká je ta první víra? Je to jakási osobní zřejmost. Vidíme něco na vlastní oči. Je to zřejmé. Vidíme před sebou krajinu, slunce, měsíc, hvězdy. Jiné věci nevidím, ale je rozumné, abych je předpokládal. Jsou tu proto silné důvody. Jindy nemáme ani dost silných důvodů, ale je pravděpodobné, že tomu tak je. Zeptá-li se nás někdo, jak to je, odpovíme: Nemám, čím bych vás dokonale přesvědčil, ale já tomu věřím. Je to rozumné. Každá věda, jak říkají, má v sobě mnoho víry, tj. rozumných předpokladů, které musejí stačit ke správnému jednání. Co by si počali lékaři, kdyby chtěli léčit nemocného jenom v případě, kde mají úplnou jistotu o jeho stavu! Co by mohli psát o minulosti historici, kdyby se omezili jenom na to, co je absolutně jisté! Sotva který historický dokument by obstál! Pravý historik tedy není ten, kdo najde rukopisy, nebo se dá na vykopávky, ale ten, kdo ten materiál dovede rozumně vyložit. Tak by si někteří představovali, že je možné dokázat i rozumnost křesťanské nauky. Máme tu historické prameny: evangelia a spisy prvních křesťanských autorů. Jsou to prameny historicky hodnověrné. Chci-li být rozumným, musím přijmout to, co se v nich čte. Ale když přijmu za pravé to, co se tu čte, jsem křesťan. Mám víru a ta víra je docela vědecká. Co tomu řekneme? Dá se tak postupovat? Myslím, že ano. Je-li kdo bez předsudků, uzná hodnotu a správnost křesťanského učení. Jeho víra je „vědecká“, rozumná. Ale není biblická. Je to víra v něco, v historickou skutečnost křesťanství, ve správnost křesťanské nauky, v hodnotu křesťanské morálky. Ale není to víra v někoho, kdo nezklame. Abrahám je otec všech věřících a jak málo znal z toho, co je dnešní poklad víry. Ale uvěřil pevně Bohu, jehož hlas slyšel a věděl, že se může na něho naprosto pevně

spolehnout. Tutéž nezlomnou důvěru měli učedníci v Krista. Když poslouchali jeho kázání, mnoho věcí jim nebylo jasných, ale nepochybovali v něho a proto neodešli. Přepadly je pochybnosti při jeho umučení. Následek? Rozprchli se. Pravděpodobnost a rozumnost jeho kázání je neudržela, ani nadšení. Pravá křesťanská víra i dnes není na prvním místě víra v božství Kristovo, ale víra v Krista, který zjevuje, že je Bůh. Není typickou známkou křesťana, že věří ve správnost církevní nauky, ale to, že věří v Krista v církvi žijícího a proto nepochybuje o jeho slovech. Odosobnění víry je první krok ke ztrátě víry, zvláště v době těžkostí a pronásledování. V tomto okamžiku se nás však každý zeptá: Jak se k takové víře v osobu dojde? Odpověď je jednoduchá. Osobě nemohu jinak důvěřovat než v osobním styku. Učedníci uvěřili Ježíšovi, protože se s ním setkali. Abrahám uvěřil Bohu, protože slyšel jeho hlas. A dnes? Opravdu věří jenom ti, kdo Boží hlas slyší a kdo se s Kristem stýkají, tj ti, kdo se modlí. Kdo zná někoho z denního styku, nepotřebuje ovšem důkazy o jeho pravdivosti. Ani o ně nestojí. Dítě by považovalo za urážku, kdyby mu chtěl někdo dokazovat, že má matce věřit. V tom smyslu je tedy víra slepá. Jeden holandský konvertita, který mluví o svém „skoku do tmy“ pěkně analyzuje svůj stav. Pořád zkoumal křesťanství na úrovni intelektuální, historické. Myslel, že světlo je jenom tam. Jednoho dne pochopil, musí jít cestou důvěry. Bylo to pro něho cosi jako skok do tmy. Ale i on se přiznává, že ta tma byla větší světlo než všechna osvětlení rozumu. Na kterou stranu bychom se tedy postavili v diskusi naznačené na počátku? Mají se křesťanští kazatelé snažit o to, aby ukázali rozumnost křesťanského učení? Proč ne? Vždyť i to může posloužit těm, kdo mají pochybnosti a ti, kdo pochybnosti nemají, rádi slyší, jak víra osvětluje i náš intelektuální duševní obzor. Ale ty, kdo se nerozhodnou, aby se modlili, aby se dostali do osobního styku s Kristem, ani osvětlená kázání tuze neosvítí, nedají jim to, čím se víra má stát: pevným a neochvějným základem života.

SOBOTA 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 4. ČERVENCE 2026

K Ježíšovi přišli Janovi učedníci a ptali se: „Proč se my a farizeové postíme – ale tvoji učedníci se nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou hosté na svatbě truchlit, dokud je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom se budou postit. Nikdo přece nevsadí záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten přišitý kus ze šatů vytrhne a díra se ještě zvětší. Ani se nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak se měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy přijdou nazmar. Ale mladé víno se nalévá do nových měchů, a tak se uchová obojí.“ (Matouš 9,14-17)

Učedníci Janovi se postí. Většina světových náboženství ustanovuje jisté druhy postů, někdy i velmi přísné, rázu fakírského. Všeobecně je známý muslimský měsíc ramadán. Postní předpisy a zvyky jsou velice staré. Dnes si už dobře nedovedeme představit motivy, které k ustanovením vedly. Zdá se, že první z nich byl smutek, zážitek pomíjejícího života. Rodina, které umřel otec nebo matka, dodnes v jižní Itálii několik dní nevaří a nepřipravuje jídlo. Dávají tím symbolicky najevo, že už pro ně přestal mít život smysl. Kdo nejí, jako by ukončoval život. Ale to ukončení nemusí být definitivní. Rozloučení se starým životem bývá i začátek života nového. Proto se připravovaly nevěsty na vstup do

manželství postem. Postili se proroci před zahájením svého poslání. Postil se tedy i sv. Jan Křtitel a jeho učedníci, protože očekávali brzký příchod Božího království. Postí se proto i křesťané při přípravě na velikonoční radost a před přijetím velkých Božích darů.

Půst a modlitba. Často se cituje výrok Tobiášův: „Dával jsem svůj chléb hladovějícím a oděv nahým, a když jsem se dozvěděl, že někdo z mého národa zemřel a byl pohozen, pohřbil jsem ho“ (Tob 1,17). Mnoho autorů vysvětluje tuto „základní trojici“ křesťanské asketiky. Ale její vnitřní souvislosti rozuměli Otcové církve trochu jinak, než se podává dnes. Ve zkušenosti s lidmi posilujeme prosbu tím, že přineseme dar tomu, koho o něco žádáme. Tak si představujeme, že i naše modlitba k Bohu bude účinnější, když k ní přidáme půst a almužnu. Staří autoři uvažovali jinak. Milost od Boha dostáváme proto, že ho prosíme. Ale je potřeba, aby byla naše prosba čistá. Půst a almužna nás očišťují, abychom mohli upřímněji říci Otče náš. Syrský autor opat Izaiáš přirovnává lidskou mysl k píрку, které se při modlitbě vznáší dechem Ducha svatého. Ale musí být čisté a suché, zbavené toho, co tíží, co nás váže k zemi.

Půst - modlitba těla. Modlitba se definuje jako „povznesení mysli a srdce k Bohu“. Je především vnitřní. Ptají se však autoři, nakolik je užitečné, aby tu mělo účast i tělo. Odpovídají ve smyslu pozitivním. Jak ve vztahu k člověku, tak i k Bohu se má projevit celý člověk. Tělo pak je s duší tak úzce spojeno, že jeho stav působí na vnitřní soustředěnost. Kromě toho tělesná gesta vyjadřují symbolicky to, co cítíme a myslíme. Cíl modlitby je podřídit duši Bohu, a to svobodně. Postem proniká tento projev svobody i do těla. Člověk, který si z lásky k Bohu odepře jídlo, pití, kouření a cokoliv jiného, dává i v těle najevo, že láska k Bohu je pro něj vyšší hodnota než živočišné pudy. Modlí se tedy tělem. Hmota není svobodná. Podléhá zákonům přírody, nutnosti. Tělo, které se postí, ukazuje, že je zduchovnělé, svoboda pronikla do jeho přirozených sklonů a ono se stalo nástrojem srdce k vyjádření lásky.

PONDĚLÍ 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 6. ČERVENCE 2026

Když Ježíš mluvil, přišel jeden představený synagogy, padl mu k nohám a řekl: "Právě mi umřela dcera. Ale pojd', vlož na ni ruku, a bude žít!" Ježíš vstal a šel za ním, on i jeho učedníci. Vtom k němu přistoupila zezadu jedna žena, která trpěla krvácením dvanáct let, a dotkla se šatů jeho šatů. Řekla si totiž: "Jestli se dotknu jen jeho šatů, budu uzdravena." Ježíš se obrátil, a když ji uviděl, řekl: "Bud' dobré mysli, dcero. Tvá víra tě zachránila." A od té chvíle byla ta žena zdravá. Když Ježíš přišel do domu (toho představeného a uviděl pištce a hlučící dav, řekl: "Odejděte! Vždyť to děvče neumřelo, jenom spí." Posmívali se mu. Když vykázali zástup ven, vstoupil, vzal ji za ruku, a děvče vstalo. Zpráva o tom se roznesla po celé té krajině. (Matouš 9,18-26)

Krvotoká žena. Setkání s osobami se uskutečňuje v různých stupních, od jednoduchého podání ruky až k dlouhým důvěrným rozhovorům. Nemocná žena uvěřila, že má moc i pouhý dotyk s Ježíšem. Órigenés v tom vidí symbol našich prvních setkání s Kristem, který k nám mluví v Písmu svatém. Čteme-li texty, zpočátku jim nerozumíme, alespoň ne duchovně. Vnímáme jenom vnější smysl slov, povrchně. Je to, jako bychom se dotýkali jen Kristova šatu. Ale už v tom prvním dotyku se projeví Boží síla. Četba nás začíná posvěcovat, i když nám je utajen hluboký smysl slov Božích. Do toho pronikáme pomalu, pozvolna. Pouhý vnější dotyk se přemění v důvěrný rozhovor s Ježíšem. Tento postup, který se uskutečňuje při četbě Písma, se projeví i v ostatních zbožnostech v církevním životě. Na počátku jsou to gesta vnější, ale pomalu dostávají vnitřní smysl a důvěrnost styku s Bohem.

Jairova dcera. Krvotoká žena šla a dotkla se Ježíše. K Jairově dceři přichází On sám a dotýká se jí, aby ji vzkřísil. Dá se pokračovat v symbolickém výkladu Órigenově. Ke čtení Písma přistupujeme my, abychom se dotkli Krista skrytého pod „způsobou slova“. V druhé části liturgie slavíme eucharistii, kde Kristus přistupuje k nám „pod způsobou chleba a vína“. Jeho dotyk i nás křísí z mrtvých, zajišťuje nám nesmrtelnost, věčný život. Aplikuje se tu na nás všechno to, co Ježíš řekl v jednom okamžiku: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa“ (Jan 6,51). Už u sv. Ignáce z Antiochie se vyskytuje výraz „lék proti smrti“, aplikovaný na eucharistii. Z tohoto syrského prostředí totiž pocházeli pověstní lékaři, kteří sbírali léčivé byliny proti všem nemocem. Jejich snem bylo najít nějaký lék proti smrti. Sv. Ignác, který prý byl podle tradice to dítě, které dal Ježíš za příklad apoštolům, jistě však byl učedník sv. Jana Evangelisty, odpovídá lékařům své země: My, křesťané, už lék proti smrti máme. Je to eucharistie, Kristovo tělo, které přichází k nám na oltář.

Neumřela, ale spí. Dotyk Ježíšův přemění samu smrt, takže se stává spánkem. O Jairově dceři a později o Lazarovi (Jan 11,11) řekl Ježíš, že spí. V prvním případě se mu smáli, ve druhém mu nerozuměli. Nebyli ještě zvyklí na nápisy na hrobech, jaké se začnou vyskytovat v době křesťanské. „Spí spánkem pokoje.“ Co se vlastně s člověkem ve spánku děje? Žije, ale ztrácí styk s vnějším světem. Nevidí, neslyší, neví, co se děje okolo. Ale doznívá v duši minulý život, probouzejí se skryté touhy a ty se často projeví jako sny. Snad tu působí i cizí, tajemné vlivy. Bible mluví o snech, ve kterých se zjevuje Bůh. Není divu, že se tento stav podobá smrti, jak jí rozumějí křesťané. Neničí život, ale přerušuje styky s vnějším světem. Zato doznívá celý minulý život. Co jiného je soud Boží po smrti než promítnutí celé minulosti a její srovnání s tím, co je základní touhou člověka: spása duše. A tajemné vlivy? Smrt je opravdový sen, ve kterém mluví a zjevuje se Bůh. A jako se ze snu probouzíme do nového dne, tak i nás Kristus probudí k věčnému životu, až přijde naposledy, aby se nás dotknul svou mocí.

Dva Ježíšovy zázraky nám nabízejí příležitost zamyslet se nad důvěrou v Boha, která je nezbytná pro náš každodenní život. Žena s

velmi vážnou nemocí se dotkne Ježíše podle své víry, která je tak trochu magická, a je uzdravena. Otec zemřelé dcery zase věří, že když Ježíš vloží ruku na jeho mrtvou dcerku, bude žít. V obou případech je zde jasně vyjádřena důvěra v Boží moc. Máme si stále uvědomovat, že vše je v Božích rukou, on vše řídí a vede a dokonce i různá neštěstí v našem životě vede ke šťastnému konci. Neznamená to jistě složit ruce do klína a nic nedělat nebo si nasazovat růžové brýle a nevědět o věcech kolem nás. Důvěřivý člověk je si vědom všelijakých nebezpečí, která na něho číhají, ale zároveň ví, že ho provází, chrání a nese Bůh skrze svého anděla, který ho vysvobodí ze všech nebezpečí.

ÚTERÝ 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 7. ČERVENCE 2026

K Ježíšovi přivedli němého člověka, posedlého zlým duchem. Jakmile byl zlý duch vyhnán, němý začal mluvit. Lidé nad tím žasli a říkali: „Něco takového se dosud v izraelském národě nestalo!“ Ale farizeové tvrdili: „Zlé duchy vyhání s pomocí vládce zlých duchů.“ Ježíš pak obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagogách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Mt 9,32-38)

Ve spojení s knížetem zlých duchů vymítá zlé duchy. Říká se, že posuzujeme lidi podle jejich skutků. Ale to je jen zčásti pravda. I skutky totiž hodnotíme podle toho, jaký máme postoj k osobě, která jedná. Náš úsudek o skutcích člověka je určen předsudkem o něm

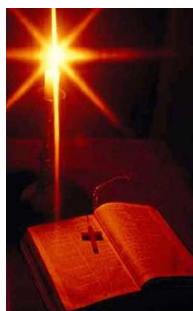

sámém. Farizeové, kteří nechtěli uznat Kristovo Božství, se nedají přesvědčit ani božskými skutky, zázraky. Přičítali je tedy vlivu zlého ducha. Čestní lidé naopak chtějí posuzovat činy bližního bez předsudků. Není to však snadné. Čisté „objektivní“ poznání je možné v matematice, v chemii, v tzv. exaktních vědách. V historii i v literatuře už se úsudky liší podle toho, mluví-li někdo o dějinách národa vlastního nebo nepřátelského. Cenit osobu není prakticky možné, kdybychom se k ní postavili, jak se říká, naprosto objektivně. Přestala by být osobou, stala by se předmětem, číslem. Existuje však jedna zaujatost, jeden předsudek, máme-li to tak nazvat, který správnost úsudku o lidech nekazí, ale naopak umožňuje: čistá láska. Kdo miluje lidi tak, jak je má v lásce Bůh, ten soudí správně jak o nich samých, tak o jejich skutcích.

Vymítat d'ábla Belzebubem. Výraz se stal příslovečným pro všechny případy, kdy se jedno zlo nahradí jiným, horším. Duchovní autoři však užívají tohoto rčení hlavně tam, kde jde o špatné myšlenky a nálady, které nám zatěžují mysl. Říkají žertovně, že se všichni d'áblové shodují v jedné věci: v boji proti Duchu svatému. Ve všech ostatních věcech se sváří a jeden druhého vyhání. Tak zloduch obžerství zahání pokušení ke smutku, d'ábel lakomství vyhání obžerství, marná sláva přemůže sklon k lakomství atd. Lidé rádi využívají této taktiky: melancholii plaší alkoholem, z ješitnosti se tváří ukázněnými v

jídle. Ale tato metoda má velkou nevýhodu. Jako v karetní hře je potřeba vynášet větší čísla a trumfy. Kdo plaší smutek skleničkou alkoholu, časem jich potřebuje víc a snadno skončí drogováním. Kdo chránil své jmění lakomstvím, nakonec jmění pozbyl, protože mu nesloužilo k životu. Proto napomínají duchovní autoři, abychom se naučili vymítat ďábla Duchem Božím, tj. špatnou myšlenku nahrazovat myšlenkou dobrou: smutek přemýšlením o budoucí radosti, ztrátu jmění myšlenkou na věčnou odměnu a všeobecně řečeno: království světa královstvím Božím.

Člověk posedlý zlým duchem byl němý. Němým se člověk může stát pro nějaký defekt ústního a krčního ústrojí. Ale to je méně časté. Nejčastěji známe hluchoněmé. Ti nemohou mluvit, protože neslyší hlas druhých. Ale i hluchost má dvojí kořen: buď je v uchu, nebo v srdci. Protože hříchem se člověk nepřirozeně soustředí na sebe, stává se psychologicky hluchým pro potřeby druhých. Přestává mít o ně zájem, nemá tedy, o čem by s nimi mluvil. Egoismus se podobá příbytku v zamčené věži. Jenom láska může otevřít její dveře a vyprovodí vězně ven mezi lidi. Jak mnoho si mohou povídat zamilovaní, neznají čas. Tragické je naopak manželství, kde si muž a žena nemají co říci. Totéž platí o velké rodině Božích dětí. Člověk, který miluje, není nikde sám a opuštěný, jeho slova jsou vždycky mostem mezi dušemi. Má-li myšlenky, rád je sdílí, protože jsou krásné. Zlý člověk se musí naopak svými úmysly tajit. Psychoanalytikové často povzbuzují uzavřené lidi, aby se otevřeli. Ten, kdo miluje bližního, se otevírá sám od sebe, na každém kroku. Dobro, jak říkali antičtí filosofové, se samo rozlévá do okolí.

STŘEDA - 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 8. ČERVENCE 2026

*Ježíš si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, (syn) Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, (syn) Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samaršského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovcím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: `Přiblížilo se nebeské království.`“
(Matouš 10,1-7)*

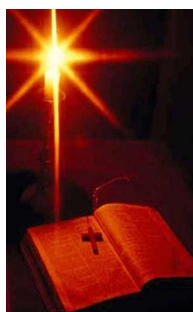

Ježíš povolal dvanáct a dal jim moc. Všichni velcí lidé se starají o to, aby měli spolupracovníky a následovníky svého díla. Snaží se o to, aby jim dali dobré instrukce a zaučili je do práce. Nemohou jim však dát moc, která by přetrvala věky. Známý vědec Pasteur trávil prázdniny ve francouzské vesničce a večer hrával šachy s místním farárem. Ale v sobotu jej duchovní odmítal, protože musel připravit kázání. Optal se samého Pasteura: „Jak byste vyložil našim lidem, že církev je Božího původu?“ Vědec se zamyslel a pak vyložil svůj návrh: „Řekl bych lidem: Vezměte z naší vesnice dvanáct mladíků! Dáte jim dvouroční všeobecný kurz o věcech, které se dají těžko pochopit. Pak pošlete jednoho do New Yorku, druhého do Londýna,

třetího do Sydney, čtvrtého do Jižní Afriky atd. Za dva tisíce let se přijdeme podívat, jestli o nich někdo ve světě něco ví.“ Lidsky řečeno, nebylo dvanáct apoštolů v lepší situaci než mladíci z francouzské vesnice. Jejich jména však vyslovujeme s úctou, stali se sloupy církve, protože s nimi byla Kristova moc. Slíbil jim výslovně: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20).

Neschopnost k poslání. Sv. Ignác z Loyoly doporučuje, abychom se nad touto okolností dobře zamysleli. V profánním životě se volí povolání výběrem, hledáním, zkouškami. Musíme najít, k čemu se kdo hodí, co dokáže. Bůh, když volá, dává existenci, schopnosti a moc vykonat to, k čemu posílá. A protože dává, nepředpokládá. Jeho dar je čistý, nezištný. První povolání je stvoření světa z ničeho. Člověka sice stvořil z hlíny země, ale nesmrtelnou duši mu vdechl On sám (Gn 2,7). Něco podobného se opakuje v každém povolání k Boží službě. To, co člověk může nabídnout jemu, není víc než hlína země. Duše apoštolátu je z Božího vdechnutí, z inspirace Ducha svatého. „Boží milostí jsem to, co jsem“, píše sv. Pavel (1 Kor 15,10). Proto i velcí apoštolové lidstva, kteří obrátili národy a změnili tok dějin, neměli potíže zachovat si pokoru. Považovali se upřímně za největší hříšníky. Báli se totiž, že neodpovídají dostatečně hlasu povolání a že nosí, jak zase píše sv. Pavel, vzácnou Boží milost v hliněných nádobách, které se mohou snadno rozbít (srv. 2 Kor 4,7).

Velikost úřadu. Křesťanská pokora je podle sv. Augustina jako strom. Čím víc zapouští kořeny do hloubky, tím víc roste do výše. Když připočítávám zásluhy za práci druhému člověku, sám sebe umenšuji, znehodnocuji. Když je připočítám Bohu, zvětšuji se tím umenšením. Přiznávám, že jedná Bůh, ale ne mimo mne, nýbrž ve mně. Stávám se tedy mužem Božím. To ostatně vyjadřuje samo slovo „apoštol“. Je to řecký výraz, který znamená vyslance. Nesníží své postavení ve společnosti ten, kdo je vyslancem velkého národa. A čím věrněji jedná podle směrnic své vlasti, tím víc ho považují za důležitého. Daleko více jsou si vědomi své důstojnosti pokorní služebníci Boží. „Sloužit Bohu znamená kralovat,“ praví staré křesťanské rčení. O dalším osudu prvních dvanácti apoštolů víme z historie celkem málo. A přece jejich podobu malovali na sloupech kostelů. Stali se totiž sloupy církve, které drží stavbu, aby se vzepjala do výše. A takoví jsou i jejich následovníci.

ČTVRTEK 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 9. ČERVENCE 2026

Ježíš řekl svým apoštolům: „Jděte a hlásejte: 'Přiblížilo se nebeské království.' Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte. Neshánějte si do opasku ani zlaté, ani stříbrné, ani měděné peníze, neberte si na cestu mošnu ani dvoje šaty ani opánky ani hůl, protože dělník má právo na svou obživu. V každém městě nebo v každé vesnici, kam vejdete, se vyptejte, kdo si to v nich zaslouží, a tam zůstaňte, dokud se nevydáte na další cestu. Když vstoupíte do domu, pozdravte ho (přáním pokoje)! A když si to ten dům zaslouží, ať na něm spočine váš pokoj; když si to nezaslouží, ať se váš pokoj vrátí k vám. A když vás někdo nepřijme a nebude na vaše slova dbát, při odchodu z toho domu nebo města si vytřeste prach ze svých nohou. Amen, pravím vám: V den soudu bude lehčeji zemi sodomské a gomorské než takovému městu.“

(Matouš 10,7-15)

Hlásejte: "Přiblížilo se Boží království". Když Bůh vyvolil izraelský národ, chránil ho a poskytoval mu pomoc mnohokrát a mnohými způsoby. A přece se po vnější stránce jeho dějiny tuze neliší od dějin jiných národů. Ke konci se pak stávají tragické deportacemi a okupacemi cizích vojsk. Ale přece jenom měli Židé něco zvláštního. Sv. Pavel je srovnává s ostatními a dodává, že pohané nemají naděje, zatímco Židům dal Bůh přísliby (Ef 2,1n). Bez té naděje by se byli sotva udrželi jako národ. Smísili by se s ostatními. Také nový Boží lid, církev, prožívá ve svých dějinách mnoho tragických událostí, neúspěchů, rozpadů. Ale i ona žije z příslibu: Ten, který vstoupil na nebesa, se vrátí (srv. Sk 1,11). Proto se modlili první křesťané: „Amen, přijď, Pane Ježíši“ (Zj 22,17,20; 1 Kor 16,22). Zdá se, že jsme dnes na tu modlitbu pozapomněli. Proto se přidala v poslední liturgické obnově do mešního kánonu slova: „Očekávajíc blaženou naději a příchod Pána našeho Ježíše Krista.“ Bez naděje totiž není život a bez naděje na setkání se Spasitelem by nebyl život věčný.

Uzdravujte nemocné, mrtvé volejte k životu! Žertoval kněz s lékařem: „Říkáte, že uzdravujete nemocné. Ale přiznejte se, kolik jste jich už pochoval!“ Lékař se nedal: „A vy jste dostali moc od Krista nemocné uzdravovat a mrtvé křísit. Ale zatím provázíte všechny ke hrobu.“ Ale ani kněz se nedal: „Ke hrobu, aby země vyléčila všechny jejich nemoci a pak aby zdraví vstali z mrtvých.“ Za všemi těmi žerty se skrývá hluboká dogmatická pravda. Apoštolové, a tedy i jejich nástupci, dostali skutečně od Krista moc nad nemocemi a nad smrtí, protože mohou odpouštět to, co je jejich první příčinou, tj. hřích. Někteří světcí skutečně modlitbou uzdravovali, podobně jako Kristus Pán. Jsou i zprávy o vzkříšení z mrtvých. Ale jsou v životopisech starých světců, a za historičnost těch údajů se nechceme bít. Ale není to ani důležité. Písliby, které dal Kristus, mají eschatologický ráz. V nynějším čase je jejich splnění jenom částečné. To však neznamená, že je jejich splnění daleko. Čas, který měříme našimi hodinkami, je před Božím očima jen malý okamžik. Z hlediska věčné skutečnosti je Boží království opravdu blízko. A tam setře Bůh všechny slzy z očí svých věrných, všechny neduhy a smrt budou navždy přemoženy.

Když vejdete do domu, pozdravte: "Pokoj domu tomuto!" Pozdrav, který se tu doporučuje, je v semitském prostředí obvyklý. Je to známe arabské Šálem aleikum. U nás se užívá jen v liturgii. Snad je to proto, že si uvědomujeme, že dal Ježíš tomuto obvyklému, často i banálnímu pozdravu smysl hluboký, nadpřirozený. Proto je variací pozdravu „Pokoj s vámi“ ještě častější „Pán s vámi“. Římané definovali mír jako spravedlivý pořádek. Je to sice velké dobro, ale neznamená všechno. Jsme rádi, když vlaky jezdí přesně podle jízdního řádu. Ušetří nám to mnoho nesnází při cestování. Ale i v přesných vlacích mohou jezdit cestující, kteří se nenávidí. Hebrejské „šalom“ znamená méně vnější pořádek, ale spíš dobrý vztah k druhým. Apoštolové mají přinášet lidem dobrý vztah k Bohu a tím i ke všem lidem dobré vůle. Nesmějí se ovšem divit, že budou někteří, kteří takový pokoj nepřijmou, že o něj nebudou stát. Ale je to nezneklidní. Boží pokoj se navrátí k nim zpátky. Jejich vlastní poměr k Bohu a k lidem se tím nezhatí. Kdo dává, nezchudne tím, že někdo nebere. Naopak láska se tím stává čistší a podobnější Bohu.

Bůh nechce nikoho trestat, ale chce každého zachránit. Nabízí své milosrdenství každému, kdo chce svůj život změnit k lepšímu. "Jdi a zapal všechny" - tato slova pronesl

sv. Ignác ke sv. Františku Xaverskému, který šel do misí a stal se skutečně největším misionářem všech dob. Obrátil totiž k Bohu tisícové zástupy lidí. Tak dnes promlouvá Pán Ježíš ke každému z nás. Zapálit druhé pro Boží království a vůbec pro dobrou věc může ovšem jen ten, kdo sám hoří. Nám tedy nepomůže naříkat nad zkažeností a lhostejností lidí, ale je třeba, abychom druhé získávali především přesvědčováním, argumenty, vlídností a láskou, které vyzařují z člověka, který má pokoj ve svém srdci. Pán Ježíš nechce, abychom se k tomu nutili, ale aby to spontánně vycházelo z našeho srdce. Učedníci mají především přinášet tento pokoj. Hebrejské slovo "šalom" neznamená ani tak vnější mír, klid od nepřátel, ale spíše dobrý vztah k druhým. Pokud se o to snažíme, ale nejsme od druhých přijati, nemáme být mrzutí, protože tento pokoj vrátí se k nám.

PÁTEK 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ - 10. ČERVENCE 2026

Ježíš řekl svým apoštolům: „Já vás posílám jako ovce mezi vlky! Buďte tedy opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice. Mějte se na pozoru před lidmi! Budou vás totiž vydávat soudům a bičovat v synagogách, budou vás vodit před vladaře a krále kvůli mně, abyste vydali svědectví jim a také pohanům. Až vás vydají soudu, nedělejte si starosti, jak nebo co máte mluvit, protože v tu chvíli vám bude dáno, co máte mluvit. Neboť to už pak nemluvíte vy, ale mluví skrze vás Duch vašeho Otce. Bratr vydá na smrt bratra a otec syna, děti povstanou proti rodičům a způsobí jim smrt. Budete ode všech nenáviděni pro mé jméno. Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen. Když vás budou pronásledovat v jednom městě, utěčte do jiného. Amen, pravím vám: Nebudete hotovi s izraelskými městy, než přijde Syn člověka.“ (Matouš 10,16-23)

Posílám vás jako ovce mezi vlky. Za války vytýkali jednomu americkému generálovi, že při postupu za nepřítelem bombarduje zbytečně města. Hájil se: „Jsem za své vojáky odpovědný a nemohu je poslat tam, kde by se mohl ještě skrývat nepřítel.“ I rodiče si ověří místo a společnost, kam pouštějí děti, aby neutrpěly škodu. Však docela jinak mluví Kristus, když posílá apoštoly jako ovce mezi vlky, to je do prostředí zcela nepřátelského a bez ochrany. Starozákonním předobrazem tohoto poslání je mladičkový David, který se

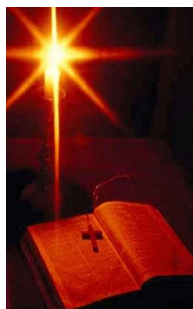

vydává na souboj s Goliášem. A přece se nebojí, protože jde proti němu „ve jménu Páně“ (1 Sam 17,45). Novozákonním příkladem je pak sám Ježíš před římským prokurátorem Pilátem, který zdůrazňuje, že má nad ním všechnu moc, buď jej osvobodit, nebo usmrtit. Dostává však jasnou odpověď: „Neměl bys nade mnou vůbec žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shora“ (Jan 19,11). Víra v Boží prozřetelnost se neopírá o příznivé nebo nepříznivé podmínky, ale o to, je-li s námi Bůh. Když sv. Sábu varovali, aby se nevracel pouští do kláštera, že se tam potuluje lev, odbyl je vtipem: „Buď existuje Bůh, a co mně pak může lev udělat! Anebo Bůh neexistuje, a pak by bylo lepší, aby mě lev zadávil!“ Sv. Jan Klimak pak píše, že

všecky strachy zahání jeden jediný: bázeň Boží.

Bud'te opatrní jako hadi. Had nemá dobré jméno v našem slovníku, neměl je v Bibli ani u mnoha starých národů. Proto našel tento text mnoho umělých výkladů, proč mají být apoštolové jako hadi. Podle Rabana Maura had svléká kůži, my máme svléci starého člověka. Remigius říká, že had svou chytrostí člověka v ráji oklamal, my máme být stejně chytrí, abychom ho přivedli k pravdě. Sv. Beda si vzpomněl na to, že se had nedá přemoci zaříkadlem. Přitlačí ucho k zemi a druhé zakryje ocasem („jedno ucho k zemi stuli a druhé chvostem zatuli“ – Dalimilova Česká kronika). Tak i my máme být hlouší k mámení světa. Podle sv. Jeronýma chrání hadi celým tělem hlavu. I my máme všichni chránit naši hlavu, tj. Krista. Všecky tyto interpretace jsou ovšem vyumělkované. Zůstaňme u jednoduchosti přirovnání. Had je jistě zvíře velmi opatrné. Ale je opatrnost ctnost? Neceníme si toho, kdo je příliš opatrný jenom na sebe. Ale je velmi pěkné, když je někdo opatrný ve prospěch druhých, když s nimi jedná taktně, když za ně cítí odpovědnost. Takový ovšem má být pravý apoštol Kristův a každý křesťan vůči druhým.

Bud'te prostí jako holubice. Má-li had špatné jméno, holubice naopak má dobrou pověst. Když řekneme, že má někdo holubičí povahu, pochválíme ho. Sv. Jeroným tedy myslí, že Kristus schválně užil tohoto přirovnání, aby opravil to, co bylo negativního v přirovnání s hadem. Zase se pokoušeli někteří uměle vysvětlit, čím to je, že je holubice mírná. Ale tu toho není zapotřebí. Pohled na holoubky uklidňuje, řekl prý Antonín Dvořák, který je měl rád. Holubů se nikdo nebojí. Nejsou jedovatí a nenapadají jiné. I to má být krásnou vlastností apoštolů a křesťanů vůbec. Naučení se přijímá jen od toho, z koho nemáme strach, u koho se cítíme bezpečně. Ptali se jedné řeholní představené, čím to je, že mají tolik povolání, tolik řeholních sester: „Jak to děláte?“ Odpověděla prostě, jak holubice: „Neděláme nic, ale děvčata se u nás cítí dobře, nacházejí tu klid.“ Kristus chce být apoštolem pokoje.

SOBOTA - 11. ČERVENCE 2026 - SV. BENEDIKT, PATRON EVROPY

Petr řekl Ježíšovi: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou. Co tedy budeme mít?“ Ježíš jim odpověděl: „Amen, pravím vám: Až Syn člověka zasedne na svůj slavný trůn při obnovení (světa), usednete také vy, kteří jste mě následovali, na dvanáct trůnů jako soudci dvanácti izraelských kmenů. A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně, dostane stokrát víc a za podíl bude mít život věčný.“ (Matouš 19,27-29)

"Ač zemřel, ještě mluví" - tato věta platí o dnešním světci, zakladateli západního mnišství, patronu Evropy - sv. Benediktovi. Jeho mottem bylo "modli se pracuj". Sv. Benedikt se narodil v r. 480 v Nursii v Itálii. Studoval v Římě, ovšem nemravný život studentů ho odvedl do samoty Subiaca, kde se věnoval modlitbě, práci, sebeovládání. Je známo, že když měl tělesná pokušení neváhal skočit do trní či do kopřiv, aby v sobě žádostivost utlumil. Po třech letech ho začali vyhledávat muži, kteří chtěli žít pod jeho vedením. Benedikt se stal jejich opatem, ale mnichům se jeho požadavky a disciplína, kterou vyžadoval, nelíbila, a tak se rozhodli,

že ho otráví. Večer mu dali číši s otráveným vínem. Benedikt víno požehnal a číše praskla. Tu opat poznal záměr mnichů a vzápětí jim odpustil. Poté odešel opět do samoty, založil 12 malých klášterů. Sám se pak uchýlil na Montecassino, kde uvedl v život svá řeholní pravidla. Svatý Benedikt nebyl velkým učencem, ani knězem, byl jen jáhnem, ale především moudrým mužem. Bůh ho obdaroval třeba tím, že dokázal číst myšlenky druhých, předpovídat budoucí věci, nakonec i den své smrti. To všechno pomohlo mnohým lidem, kteří se s ním setkali (třeba gótský král Totila). Zemřel ve stoje, podpírán svými žáky a je pochován pod hlavním oltářem baziliky na Montecassinu. Svatí jsou důkazem toho, že evangelium se dá žít, a že Kristova nauka se dá uskutečnit, že není nic nemožného. Světci nejsou osoby, které bychom měli napodobovat, ale měli bychom žít z jejich ducha. Odkaz svatého Benedikta spočívá v propojení práce a modlitby. V tom spatřoval náplň svého života. Nešlo zde však o nějaké rozdělení časové - tolik práce a tolik modlitby, nýbrž o prožívání práce jako modlitby, zkrátka, aby celý náš život byl modlitbou - jak říká Písmo. Modlete se bez přestání. Jak to dělat prakticky - nejlépe každou práci posvětit dobrým úmyslem: "všechno pro tebe Nejsvětější Srdce Ježíšovo". Pro svaté nebyl nikdy velký rozdíl mezi prací a modlitbou. Svatý Ignác z Loyoly dává takovou radu: pracujte, jako by všechno záleželo jen na vás. Ale modlete se současně, jako by všechn úspěch záležel jen na Bohu.

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ODPLAŤ KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

EUCHARISTIE U PETROVA HROBU

v kryptách vatikánské baziliky

S GIOVANNIM KARDINÁLEM COPPOU

(9. listopadu 1925, Alba - 16. května 2016, Řím),
čestným občanem Drysic

„Váš příchod do Říma je velkým skutkem víry“

HOMÍLIE 9. ČERVNA 2007, *PEREGRINATIO AD LIMINA APOSTOLORUM*

Milovaní moravští poutníci, kteří jste připutovali z Drysic, Pustiměře, i dalších blízkých míst!

1. Jsem velmi rád, že dnes ráno mohu být s vámi; že právě tady, nad hrobem svatého Petra v kryptách vatikánské baziliky, mohu pro vás slavit mši svatou. Je to mimořádné privilegium, moci se shromáždit tady, na jednom z nejposvátnějších míst světa. Jsem velice rád, že jsem je mohl už před několika měsíci zajistit pro vás. Oltář, který vyrůstá nad Petrovým hrobem, a kolem něhož jsme se shromážдили, patří dnes ráno zcela a výhradně jen vám.

Vzpomínám na setkání s vašimi farnostmi, a s vaším drahým panem farářem, otcem Josefem: poprvé při biřmování v Pustiměři, 14. září 1997, a pak v Drysicích, 16. června 2001, necelý měsíc a půl před mým definitivním odchodem z České republiky, kdy mi bylo uděleno čestné občanství místa.

Velmi mě těší vědomí, že už skoro šest let jsem vaším spoluobčanem! A děkuji vám, že jste na mě nezapomněli, že jste na mne pamatovali i při této pouti, a k mé poctě uspořádali i koncert. Pán Bůh zaplať!

Mohu vás ujistit, že i já vás neustále nosím srdci. Vězte, že tady ve Vatikáně je biskup, který na vás vždy s láskou pamatuje!

2. Váš příchod do Říma –

centra křesťanství – po návštěvě Assisi, míst svatého Františka – je velkým skutkem víry. Není to turistická cesta, i přesto, že uvidíte tolik a tak krásných děl umění, historie i přírody, jež budete uchovávat v paměti po celý život. Je to návrat ke středu naší křesťanské víry, – do svatého města, kde kázal Petr, a kde svou mučednickou smrtí vydal svědectví Kristu. Vaše pouť je projevem víry! Je pro vás návratem ke křesťanským kořenům Evropy, které - jak se zdá, jsou bohužel opomíjeny, a to i přesto že evropské dějiny jsou především křesťanskými dějinami.

Boží služebník, papež Jan Pavel II. se této skutečnosti tolik držel a ze všech sil zdůrazňoval, že tyto kořeny nesmí být zapomenuty. Vskutku, bez evangelia, bez Církve, bez lásky, projevované tolika generacemi věřících, by neexistovala monumentální díla, která dodnes činí evropská města tak působivými: románské a gotické katedrály, malířské cykly jako např. Fra Angelica a Michelangela – vzpomeňme Sixtinskou kapli!, - sochy, nemocnice a instituce péče a milosrdenství, které se v Evropě rozmnožily právě proto, že se zrodila jako křesťanská!

Vaše přítomnost zde, je tedy především projevem víry, už tím, že se vaše pouť ubírá na nejslavnější a nejposvátnější místa evropského křesťanství.

Ale drysická a pustiměřská pouť nabývá ještě mnohem většího významu víry, díky setkání se Svatým Otcem Benediktem XVI. Spolu s ostatními věřícími z celého

světa se zúčastníte generální audience. Když se účastníme audience s papežem, hlouběji prožíváme a více si uvědomujeme čím je Církev: katolická, tedy všeobecná, založená Kristem pro všechny lidi a všechny časy. Instituce, která trvá už více jak dva tisíce let, která po tolik staletí měla před očima vznikající i mizející impéria a království, dynastie i režimy, která trpěla tolikerá pronásledování, usilující o její zničení. Ona však z nich vždy vyšla ještě více posílena, a to jen díky své duchovní

autoritě. Když jsme pak shromážděni kolem papeže, Petrova nástupce, vnímáme jednotu Církve: papež, Kristův náměstek, je středem soudržnosti všech věřících na celém světě; utvrzuje Církev horlivostí svého apoštolátu i jistotou svého učení. V současném marasmu názorů a omylů, je papež jistým a přesvědčivým odkazem pro Církev i pro celé lidstvo.

4. Vaše pouť však nyní, při této mši svaté, dospívá do svého vrcholného bodu. Petrův hrob je jakoby střed světa, a nad ním se vypíná mohutná stavba Michelangelovy kupole, symbol neochvějné stability Církve. Tady Petr vyznal Krista, když umíral na kříži obrácen hlavou dolů; tady – skrze papeže, své nástupce, - neustává před světem vyznávat, že Kristus je „Syn Boha živého“ (Mt 16,16), a hlásat, že jedině v Kristu je pravda, která zachraňuje, láska, co nezklame, život, který přetrvá i smrt. Tady slyšíme, jako by k nám promlouvala Boží slova k Mojžíšovi: „Místo, na kterém stojíš, je svaté“. Ano, jsme ve středu světa, na jednom z jeho nejposvátnějších míst. Kolik je tu pohřbeno světců a blahoslavených, očekávajících své vzkříšení! Od prvních papežů až po svatého Pia X.

(desátého), blahoslaveného Jana XXIII. a Božího služebníka Jana Pavla II., k jehož hrobu proudí den co den tisíce věrných!

Před mnoha lety jsem v Německu poznal františkána-minoritu, který byl příslušníkem SS, ale pak se obrátil a stal se misionářem v Japonsku. Říkal mi, že každoročně přivádí katechumeny své farnosti na tři nejposvátnější místa světa: na horu Sinaj, kde Bůh zjevil Mojžíšovi své jméno, a kde mu dal desky Desatera;

do Jeruzaléma, především na Kalvárii a k Svatému hrobu, kde Boží Syn, potom co jako člověk hlásal Boží slovo, pro nás umřel a vstal z mrtvých; a nakonec do Říma – sem, k hrobu Petrovu.

5. Tady se modlilo tolik světců: svatá Kateřina Sienská přicházela pěšky od Pantheonu, kde bydlela na via. S. Chiara, a dlouho setrvala u hrobu svatého Petra, neboť říkala: „Jdu pracovat pro loďku Církve svaté“: „pracovat“ pro ni znamenalo modlit se za Církev, tehdy procházející tak pohnutou dobou, kdy papež sídlil ve francouzském Avignonu. Totéž činil svatý Ignác a jeho první učedníci, aby tady čerpali světlo a sílu pro poslání, které chtěl začít. V minulém století pak často přijížděla z Paříže do Říma Markéta Delbrelová, která cestovala vlakem celou noc, a poté, co celý den strávila v modlitbě u hrobu svatého Petra, ještě téhož večera odjížděla do

Paříže. Říkávala totiž: „Řím je pro mě jakoby svátostí Kristovy Církve, a mám za to, že některé milosti, které Církvi vyprošujeme, lze získat jen v Římě“, u hrobu apoštola Petra.

S těmito vznešenými dušemi sem v neustálých vlnách přicházelo množství lidí, aby se tu modlili: aby si od Boha vyprosili sílu pro duchovní život; mnoho dětí tu bylo a je křtěno; spousta mladých tu přijímá svátost biřmování; mnoho párů tu vstupuje do manželství. Svatý Petr je zásobárnou nesmírných milostí, které apoštol rozděluje s nevýslovnou něhou. A přichází i mnoho skupin nekatolíků, kteří jsou přitahováni nádherou a majestátem baziliky. Víte, že sem každodenně vstoupí průměrně 30.000 lidí? Dnes se k těmto zástupům připojujete i vy, moji drazí spoluobčané z Drysic i poutníci z Pustiměře. Přišli jste, abyste si od apoštola vyprosili milosti, které nejvíce potřebujete, a zajisté milost zůstat věrnými Kristu a být vždy dobrými křesťany.

Ať vám ve vašem životě, ve vašich rodinách, ve vaší každodennosti, pomáhá Nejsvětější Panna Maria. Ať vás vždy provází svatý Petr. Ať papežovo požehnání je zárukou nesčetných milostí, dobra, pevného zdraví, horlivosti a blahobytu pro vaši drahou Moravu i míru pro celý svět.

+ Giovanni Coppo

„Prosme Boha, aby rozhojnil naši víru na přímluvu svatých Petra a Pavla“

HOMÍLIE 29. ČERVNA 2009, ANNI PAULINI PEREGRINATIO

1. Milovaní poutníci z Drysic, Pustiměře, Suché Lozi, Uherského Brodu, Brna, Dědic, Frenštátu, z děkanátu Holešov, z Litoměřic, Lovosic, Pítiny, z Veverské Bitýšky, Vyškova, Zlatých Moravců a ze Zlína: mám velkou radost, že dnes - o slavnosti svatých apoštolů Petra a Pavla, - mohu pro vás slavit tuto mši svatou. Po dvou letech se opět setkáváme zde, před hrobem svatého Petra. Vaše láska ke Knížeti apoštolů, podporovaná a vedená vašim drahým panem farářem, otcem Josefem, je vskutku příkladná.

Ale připutovali jste do Říma také na ukončení Roku sv. Pavla, jehož jste se účastnili včera v bazilice svatého Pavla

za hradbami, zpívající nešpory se Svatým Otcem. Konáte památnou pouť, během níž obdivujete přírodní, historické a náboženské krásy Itálie: la Vernu, Assisi se svatým Františkem, Subiaco a svatého Benedikta, Amalfi, Ravello a Amalfské pobřeží, S. Giovanni Rotondo se svatým Páterem Piem, Monte Sant'Angelo, Loreto, Lago di Garda, Veronu a její Arénu. Na tyto dny budete vzpomínat po celý život. Dnes jste tady, v srdci křesťanství, na místě, kde apoštol Petr podstoupil mučednictví pro Krista. Bazilika je jako velký relikviář, vybudovaný k uchování jeho hrobu, nad nímž se s majestátností, ve světě jedinečnou, vypíná Michelangelova kopule. Vše tu mluví o Petrovi, tady jsou pohřbeni jeho nástupci: také svatý Línus, druhý římský papež, jehož titulární farnost je mou diakonií, měl původně hrob poblíž toho Petrova, a nyní se jeho kosti, spolu s ostatními relikviemi, uchovávají nedaleko odtud.

2. Dnešní liturgie k nám promlouvá o víře: mešní čtení nám dala patřit na tuto víru, skoro bychom mohli říct, že nám dopřála si na ni přímo sáhnout. Vždyť Petr a Pavel jsou dvěma velkými mistry víry. V epizodě, kterou nám líčí Skutky apoštolů, je Petr uvržen Herodem do vězení. Ten ho chce vydat na smrt stejně jako nechal zabít Jakuba. Ale Petr, ani v situaci pro něj tak dramatické, kdy ví, že jej čeká mučednická smrt, nepropadá strachu. Důvěřuje pouze Bohu a modlitbám, které za něj vznášejí Církev. V noci klidně spí, přestože je spoután okovy a leží na holé zemi: nepotřebuje uklidňující prostředky! A Pán odpovídá na tuto víru tím, že mu posílá anděla z nebe, a ten jej vyvádí z vězení na svobodu, zatímco on se domnívá, že sní. Také Pavel, ve druhém čtení, si je vědom blízkosti smrti. Když píše Timoteovi říká: „já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít je tady“. Je si však jistý, že kráčí vstříc koruně slávy, kterou mu připravil Ježíš, protože „bojoval dobrý boj, svůj běh skončil, víru uchoval“ (2Tim 4,6ss). Čeká jen, že

bude zachráněn pro svědectví, které vydal. A konečně v evangeliu sám Ježíš burcuje Petrovu víru, a odměňuje ji největším příslibem, jaký byl kdy člověku dán. Petr vyznal, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží; prokázal skálopevnou víru, k níž ho inspiroval Otec, a Ježíš na něm zakládá Církev. Petrovo vyznání víry: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (*Mt 16,16*), je vyryto palcovými písmeny na základně kopule. Proto tu zní stále, tady mluví jeho víra, na níž byla založena Církev. Víra je tedy základní ctností křesťanského života: je to táž víra Petra a Pavla, a vzbuzuje obdiv samotného Boha.

3. Dnes nás tedy liturgie vyzývá k zamyšlení nad vírou. Proto, vás žádám, abyste jako plod Roku sv. Pavla, měli vždy po ruce a četli listy svatého Pavla, které jsou jako tryskající fontána. Jen uvažte, v listech mluví o víře celkem 129krát, což je víc, než kterýkoli jiný autor Nového zákona. Ústředním bodem jeho učení je víra v Boha Otce, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, a osvobodil nás z otroctví Mojžíšova zákona. Když Ježíš umřel na kříži, smířil nás s Otcem a dal nám milost stát se novým stvořením: říká – „milostí jste zachráněni skrze víru“ (*Ef 2,8*). My křesťané jsme pro svatého Pavla „těmi, kdo uvěřili“ (*Řím 1,6; 1Kor 1,21*). Skrze víru můžeme Bohu přinést v oběť svůj život (*srv. Fil 2,17*), abychom měli „odvahu přiblížit se v plné důvěře ke Kristu“ (*Ef 3,12*). Víra nám dává „Boží pokoj skrze našeho Pána Ježíše Krista“ (*Řím 5,1*). Ona nám získává dar Ducha svatého, který je „pečetí našeho věčného dědictví, protože jsme byli povoláni k vykoupení, k chvále jeho slávy“ (*Ef 1,14*). Milovaní, tak jsme pohrouženi do srdce Nejsvětější Trojice, milováni Otcem, vykoupeni Kristem a posvěceni Duchem. A když přijímáme svátost biřmování, jsme utvrzeni Duchem svatým, jak říká biskup, když pronáší naše jméno: „Přijmi pečeť daru Ducha svatého“. Stále s láskou vzpomínám na tato slova, která jsem pronášel i pro vás, když jsem biřmoval drahé chlapce a dívky z Pustiměře!

4. Víra je dar. Ale, stejně jako všechny Boží dary, vyžaduje od nás spolupráci a nasazení. Musí v nás růst, protože není statická, ale dynamická. Je úzce spjata s nadějí a láskou: Pavel se modlí, aby Kristus mohl přebývat v srdci křesťanů, a chce, abychom „kráčeli ve víře“ (*2Kor 5,7*). Velkým příkladem víry je sám Pavel: vždyť jak působivá jsou jeho slova: „Spolu s Kristem jsem ukřižován. Žiji ovšem, ale to už nejsem já, nýbrž ve mně žije Kristus. Tento život v těle však žiji ve víře v Božího Syna“ (*Gal 2,19s*). A dále: „Pro mě život je Kristus a smrt zisk“ (*Fil 1,21*). Chceme-li, aby Rok svatého Pavla přinesl své plody, jak papež přeje všem křesťanům, musíme „stát pevní ve víře“ (*1Kor 16,13*); a sledovat program víry, jenž přináší ony plody Ducha, které svatý Pavel popisuje v listu Galat'ánům: „Lásku, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, sebeovládání ... Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi“ (*Gal 5,22s*).

5. Moji drazí přátelé. Prosme Boha, aby jako plod této mše svaté, rozhojnil na přímluvu svatých Petra a Pavla naši víru, upevnil naše předsevzetí, a učinil nás opravdovými křesťany v různých podmínkách, v nichž žijeme: v osobním nasazení, v rodině, ve farnosti, v občanské společnosti, v zaměstnání, a žádá-li to Bůh, v utrpení a soužení. Svatí Petr a Pavel se nesmířili s málem! Zcela patřili Ježíši! Jím byli uchvázeni v životě i ve smrti. Milovaní, také my se nechme uchvátit Ježíšem! Potom budou vaše farnosti vskutku kolébkami civilizace lásky. To je mé přání, jež z celého srdce - jako váš čestný občan - vyslovuji každému a každé z vás.

„Pouť do srdce Církve, pohroužena do světla Krista, Panny Marie a nejslavnějších svatých“

HOMÍLIE 30. ČERVNA 2011, PEREGRINATIO IN CORDE ECCLESIAE

Milovaní,

přesně po dvou letech se opět setkáváme zde, u hrobu svatého Petra, u příležitosti vaší nové pouti po různých posvátných místech Itálie. Mám vždy velkou radost, že mohu být s vámi: cítím se opravdu vašim čestným spoluobčanem, a děkuji mnohokrát vašemu drahému panu faráři nejen za slova tohoto rána, ale především za to, že stále překládá a publikuje mé homílie v pozoruhodném *Farním*

Informátoru, takže když káží na různých místech Říma a Itálie, cítím, že mluvím i k vám. A jak dobře vím, i vy jste tomuto setkání se mnou velmi rádi, a moc vám za to děkuji.

Vaše pouť nese název *In corde Ecclesiae*, „do srdce Církve“. Tato slova jsem si dovil navrhnut otcí Josefovi, když mě před více než čtyřmi měsíci seznámil se svým záměrem. A dnes vám důvěrně říkám, že jsem měl jako znamení z nebe, které mi dalo poznat, že jsem tento titul zvolil dobře. Když jsem totiž 13. března tohoto roku začínal exercicie se Svatým otcem, kazatel na začátku vyložil, že k nám bude promlouvat o „Kristově světle, které prostřednictvím svatých neustále vyzařuje ze *srdce Církve*, na nebi i na zemi“, a dodal, že „papež je skutečně privilegovaným svědkem Krista, Světla světa, Kristova světla *v srdci Církve*“. Při těchto slovech jsem ihned pomyslel na vás a na vaši pouť. Je skutečně poutí do srdce Církve; poutí, která se odvíjí ve světle Kristově prostřednictvím svatých. Vždyť navštívíte jejich svatyně na nejkrásnějších a nejvýznamnějších místech Itálie: po Florencii, která byla městem velkých svatých, jste dnes v Římě, kde září velká postava svatého Petra, na místě, kde jste se už tolikrát účastnili eucharistie u jeho hrobu v této bazilice, která je centrem světového křesťanství. Tady se budete modlit i k novému blahoslavenému Janu Pavlu II. a Božímu služebníku kardinálu Beranovi. Odpoledne navštívíte baziliku svatého Klementa, abyste si připomněli svaté Cyrila a Metoděje, a stejně učiníte i o jejich slavnosti, v úterý, 5. července, v Ravenně. Následuje svatá Marie Goretti v Nettunu, svatá Rita v Casci, svatý František v Grecciu a u jeho hrobu v Assisi, svatá Klára. Toto světlo, vyzařující ze svatých, se nejjasněji skví v postavě a přímlově nejblahoslavenější Panny Marie, jíž vzdáte hold dnes odpoledne v kapli „Salus Populi Romani“, v bazilice S. Maria Maggiore, poté v Assisi v Porziuncole, a při návratu domů, ve svatyni Madonna del Frassinu. Vaše putování bude stále zahaleno světlem Krista, jenž je „pravým světlem, které osvěcuje každého člověka, co přichází na svět“, a je „Světlem

světa“ (srv. *Jan* 1,9; 8,12). Je to vskutku pouť do srdce Církve, protože je pohroužena do světla Krista, Panny Marie a nejslavnějších svatých.

Dnes obnovujeme svou lásku a vděčnost svatému Petrovi na tomto místě, kde vydal nejvyšší důkaz své lásky ke Kristu: mučednictví, pro Něj trpěl ukřižován hlavou dolů. Toto svědectví dobylo svět. Petr nepřestává po staletí opakovat své vyznání víry, které je napsáno velkými písmeny na kopuli: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého“ (*Mt* 16,16). Tady nadále mluví o Kristu k miliónům lidí, kteří se přicházejí poklonit jeho ostatkům. Tady se utvrzuje víra v Krista skrze mnoho mší svatých, které se slaví v bazilice, skrze Boží chválu ve zpěvu žalmů, skrze svátosti křtu, biřmování, smíření, jež se hojně udílejí v tomto srdci Církve.

Čtení této mše svaté nám dala patřit na Petrovu lásku ke Kristu. Při zázraku, k němuž došlo u Krásné brány jeruzalémského chrámu, kde už léta sedával chromý od narození, jej Petr uzdravuje ve jménu Ježíšově: nemůže mu dát almužnu, protože - stejně jako všichni apoštolé - zlato ani stříbro nemá, ale dává mu větší bohatství, které potřeboval, uzdravení: „Co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, vstaň a chod!“ (*Skt* 3,6). Chromý se postavil zpřímá na nohy, vešel s Petrem do chrámu, poskakoval a byl před lidmi důkazem o Ježíšově moci, takže se mnozí obrátili.

Petrova víra se rodí z jeho lásky k Ježíšovi, lásky silné, pokorné, vděčné: sám to vyznává po Kristově zmrtvýchvstání, když se ho na břehu Genezaretského jezera, poté, co se zjevil apoštolům a pojedl s nimi, třikrát zeptal, zda ho miluje. A Petr třikrát odpovídá: „Pane, ty víš, že tě miluji“, a Ježíš mu třikrát říká „Pas mé beránky, pas mé ovce“ (*Jan* 21,15-23). Třikrát Ježíše zapřel, nyní svou zradu zcela napravuje, a dostává od Krista moc vést jako dobrý pastýř celou Církev. Petr se už nebojí, protože ví, že Pán mu dal svou vlastní moc a vždy bude po jeho boku. Při té příležitosti mu Ježíš předpovídá i jeho násilnou smrt, ale má ji podstoupit tady, v Římě, tak daleko od svého jezera, kde byl Ježíšem povolán na začátku jeho působení, v jistotě, že Kristovo evangelium nemůže být nikdy vymazáno a spása, kterou dává Ježíš bude povždy čelit věkům.

Milovaní poutníci *do srdce Církve!* Petr nás utvrzuje ve víře a sděluje nám svou lásku k Němu. Žijme z Krista a pro Krista. Buďme věrni Církvi, žijme v ní radostně, využívejme prostředků svatosti, které v ní můžeme najít. A především, živme svou víru skrze Eucharistii. V jedné homílii, kterou ještě jako mnichovský arcibiskup pronášel pozdější papež Benedikt XVI., zdůrazňoval, že Eucharistie je srdcem Církve! Jak krásná to myšlenka i pro vás a pro vaši pouť! Eucharistie je největším a nejpřesvědčivějším znamením toho, že nás Kristus miluje a zachraňuje. Jak říkal tehdejší kardinál Ratzinger, Kristus „dává ve své Eucharistii splynout, jako do velkého proudu, chudobě našich utrpení, naší lásky, naší naděje i očekávání, to všechno pak v tomto proudu žije ve spojení s Ním, takže máme skutečně účast na jeho oběti. Kristus před námi nestojí osamocený.

Jako pšeničné zrno umřel sám, ale sám nevstává: ve svém Zmrtvýchvstání je klasem, který v sobě zahrnuje společenství svatých“ (*Eucaristia – cuore della Chiesa, Opera omnia, Vaticano, XI., 2010, str. 368-369*).

Moji milovaní spoluobčané: zůstávejte „in corde Ecclesiae“, v srdci Církve: v lásce k Ježíši žijícímu v Eucharistii a žijícímu v Církvi, v lásce k nejblahoslavenější Panně Marii a svatým: v této naprosté jednoduchosti spočívá celá hloubka křesťanského života, na nebi i na zemi. Povždy jí žijte, předávejte ji vašim dětem, vaší farnosti i společnosti, v níž žijete. Ano, zůstávejte v srdci Církve. Amen.

+ Giovanni card. Coffa

„At' tato vaše krásná pouť je příležitostí k hlubší důvěře v odevzdanosti Bohu, v růstu ve víře a v objevu, že náš život, i přes všechny zkoušky a utrpení, je už nyní zakoušením krásy, bohatství a jasu božské Trojice“

HOMÍLIE 15. ČERVNA 2014, *PEREGRINATIO AD MIRACULA FIDEI*

Milovaní moravští poutníci,

jsem dojat, že mohu být zase s vámi v této kapli Hrobu svatého Petra ve vatikánské bazilice, po tolika měsících lékařské péče: už toto je velký dar Pána. A mně i vám ho Pán dává právě o slavnosti Nejsvětější Trojice, ústředního tajemství naší víry. Trojice je totiž pramenem a počátkem všech událostí dějin spásy, jež jsou duší celého liturgického roku, a které znovu prožíváme v liturgii a v modlitbě o velkých každoročních slaveních: od adventu, kdy se připravujeme na

přijetí Božího Syna, k vánocům a jejich slavnostem, kdy uprostřed nás adorujeme jednorozeného Syna, poslaného od Otce; v době postní, která dává znovu prožívat pokání čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí Spasitele světa, v očekávání jeho utrpení a umučení; o velikonocích, jež jsou triumfem Boží lásky zjevené v Kristu, který pro nás trpěl, umřel a vstal z mrtvých, aby nám znovu daroval Boží život, který jsme ztratili prvotním hříchem; až po Letnice, slavnost, při níž na nás sestupuje Duch svatý, který nás činí Božími dětmi a přáteli. Tyto velkolepé Boží dary jsou počátkem všech ostatních, které v našem životě dostáváme: svatá Církev, která nám udílí Boží život skrze svátosti, jež nás zbožšťují od narození až do smrti, zvláště pokání, které nás obrací ke změně života, a Eucharistie, která

nás sytí Tělem a Krví našeho Pána, Ježíše Krista, jenž živý a pravý přichází, aby přebýval v našem srdci. Ano, svátek Trojice je srdcem našeho života víry. A je pěkné, že jej slavíte o vaší pouti, která je jakoby předjímáním velkých darů, které dostáváme od Trojice.

Je to pouť ad miracula fidei, k „zázrakům víry“, na něž je Itálie bohatá každým svým městem i krajem, od Benátek po La Vernu se svědectvím svatého Františka, s nímž se setkáte na jeho místech v Umbrii až po jeho hrob v Assisi, kde je dosud stále živý; Orvieto s připomínkou velkého eucharistického zázraku, s nímž jste spojili i Bolsenu, kde k němu došlo; a potom Řím, centrum křesťanské víry, s přítomností papeže a bazilikou svatého Petra, a nakonec Terst na zpáteční cestě domů. Velké putování po místech, svatyních a událostech, jež jsou skutečně bohatým souhrnem „zázraků víry“, které Nejsvětější Trojice rozesela uprostřed nás, aby nám sdělila, že nás miluje, v životě provází a pamatuje na nás ve všech našich potřebách.

Liturgie Slova této slavnosti napomáhá k prohloubení naší víry v tajemství lásky Trojice. V prvním čtení jsme ještě ve stínech Starého zákona naslouchali zjevení trojjediného Boha, jak se ho dostalo Mojžíšovi, který se sklání až k zemi a slyší Boží zvolání: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, ... velmi laskavý a věrný“ (Ex 34,5). Ve druhém čtení, v plnosti novozákonního světla, svatý Pavel uzavírá svá povzbuzení k dokonalému křesťanskému životu velkým vyznáním Trojice: „Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Ducha svatého s vámi se všemi“ (2Kor 13,13). V Janově evangeliu pak zaznělo definitivní slovo Ježíše, který nám odhaluje tajemství Trojice: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen“ (Jan 3,16ss).

Ano, Trojice je zcela láskou a milosrdenstvím: miluje nás, odpouští nám a svou radost nachází v tom, že nám může sdělovat svůj vlastní život. Vy, drazí Češi, jste žili po dlouhá desetiletí pod režimem, který vám chtěl vzít víru v Boha lásky a odpuštění: proto také více než kdo jiný dokážete chápat bohatství zjevení Boha, který je plností lásky, něhy, dobroty, a odpuštění.

Přeji vám, aby tato vaše krásná pouť byla příležitostí ke stále hlubší důvěře v odevzdanosti Bohu, v růstu ve víře a v objevu, že náš život, i přes všechny zkoušky a utrpení, je už nyní zakoušením krásy, bohatství a jasů božské Trojice, slávy a radosti svatých v nebi: nevýslovného, úchvatného a živého tajemství, které nám - stejně jako Mojžíšovi, - už nyní v tomto pozemském životě dává poznat srdce Boha, a celé Církvi otvírá nedozírné obzory naděje a lásky k našim bratřím: vždyť všichni se máme navzájem milovat a vzájemně si odpouštět, protože všichni jsme dětmi jednoho Boha, který je láskou, a navzájem jsme bratřími a sestrami v budování civilizace lásky a pokoje.

+ Giovanni card. Coppa

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy"

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Po poušti se vlečou dva muži, izraelský a palestinský prezident. Najdou lampu, setrou ji, načež z ní vyletí džin, který k nim promluví: „Pánové, jste moji osvoboditelé, každému z vás splním jedno přání.“ – „Chtěl bych,“ žádá izraelský prezident, „abys kolem celého Izraele postavil vysokou betonovou zeď, aby se do mé milované vlasti nedostal žádný proradný arabský terorista.“

Džin luskl prsty a zeď byla postavená. „A co ty si přeješ?“, obrátil se na Palestince. „Jak vysoká je ta zeď kolem Izraele?“, ptá se palestinský prezident. „150 metrů.“ – „A je dobře utěsněná?“ – „Sto procentně!“ – „Naplň ji vodou až po okraj!“

II.

Ruský státní úředník zahlédne v Moskvě na lavičce v parku Žida, jak se učí hebrejsky. „Nemrhejte časem, stejně vás tam nepustíme.“ – „Já vím. To já jen, až přijdu do nebe, abych se tam domluvil.“ – „A co když přijdete do pekla?“ – „To nebude problém, rusky už umím.“

III.

Mladík odchází na vysokou a požádá tátu, aby mu koupil auto. Táta řekne OK, koupím ti auto, pokud budeš mít dobré známky, budeš číst Bibli hodinu denně a necháš se ostříhat. Uběhne semestr. Syn zavolá tátovi a požádá o auto s tím, že má samá áčka, a čte Bibli. Táta říká, to je dobře, ale co stříhání vlasů? Syn nato: „No tati, co se toho týče. Na obálce té Bible je obrázek Ježíše a všimni si, má dlouhé vlasy.“ Táta říká: „To je pravda. A pokud si všimneš, chodil všude pěšky!“

IV.

Říká Sára Kohnovi: „Muži, musíme koupit naší holce do pokoje záclony. Všimla jsem si jak Roubíček odnaproti, vždy večer, když se holka svléká, civí do jejího pokoje.“ – „Ale Sára“, povídá Kohn, „ty vůbec neuvažuješ. Žádná vydání za blbosti nebudou. S holkou si vyměníte pokoje a záclony si koupí Roubíček!“

V.

Pan farář se ptá farnice: „Proč jste nedala odsloužit mši svatou za svého zesnulého manžela? To nemluvím o třiceti gregoriánských, ale přece aspoň jednu mši?“ – „Proč? Logicky jsem to promyslela. Pokud je v nebi, tak to nepotřebuje. Jestli je v pekle, tak mu to nepomůže. A pokud je v očistci..., znám ho moc dobře, ... to vydrží!“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 6. - 14. června 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.	
SOBOTA 6. června	TOPOLANY - MŠE SVATÁ S NEDĚLNÍ PLATNOSTÍ	TOPOLANY 18.00:	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice	
NEDĚLE 7. června	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ	PODIVICE 8.00:	za + Irenu KOČVAROVOU, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu KOČVAROVU, ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
	PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	DRYSICE 9.30:	za + Vojtěcha BARTOŠKA, švagra, dvoje rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu	
	PUSTIMĚŘ: PROCESÍ CORPUS DOMINI: ROTUNDA, SV. ANNA, P. M. LURSKÁ, KOSTEL	PUSTIMĚŘ 11.00:	za živou a + rodinu HROZOVU a KOMÁRKOVU	
PONDĚLÍ 8. června	PONDĚLÍ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00:	za + Marii a Františka MALÝCH, syna, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro rodinu	
ÚTERÝ 9. června	ÚTERÝ 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	SVATÝ HOSTÝN	POUŤ KNĚŽÍ ZA VLASTNÍ POSVĚCENÍ	
STŘEDA 10. června	STŘEDA 10. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00:	za dar zdraví, s prosbou o Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro rodinu POLÁCHOVU	
ČTVRTEK 11. června	SV. BARNABÁŠ, APOŠTOL	PODIVICE 8.00:	za živou a zemřelou rodinu POSPÍŠILOVU, KOLAŘÍKOVU a DOSTÁLOVU	
PÁTEK 12. června	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ SRDCE JEŽÍŠOVO	PODIVICE 8.00:	za +P. Františka PETRŮ, živou a zemřelou rodinu BENÍČKOVU, ZELENKOVU, BUČKOVU a LŽÍČAŘOVU	
SOBOTA 13. června	NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE	PUSTIMĚŘ 18.00:	za + Josefa SUMCE, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu	
NEDĚLE 14. června	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	TOPOLANY 18.00:	za zemřelou Annu HYNŠTOVOU	
		PUSTIMĚŘ 8.00:	za + Víta POSPÍŠILA, rodiče, sourozence, s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu	
		PODIVICE 9.30:	za + Antonína KOLAŘÍKA, manželku a rodiče z obou stran a duše v očištění	
		SVÁTOST KŘTU: APOLENA DALMA RÓZSA	DRYSICE 11.00:	za +rodinu RÓZSA, HODULÍKOVU, DOBEŠOVU, SEDLÁČKOVU, a za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu

POŘAD BOHOSLUŽEB: 13. – 21. června 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 13. června	NEPOSKVRNĚNÉ SRDCE PANNY MARIE		TOPOLANY 18.00: za zemřelou Annu HYNŠTOVOU
NEDĚLE 14. června	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Víta POSPÍŠILA, rodiče, sourozence, s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
			PODIVICE 9.30: za + Antonína KOLAŘÍKA, manželku a rodiče z obou stran a duše v očistci
			SVÁTOST KŘTU: APOLENA DALMA RÓZSA DRYSICE 11.00: za +rodinu RÓZSA, HODULÍKOVU, DOBEŠOVU, SEDLÁČKOVU, a za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu
PONDĚLÍ 15. června	sv. Vít, MUČEDNÍK		PODIVICE 18.00: za + Antonína BENÍČKA, rodiče, bratra, sestru, synovce, živou a +rodinu BENÍČKOVU a HRANCOVU
ÚTERÝ, 16. června: ÚTERÝ 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ			
STŘEDA 17. června	STŘEDA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00	za + Josefa a Marii BĚLÁNKOVY, rodiče, syna, zetě, živou a zemřelou rodinu
ČTVRTEK, 18. června: ČTVRTEK 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ			
PÁTEK 19. června	SV. JAN NEPOMUK NEUMANN, BISKUP		PUSTIMĚŘ 18.00: za + Františka a Annu LUSKOVU, syna Františka, sourozence a za rodiče z obou stran
SOBOTA 20. června	SOBOTA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ		TOPOLANY 18.00: za + rodinu NEVORÁNKOVU, PANÁKOVU a URGOŠOVU
NEDĚLE 21. června	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ		PUSTIMĚŘ 8.00: za + Otakara VÁVRU, otce, bratra, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
			DRYSICE 9.30: za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ČTVRTNÍČKOVY a ZAREMBOVY
			PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, a za dary Ducha Svatého pro děti a jejich rodiny

INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA II. POLOLETÍ 2026 (1.7. - 31.12.2026)

zapisují 1. - 14. června 2026 po mši svaté ve všední dny
(PUSTIMĚŘ- v sakristii; DRYSICE – na faře; PODIVICE, TOPOLANY - v sakristii).

POŘAD BOHOSLUŽEB: 20. – 28. června 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 20. června	SOBOTA 11. TÝDNE V MEZIDOBÍ	TOPOLANY 18.00: za + rodinu NEVORÁNKOVU, PANÁKOVU a URGOŠOVU	
NEDĚLE 21. června	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Otakara VÁVRU, otce, bratra, dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu	
		DRYSICE 9.30: za + Aloise ČTVRTNÍČKA, rodiče ČTVRTNÍČKOVY a ZAREMBOVY	
		PODIVICE 11.00: na poděkování za dar zdraví, a za dary Ducha Svatého pro děti a jejich rodiny	
PONDĚLÍ 22. června	SV. PAULÍN Z NOLY, BISKUP, SV. JAN FISHER, BISKUP A TOMÁŠ MORE, MUČEDNÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za + rodinu LOUBALOVU, POSPÍŠILOVU a za živou a + rodinu NOVOTNOU	
ÚTERÝ 23. června	VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	PODIVICE 18.00: za + Hedviku KRATOCHVÍLOVOU, manžela, dceru, zetě, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	
STŘEDA 24. června	SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	DRYSICE 18.00	za + Annu a Adama GAŠPARÍKOVY, děti a celou zemřelou rodinu
ČTVRTEK 25. června	ČTVRTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00: za + Jaroslavu HEGROVOU, manžela, dceru a + rodinu	
PÁTEK 26. června	PÁTEK 12. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 6.00: za Boží ochranu a požehnání pro poutnice a poutníky PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS	
SOBOTA 27. června	SV. CYRIL JERUZALÉMSKÝ, BISKUP A UČITEL CÍRKVE	VENEZIA – bazilika sv. Marka - 16.00 na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti	
NEDĚLE 28. června	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	LA VERNA - svatyně stigmat - 15.30 na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti	
		IVANOVICE NA HANÉ: 8.00	
		BRODEK U PROSTĚJOVA: 7.30	
		VYŠKOV: 9.00;17.30 DĚDICE: 10.30	

**V PŘÍPADĚ POHŘBU V DOBĚ "PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS",
OBRAŤTE SE PROSÍM NA:**

**Mgr. et Mgr. Františka ZAKOPALA, trvalého jáhna,
TELEFON: 733 161 615**

POŘAD BOHOSLUŽEB: 28. června - 5. července 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 28. června	13. NEDELE V MEZIDOBÍ	LA VERNA - svatyně stigmat - 15.30	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti
		IVANOVICE NA HANÉ: 8.00	
		BRODEK U PROSTĚJOVA: 7.30	
		VYŠKOV: 9.00;17.30 DĚDICE: 10.30	
PONDĚLÍ 29. června	SLAVNOST SV. PETR A PAVEL, APOŠTOLOVÉ	ASSISI – u hrobu sv. Františka - 8.00	za manžela, děti a celou rodinu a na úmysly poutníků a dárců votivních svící
ÚTERÝ 30. června	SVÁTEK VÝROČÍ POSVĚCENÍ KATEDRÁLY	NORCIA – bazilika sv. Benedikta - 11.00	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti
STŘEDA 1. července	STŘEDA 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ	MONTE S. ANGELO - sv. Michael - 18.00	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti
ČTVRTEK 2. července	ČTVRTEK 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ	S. G. ROTONDO – sv. Pio - 10.45	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti
PÁTEK 3. července	SVÁTEK SV. TOMÁŠ, APOŠTOL	AMALFI – katedrála sv. Ondřeje - 11.00 SALERNO – katedrála sv. Matouše - 19.00	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti
SOBOTA 4. července	SV. PROKOP, OPAT	PODIVICE 18.00: HODOVÁ MŠE SVATÁ	na poděkování za dar zdraví, dary Ducha Svatého, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších let
		MONTECASSINO - katedrála s. Benedikta- 11.30	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti
NEDELE 5. července	SLAVNOST SV. CYRIL, MNICH A SV. METODĚJ, BISKUP, PATRONI EVROPY HLAVNÍ PATRONI MORAVY HODY V PODIVICÍCH	PUSTIMĚŘ 8.00:	BOHOSLUŽBA SLOVA SE SVATÝM PŘIJÍMÁNÍM
		10.30: VELEHRAD	
		HLAVNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ (TV NOE, ČT)	
		GRECCIO - svatyně jesliček - 15.15	na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti

**V PŘÍPADĚ POHŘBU V DOBĚ "PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS",
OBRAŤTE SE PROSÍM NA:**

**Mgr. et Mgr. Františka ZAKOPALA, trvalého jáhna,
TELEFON: 733 161 615**

POŘAD BOHOSLUŽEB: 5. - 12. července 2026

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 5. července	SLAVNOST SV. CYRIL, MNICH A SV. METODĚJ, BISKUP, PATRONI EVROPY HLAVNÍ PATRONI MORAVY HODY V PODIVICÍCH	PUSTIMĚŘ 8.00: BOHOSLUŽBA SLOVA SE SVATÝM PŘIJÍMÁNÍM	
		10.30: VELEHRAD HLAVNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ (TV NOE, ČT)	
		GRECCIO - svatyně jesliček - 15.15 na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti	
PONDĚLÍ 6. července	SV. MARIE GORETTI, PANNA A MUČEDNICE	ORVIETO – kaple sv. Korporálu - 11.00 na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti	
ÚTERÝ 7. července	ÚTERÝ 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ	BOLOGNA – bazilika sv. Dominika - 15.30 na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti	
STŘEDA 8. července	STŘEDA 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PADOVA – Archa sv. Lukáše - 7.30 na úmysly poutníků a dárců votivních svící, jejich rodiny a farnosti	
ČTVRTEK, 9. července: ČTVRTEK 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ			
PÁTEK 10. července	PÁTEK 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Benedikta KOUTNÉHO, rodiče, sourozence a celou zemřelou rodinu	
SOBOTA 11. července	SVÁTEK SV. BENEDIKT, PATRON EVROPY	TOPOLANY 18.00: za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti Topolany	
NEDĚLE 12. července	15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00: ke cti sv. Benedikta za znovuzrození víry ve farnosti	
		DRYSICE 9.30: za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti	
		PODIVICE 11.00: za + Annu MARÁKOVOU, manžela, dceru, syna, dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu	

**V PŘÍPADĚ POHŘBU V DOBĚ "PEREGRINATIO AD FONTEM PACIS",
OBRAŤTE SE PROSÍM NA:**

**Mgr. et Mgr. Františka ZAKOPALA, trvalého jáhna,
TELEFON: 733 161 615**

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXIII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.